

ДЖИЙНИ МУУН ТАЗИ КОЛЕДА

Част 1 от „Коледа в Ню Йорк“

Превод от английски: Zaharka, 2016

chitanka.info

*За моя съпруг,
моята любовна история*

ПРОЛОГ

Денят на благодарността, около 10 години по-рано

— Тя няма да излезе. Мислиш ли, че е посиняла? — Кас крачеше из стаята, чудейки се какво, по дяволите, се случваше в банята на Сабрина. Тя погледна приятелките си, които бяха насядали на седалката пред прозореца в спалнята на Сабрина и се взираха през прозореца към фара на Холи Пойнт в далечината.

— Е? Вътре е много повече от три минути — настоя Кас, когато никоя от двете не отговори.

— Какво искаш да направим, Кас? — Джейд беше свежа като краставица — премерена и спокойна, както винаги. И точно в момента това влудяваше Кас.

Кара хвърли поглед, въртейки кичур руса коса. Нервен навик, който беше развила след смъртта на майка си.

— Трябва да почукаш.

Кас профуча през стаята, не разбирайки защо само тя откачаше заради това. Какво не им беше наред? Да не би първата им година в бизнес училището да бе изсмукало душите на приятелките ѝ? Премятайки коса през рамото си, Кас почука, както беше предложила Кара. Те четирите... петте, ако брояха Елена, която беше две години по-малка и в момента точеше лиги по някакъв мазен барабанист... бяха по-близки от сестри. Майките им бяха в едно сестринство в колежа и най-добри приятелки над двадесет и пет години, а момичетата бяха израснали заедно, споделяйки празници, специални събития и — Кас погледна към Кара, мислейки за Елена — бяха преживели неизмерима трагедия. Кас почука отново по-силно и чу ключалката да прещраква.

Сабрина се показва, изражението на крехкото ѝ лице отговаряше на въпроса, който витаеше в стаята.

— Положителен е, нали? — Гласът на Джейд, нежен и стабилен, прорязва надвисналата тишина.

Бри не каза нищо. Отиде до леглото си, легна на една страна и придърпа крака до гърдите си по такъв начин, че изглеждаше малка и крехка. Кас се вгледа в очите на Сабрина с цвят на маслина, които бяха големи и подобни на котешки — нямаше сълзи, но страхът бе съкрушителен. Сабрина беше силната, също като майка си. Тя беше мила и умна, а Кас не можеше да си представи кой я бе отклонил от добре планирания ѝ път. Тъкмо бе навършила деветнадесет, караше предварителни курсове по медицина в училище от Бръшляновата лига и планираше да стане хирург. Години на учене за кариера, която наистина искаше, бяха отишли на вятъра.

Доколкото всички те знаеха, Сабрина дори нямаше гадже.

Кара легна зад нея, свивайки се, докато галеше дългата тъмнокафява коса на Бри.

— Какво ще правиш?

— Задръж за секунда — каза Джейд, фокусирана както винаги.
— Кой е бащата?

Очите на Сабрина се разшириха и тогава се появиха сълзите. Големи, тежки капки, които казваха на всички, че сърцето на приятелката им бе разбито. Джейд моментално се почувства зле и седна на ръба на леглото, пресягайки се и докосвайки успокоително крака на Бри.

— О, не. Не плачи. Съжалявам. Толкова съжалявам.

Преди Кас да успее да каже нещо, седемнадесетгодишната Елена отвори вратата със замах и се изстреля към банята на Бри. След десет секунди беше отново в стаята, държейки теста за бременност.

— Добре, коя е бременна?

Кара беше ужасена, сграбчвайки нещото от ръката на малката си сестра.

— Не трябва да си тук, Елена...

— Защо? — Тя задържа теста за бременност извън обхвата на Кара. — Коя е надула корема?

Сабрина се надигна, очите ѝ все още бяха насълзени.

— Аз съм.

— О, боже мой! — Елена се стовари до Бри и обви ръка около раменете на обърканата им приятелка. Кара и Джейд не бяха помръднали, а Кас бе притиснала гръб в стената. Това не трябваше да

се случва. Не на Сабрина. Тя бе най-фокусираната. Най-невинната. Какво, по дяволите, се случваше?

— На Джейк е, нали? — попита Елена.

Отново настана тишина и Сабрина бе единствената, която реагира. Сълзите се застичаха по-бързо и дъхът ѝ излизаше накъсано.

— Аз... аз... защо го казваш?

— О, хайде де. Бях тук почти цялото лято. Не съм сляпа или тъпа. Видях как се държите един около друг. — Елена поклати глава. — Предполагам, че съм била единствената, която ви е видяла да се измъквате от къщата посред нощ.

Кас беше по приказките, но точно тогава не знаеше какво да каже. Сабрина и Джейк Килън? Готиният, по-голям, а сега и женен, хокеен играч Джейк Килън? Съотборникът на брата на Сабрина?

Кара дръпна един от накълцаните яркорозови кичури на сестра си.

— Не трябва да говориш за това.

— О, за бога! — простена Елена. — Не е като да не знам откъде идват бебетата. Правила съм секс и преди.

Лицето на Кара посърна.

— Какво искаш да кажеш с това, че си правила секс?

— Виж, сестричке, само защото ти се пазиш за господин Правилния, не означава, че всички го правят. Дръж очите си на целта. Тук става въпрос за Бри.

Кас най-накрая се приближи и коленичи до Бри, която седеше изпъната и неподвижна. Тя пое ръката на приятелката си и си пожела Бри да вдигне поглед и да осъществи зрителен контакт, но тя не го направи. Просто продължи да си плаче тихичко.

— Скъпа, права ли е Елена? Джейк ли е бащата?

Бри кимна, косата ѝ падна напред, накъсан дъх се изплъзна от дробовете ѝ.

— Сприятелихме се миналата пролет в края на сезона. Говорихме доста, прекарахме известно време заедно. А после той скъса с годеницата си. — Тя вдигна поглед, очите ѝ бяха пълни със сълзи, устните ѝ трепереха. — Никога не ме докосна, никога не направи нищо.

— Може би не — заяви Елена. — Но беше пределно ясно, че се харесвате.

Кас изпитваше болка от това да гледа приятелката си да плаче, но все още не можеше да проумее веригата от събития. Как така всички бяха пропуснали случващото се между Бри и Джейк?

— На колко години е? — Джейд уви ръка около раменете на Бри.

— На двадесет и пет.

— Затова ли беше тук толкова време миналото лято? — Кас все още държеше ръцете на Бри, нямаше да я пусне, докато Бри вече не можеше да го понесе. — Бил е тук заради теб?

— Не точно. Отначало чакаше да се освободи място в града, но имаше проблеми с наема. Затова остана в апартамента над гаража ни. Той и Райън тренираха заедно цяло лято.

Джейд додаде:

— И има по-лоши места, на които да бъдеш лятото, от това тук.

Всички момичета бяха прекарвали лета в къщата им — понякога всичките наведнъж. Семейството на бащата на Бри я бяха построили преди години като лятна къща, преди Холи Пойнт да се превърне в лятна дестинация, и бяха достроявали към нея през последните петдесет години. Беше огромна със седем спални и пет бани и изпълнена с добри чувства. Но миналото лято беше различно. Кас остана в Нюйоркския университет за лятна сесия. Джейд и Кара имаха работа, която отнемаше цялото им време. Бри беше тук с Елена. А сега знаеха, че и Джейк е бил тук.

Но не е бил тук заради слънцето, пясъка и сърфа. Бил е тук заради Сабрина.

— Не знам какво да кажа. — Джейд се изправи и закрачи из стаята. — Защо не каза на никоя от нас?

Бри обви ръце около себе си и сви рамене.

— Не зная. Трябваше. Но имаше нещо толкова специално в това да го запазим за себе си. Плюс това знаех, че ще ме помислите за луда, защото е толкова по-възрастен от мен, а Райън щеше да побеснее...

— Джейк опитваше ли се да те запази в тайна? — Кас трябваше да попита. Мъжът се беше оженил преди месец, така че нещо трябва да се бе случило. — Имам предвид, извеждаше ли те навън или нещо такова?

— Правеше го. Ходехме в града или на плажа. Беше толкова мил с мен. — Бри се усмихна немощно и Кас си пожела да помнеше нещо

от това, но не беше така. Бри беше една от най-добрите ѝ приятелки, а тя не знаеше нищо.

— Обичаше ме — прошепна приятелката ѝ. — И аз го обичах. Все още го обичам. Мисля, че винаги ще е така.

— Той беше ли ти... беше ли ти първият? — Кас вече знаеше отговора, но се опитваше да проумее какво бе пропуснала. Бри не продума, само кимна.

Това потвърждение донесе вълна от сълзи, дълбоки, болезнени хлипове, които разкъсваха Кас.

— О, боже! — Сабрина погледна право към Кас. — Какво ще правя? Него го няма.

— Няма го? Къде е? — Кас обви ръце около Сабрина, когато приятелката ѝ рухна на рамото ѝ. И това беше всичко. Бри винаги бързаше да се усмихне, пошегува или да остроумничи, но истината бе, че приятелката ѝ бе мила и прикрита. А сега бе наистина, наистина уплашена.

Елена оформи с устни думата „злоупотреба“, точно когато Бри отговори:

— Той е в Торонто. Но не е само това. Върна се при Сидни.

Кара подаде на Бри салфетки, за да попие сълзите си.

— Коя е Сидни?

— Бившата му годеница. Е, сега му е жена. — Болката, мъката бяха видими от всяка промълвена от Бри дума. — Каза му, че е бременна.

Джейд беше бясна. Обикаляше из стаята като котка и изнервяше Кас.

— Ами... ами... — заекна тя. — Просто ще трябва да му кажеш, че ти си бременна. А после, после...

— После какво? — попита Сабрина, гласът ѝ бе толкова тих, че разби сърцето на Кас. — Той няма да се върне, така че какво се случва? Трябва да избира? — Сабрина се изправи и се приближи до прозореца, кръстосвайки ръце и облягайки глава на стената, сълзи се спускаха по бузите ѝ. — Ами ако избере нея? Не знам дали ще мога да го понеса. Имам предвид, наистина, ако помислиш, той вече го направи. Избра нея.

Кас се изправи и отиде до приятелката си. Петте бяха близки, но двете с Бри се виждаха по-често, тъй като и двете живееха в Лонг

Айлънд. Бри застина, когато Кас сложи ръка на рамото ѝ.

— Ще му кажеш ли?

— Не — прошепна тя. — Той направи своя избор. Аз трябва да живея с моя.

— О, Бри...

Сабрина се завъртя и изражението на лицето ѝ бе по-сериозно, по-ужасено, отколкото Кас го бе виждала преди.

— Не можеш да кажеш на никого, Каси. — Поглеждайки покрай нея към другите момичета, тя им каза същото. — Никой не може да каже. Това трябва да остане тайна. Райън ще го убие.

Всички се спогледаха, знаейки, че тайната ще доведе до повече проблеми. Но умната, мила Сабрина бе непоклатима. Всяка една от тях кимна, обещанието им към нея бе по-тържествено от всяка клетва, и точно тогава Каси разбра, че никоя нямаше да издаде и дума за самоличността на бащата. Тази тайна беше твърде важна и те го знаеха. Бри беше права. Брат ѝ, Райън, щеше да тръгне след Джейк. И в интерес на истината, колкото и да видят Джейк, сритан от големия лош Райън Джървейз да имаше своя чар, Кас предполагаше, че за Бри щеше да е по-добре да затвори тази врата напълно. Тя нямаше нужда от Джейк Килън в живота си; той със сигурност не заслужаваше да бъде там.

ГЛАВА ПЪРВА

Джейк Килън се радваше да е отново в Ню Йорк. Малко фермерски момчета от Канада биха били чути да го казват, но той обичаше тръпката на града. Харесваше действието и се наслаждаваше на забързания живот, който водеше, когато беше там за сезона. Обичаше плажовете на изток, планините на север и харесваше хората.

Да, особено много харесваше хората. Бяха директни, забавни, и щом опознаеха някого, много лоялни. Липсваше му това място и имаше доста причини за това. Една конкретна бе зеленоокото момиче, което бе променило живота му. Онова, в което се бе влюбил. Но преди десет години бе разбил сърцето ѝ, както и своето.

Забавно нещо бяха това разбитите сърца... не го оставяха да забрави нито едно проклето нещо.

Джейк влезе на тренировъчната пързалка и си пое дълбоко въздух. Можеше да помирише леда. Студен, свеж, чист. И също както когато беше дете, ароматът го успокояваше. Винаги идваше тук, когато трябваше да помисли, когато трябваше да разпусне. Ледът никога не го съдеше, не му се присмиваше и не очакваше повече, отколкото можеше да даде.

Проправяйки си път към познатите звуци от пързалката, Джейк беше повече от готов да завърши рехабилитацията на рамото си. Беше поел гаден удар по време на предварителния сезон и оттогава беше до страничната линия, правейки рехабилитация в специална клиника в Канада, но сега, с най-лошото от възстановяването му зад гърба му, Джейк можеше да се върне в играта след по-малко от месец.

Най-хубавото беше, че му бяха разрешили да се пързая. Може и да не си бе върнал цялата сила, но беше получил разрешение. Не искаше да казва на доктора, че разсъдъкът му се нуждае от това. Беше започнал да се побърква, като не можеше да излиза на леда. Открай време беше така.

Когато беше дете, понякога пързаянето бе единственият му отдушник. Дългите дни в училище, когато му се подиграваха, че е

твърде нисък или кльошав, когато не се оправяше с математиката или не можеше да задържи вниманието си по време на четене, го изпращаха на заледеното езеро зад фермерската къща на родителите му, където се пързеляше в кръг. Пързеляше се, докато краката му не пламнеха и студеният въздух не прободеше дробовете му. Изпускаше парата, размисляше добре и най-вече мечтаеше. Джейк Килън мечтаеше да бъде най-едрото дете, най-бързото. Мечтаеше да бъде хокейна звезда.

А сега беше такъв — остаряваща хокейна звезда, но все още ставаше. Беше на тридесет и пет и всяка вечер играеше отлично. Щом спреше да го прави, щеше да си събере багажа, но влизането на пързалката го караше да се усмихне. Това място беше център на активност, защото в този ден там бяха младежката група. Точно от това имаше нужда. Децата не бяха на училище заради Деня на благодарността, а ден, в който да играят хокей, не можеше да се приеме като лош. Поне не ги мъкнеха по разпродажби на Черен петък. Чудеше се що за откачалка би пазарувала в ден като днешния?

Нямаше значение. Децата бяха тук и всеки ден, в който можеше да работи с група подрастващи играчи, беше добър ден. Джейк бе един от онези мъже, които винаги са искали семейство. Искаше жена и деца, но ето го, в средата на тридесетте, все още необвързан, все още без деца и не можеше да се отърси от чувството, че бе изпуснал шанса си.

— Джейк! — Поглеждайки наляво, Джейк видя да се приближава старият му треньор Джордж Ламироул. Това беше спомен от миналото. Джордж беше помощник-треньор в хокейния отбор „Маринърс“, когато Джейк пристигна в Ню Йорк преди дванадесет години. Той се бе погрижил носталгичното хлапе от малък град близо до Уинипег да не бъде погълнато от големия град, а двамата се бяха постарали да поддържат контакт през годините.

Сега, пенсиониран от работата като треньор на пълен работен ден, Джордж ръководеше групата за млади хокеисти, а днешната беше една от най-популярните му. Всички хлапета на леда бяха под дванадесет години — аматьори, хлапета и дребосъци от района на трите щата, които бяха показали талант за игра и бяха препоръчани от своите треньори. Разбира се, всички все още се учеха на играта, но един ден с Джордж щеше да ги направи още по-добри.

— Добре изглеждаш — каза старецът с акцент в английския. С години не беше живял в Квебек, но френският не го беше оставил. — Как ти е рамото?

Джейк го завъртя заради него, ухилвайки се.

— Само ми трябва разрешение. Обхватът на движението е идеално. — Джордж кимна и извърна глава в същия момент, когато Джейк видя дребна черта от синьо и оранжево да го подминава, провирайки се измежду другите играчи на леда.

По дяволите, хлапето беше бързо.

— Боже. Някой си е изял закуската. Хлапето е като светкавица.

— Това е Чарли — каза Джордж. — Има много талант. — Той огледа Джейк от горе до долу. — Иди се облечи и си вържи кънките. Ти и този голям, дебел, свободен от агенти договор може да помогнете на мен и Джървейз с тренировката.

— Райън тук ли е? — Не беше виждал Райън Джървейз, освен на леда, откакто Джейк беше изпратен в Торонто преди десет години. Райън също беше за втори път в Ню Йорк, бяха го разменили точно след като Джейк се нарани по време на предварителния сезон. Райън беше добър човек, спокоен и умен хокеен играч. Когато Джордж кимна към далечния ъгъл, той видя стария си приятел да работи по стрелбата с малка група деца, включително и малката ракета, която го бе подминала с висока скорост преди няколко секунди. Хлапетата влачеха кънките си, потупваха стиковете и изпълняваха всяка от инструкциите на Райън.

Джордж прочисти гърло и кимна към тунела.

— Извън играта си още от преди началото на сезона, да видим дали си спечелил малко от тези пари.

Грабвайки сака си, Джейк се завъртя и се отправи към съблекалнята, но се обърна още веднъж и забеляза нещо. Имаше име върху тениската на скоростния демон. Джървейз. Това обясняваше част от таланта на хлапето. Детето на Райън. Джейк наистина беше поразен, защото нямаше представа, че Райън Джървейз се беше оженил, или че имаше дете. Но не трябваше да се изненадва. Повечето от мъжете, които познаваше от времето, когато започна в лигата, бяха женени на тези години и имаха няколко деца. Това, че беше сам, си беше по негова вина. Беше си тръгнал от най-хубавото, което някога му се беше

случвало, и беше съсипал някой, на когото държеше. Животът му бе такъв, какъвто си го бе направил.

Трябваше да спре да живее в миналото, макар фактът, че бе отново в Ню Йорк, да означаваше, че то щеше да го сритва в задника от време на време. Днес беше един такъв ден.

Пригответи се, попивайки усещането от съблекалнята, след като бе далеч за два и половина месеца. Беше изненадващо пълна, имайки предвид, че нямаше тренировка и беше свободен ден. Двама мъже работеха с треньора, а мениджъра по оборудването подготвяше и организираше нещата за играта утре вечер.

Преоблече се и обу кънките, преди да си намери стик в стаята с оборудването. Да, чувството беше хубаво.

Отивайки на леда, Джейк приветства усещането от удара на остриетата по повърхността, която бе малко мека за неговия вкус, но след като бе малтретирана цял ден от няколко дузини кънки, това бе разбираемо. Райън учеше поверениците си как да стрелят от място, негов специалитет като защитник, а Джейк не можа да пропусне възможността да го подкачи.

— Опитваш се да научиш децата на хокей с твоите умения в пързаянето, Джървейз?

Всички покрити с шлемове глави се обърнаха и заприлича на конвенция на мини стормтрупъри от „Междузвездни войни“. Джейк се усмихна и се плъзна натам, сваляйки ръкавицата си и стискайки ръката на Райън.

— Как си, човече?

Райън изглеждаше същият както винаги, едър, широкоплещест и адски заплашителен. Беше най-милият тип наоколо, но нямаше някой по-голям от него на леда. Да се сблъскаш с всичките сто килограма на Джървейз на леда или да измъкнеш шайба от дъските, можеше да изпрати човек в болница.

— Ти си последният човек, когото очаквах да видя, Килън. Добре дошъл отново.

Хлапетата започнаха да жужат и да гледат от единия към другия. Бяха чули името му.

— Момчета — каза Райън, — пред вас стои един от най-добрите централи. Всички ли познавате Джейк Килън? Той ще потренира с нас през оставащия половин час.

Главите заподскачаха нагоре-надолу и той чу въодушевлението в гласовете им. Беше тръпка, без съмнение, когато някое хлапе се развълнуваше от срещата с него. Помнеше какво чувстваше към любимите си играчи. Някои от старите хокеисти, обаче, невинаги бяха особено мили, така че срещата с тях беше разочароваща. Джейк се беше закълел, че с него нямаше да бъде така, винаги се уверяваше, че хлапето е щастливо от срещата им. Той погледна към Райън и видя скоростния демон да го дърпа за ръкава. Той се наведе и по начина, по който приятелят му и момчето го гледаха, ставаше ясно, че разговорът се отнасяше за него.

Тупване по гърба от Джървейз изпрати хлапето, Чарли, беше казал Джордж, обратно в групата му за игра. Джейк пое групата след тренировката по стрелба и поработи с играчите върху пързаянето. Балансиране, спринтове и резки спирания накараха всички да пъхтят, пухтят и да се смеят.

Дори Джейк пъхтеше и пухтеше, сигурен знак, че имаше доста работа, ако щеше да играе отново през януари.

Родителите заприиждаха, наблюдавайки края на тренировките, и той се зачуди какво ли е чувството — да гледа как детето му расте, как върши неща. Щом приключиха, Джейк подписа куп шлемове, стикове и тениски, получи доста „дай пет“ и благодарности, преди групата да изчезне. Бяха добри хлапета, на Джейк му се щеше да бе отишъл порано.

Райън се плъзна насам и малкият Джървейз, който се доказва като най-добрия кънкьор на леда, беше плътно до него. Хлапето беше залепено за Райън, с надянат шлем и наведена глава. Джейк се зачуди какво се случва. Не можеше да си представи Райън Джървейз, душата на съблекалнята, да има срамежливо дете.

— Джейк, искам да те запозная с някого. — Той погледна надолу. — Чарли, свали си шлема.

Чарли започна да откопчава връзките и за изненада на Джейк, когато екипировката беше свалена, от нея изпадна дълга плитка. Чарли беше момиче — жилаво, супер бързо, играещо хокей момиче.

Райън трябва да бе видял шока по лицето му, защото очите му проблеснаха, точно преди ъгълчетата на устата му да се извият.

— Това е Шарлот. Племенницата ми.

Леле. Племенницата му?

— Здравей, Шарлот. Или чух, че предпочиташ Чарли?

Хлапето вдигна поглед и Джейк трябваше да отстъпи назад. Тъмнокафява коса, плътни устни и големи зелени очи доминираха на дребничкото ѝ лице. Ударът беше като от стик по главата. Чарли изглеждаше досущ като Сабрина. Джейк кимна и се усмихна възможно най-добре, получавайки един от онези ритници по задника, за които си мислеше по-рано. Радваше се, че си беше намерила някого, след като той се беше издънил, но след това започна да пресмята наум и нямаше начин...

— Значи — започна той. Не искаше да пита наистина, но не можеше да се спре. Трябваше да знае. — На колко си години?

Тя се усмихна срамежливо и сърцето на Джейк подскочи.

— На девет съм — каза тя. — Ще стана на десет през май.

На Джейк не му отне много, за да пресметне. Исусе, ако това, което си мислеше...

— Райън? Как мина?

Гърбът на Джейк се напрегна от гласа, отекващ из арената.

— Мамо! — Чарли потегли към тунела и Джейк се обърна, за да види любовта на живота си, жената, която не бе мислил, че ще види отново, да прегръща деветгодишната си дъщеря. Бри тъкмо бе станала на двадесет и девет. Очите на Джейк бяха приковани към сцената и когато Сабрина вдигна поглед, щастливото изражение помръкна и беше заменено от чист шок и страх. Реакцията ѝ му каза всичко, което трябваше да знае.

ГЛАВА ВТОРА

На Сабрина Джървейз не ѝ беше лесно. Да се откаже от мечтата си или поне да я измени, за да може да отгледа дъщеря си, това бе тест за нея на всяка крачка. И въпреки това нищо не я беше подготвило за Джейк. Нищо. Но ето го него. Голям. Заплашителен. И очевидно навързваше нещата.

— Леле. Чакай. Това не е ли... — Думите на добрата ѝ приятелка Джейд увиснаха във въздуха, когато Сабрина прегърна Чарли и се взря в очите на мъжа, когото не беше мислила, че ще види отново.

— Джейк... — Бри преглътна. — О, боже!

— Той помага с групата. — Чарли извърна лице нагоре и Бри отмести потен кичур коса от челото ѝ. — Той познава чичо Райън.

— Да, така е.

Бри погледна отново към Джейк и видя, че той все още я зяпаше. Не беше помръднал и на сантиметър. Нещо трепна ниско в корема ѝ, докато сърцето ѝ... сърцето едва не изскочи от гърдите ѝ. Чувства, които бе погребала отдавна, преминаха през нея, изпълвайки Бри от главата до петите с тъга, съжаление и онова толкова познато желание, което усещаше всеки път, когато Джейк бе наблизо. Как бе възможно да изглежда по-добре от последния път, когато го бе видяла?

Но беше. Беше по-едър, по-як — този Джейк беше истински мъж. Десетте години го бяха направили по-широкоплещест, силен... и, да, по-готин. Очите му все още пламтяха в яркосиньо и косата му беше по-къса, малко по-тъмна. Но тя можеше да види страстта в погледа му, движещата му сила, а стягането на челюстта му разкриваше гнева му.

Това бе най-ужасният кошмар на Сабрина. Начинът, по който я гледаше, а после гледаше към Чарли, показваше, че той знае. Знаеше, че е негова дъщеря, и Сабрина я чакаха големи обяснения. Обръщайки се към Джейк, чиято уста все още висеше отворена, Бри се нуждаеше от помощ, и то бързо.

— Може ли да помогнеш на Чарли да се преоблече?

— Предполагам? — Горката Джейд. Тя самата минаваше през голяма промяна в живота си; последното, което очакваше, когато реши да остане още няколко дни след Деня на благодарността, бе драмата на Бри. А щеше да има драма. — Не знам как да разкопчая всичките неща, които носи.

— Тя знае как. — Бри прегърна Чарли. — Леля Джейд ще те заведе да се преоблечеш, миличка. Става ли?

Чарли повдигна вежда скептично, защото, ако не друго, дъщеря ѝ беше умна.

— Защо?

— Ще ти обясня друг път. — В този момент видя как Джейк се пързала към тях. По дяволите. Това нямаше да се случи тук. Не можеше. — Заведи я сега — прошепна тя на Джейд, която също видя задаващия се Джейк.

Обвивайки ръка около Чарли, Джейд я избута надолу по тунела към съблекалните. Очите на Бри останаха приковани върху дъщеря ѝ, чието лице бе изпълнено с въпроси, а беше сигурна, че Чарли не бе единствената. Когато се изгубиха от поглед, Бри се обърна отново към леда и застана лице в лице с мъжа, който бе променил живота ѝ.

Мили боже! Беше по-скоро лице в корем, защото с кънките Джейк беше почти два метра. Бри беше само метър и половина.

— Двамата с теб трябва да си поговорим — изръмжа той.

После, преди тя да успее да отговори, той си тръгна, вървейки в тъмното до съблекалните, оставяйки я да си мисли за начина, по който това щеше да преобърне с главата надолу живота ѝ и по-важното — този на Чарли.

Очите ѝ бяха все още фокусирани върху тунела, на мястото, на което беше Джейк, чудейки се какво щеше да направи той.

— Искаш ли да ми кажеш за какво беше всичко това? — Бри се обърна и погледна в очите на брат си. — Килън изглеждаше така, сякаш е видял призрак. Кажи ми какво ти каза.

— Не. — Сега нямаше да каже нищо. Бри бе пазила в тайна самоличността на бащата на Чарли в продължение на десет години. С изключение на Джейд и момичетата, които бяха с нея на онзи Ден на благодарността, който бе сякаш преди цял един живот, единственият друг, който знаеше, бе майка ѝ. Последното, от което имаше нужда, бе

брат ѝ да се наежи. И още повече, беше последното, от което Чарли имаше нужда.

— Няма да ми кажеш?

— Какво да ти кажа?

— Защо не трябва да убия този кучи син за това, че остави малката ми сестричка бременна?

Дотук с тайната. Разкритието падна помежду им като голяма тежест. Огромна и неподвижна, Бри нямаше начин да заобиколи тежестта, особено след като Райън вече знаеше.

— Не искам да правиш нищо. — Думите заседнаха в гърлото ѝ, когато емоциите бликнаха на повърхността. Джейк. Джейк се беше завърнал и знаеше за Чарли, и вече нищо нямаше да бъде лесно. Бри бе успяла да махне толкова неща от главата си, откакто си беше тръгнал. Това бе единственият начин да оцелее.

Изненадващо, брат ѝ направи крачка напред и се протегна. Тя не се поколеба, пристъпи в обятията му и остави момчето, което я бе подигравало, да се превърне в мъжа, който не само би я успокоил, но и би сритал задника на човека, който я бе разплакал — ако тя имаше нужда от това. Ръката на Райън я потупа успокоително по гърба.

— Наистина искам да го убия.

— Знам, но не можеш. Той трябва да се срещне с Чарли.

— Как мислиш, че ще го приеме тя?

Държейки се за якето на Райън, Бри отново зарови лице.

— Нямам представа. Мисля, че ще ме намрази. Много. — Джейк беше едно, но истинският тест щеше да бъде да се справи с десетгодишната си дъщеря.

— Не мисля, че ще те намрази, може би него, но не теб.

— Не, аз ще съм, Рай. — Тя вдигна поглед. — Никога не му казах.

Той беше мълчалив. Големият ѝ брат изглеждаше като опасен, опасен мъж, но всъщност беше котенце.

— По дяволите. Защо?

Тя сви рамене.

— Не исках да бъда наранена отново. Той ме остави, за да се върне обратно при Сидни и какво щеше да стане, ако наистина не ме искаше.

— Знаеш, че е разведен. Върна се при Сидни, но се разделиха две години по-късно. Детето, което носеше, не беше негово.

Бри знаеше историята. Знаеше всичко за развода му и детето от някакъв друг мъж. Всичко, за което можеше да мисли, бе, че той не се беше върнал при нея. Беше си тръгнал, за да се опита да направи правилното нещо, това тя го разбираше, но не се беше върнал, когато беше свободен.

И това бе провокирало решението ѝ. Не можеше да иска мъж, който не я искаше. Който не се беше върнал. Джейк щеше да направи „правилното“ нещо и да ѝ предложи брак, но тя не искаше да го хваща в капан. Не. Ако Джейк я искаше, щеше сам да го направи.

— По-добре да взема Чарли — прошепна тя.

— Може ли поне да го наричам?

— Не, и това не може.

Райън отстъпи назад, а Сабрина видя в очите му, че невероятният ѝ голям брат бе изгубен. Той винаги знаеше какво да направи и как да действа, но не и този път.

— Утре ще мина през къщата. Още ли печете?

— Можеш да се обзаложиш. Ще ти заделя малко бисквитки. — Бри знаеше, че подобните на гофрети бисквитки му бяха любимите.

Райън я целуна по главата и после се върна към тълпата деца, които чакаха за автографи. Бри, от друга страна, се обърна към съблекалните и малкото си момиченце, чийто живот го очакваха големи промени.

* * *

Джейк преглътна с усилие, когато затръшна вратата на съблекалнята, опитвайки се да осмисли видяното току-що. Това неговата дъщеря ли беше? Сабрина беше ли родила, без да му каже? Негово дете?

В главата му плуваха мисли и образи и сърцето му се забързваше само при мисълта за Сабрина. Притискайки длани към очите си, той я видя по хиляди различни начини. Някои образи бяха отпреди няколко секунди; други бяха прогорени в паметта му от десет години.

— Мамка му! — каза той на никой конкретно. Стаята беше празна и той седна на пейката пред шкафчето си. — Мамка му! — прошепна отново. Беше приел загубата на Сабрина, защото я беше оставил, за да се ожени за Сидни и да се погрижи за детето, което тя твърдеше, че е негово.

Дете, което, както се оказа, не беше от него.

Сидни беше излъгала, а той бе принуден да се изправи пред най-голямата грешка в живота си.

И ако загубата на Бри не беше достатъчна, ако вселената не го беше прецакала достатъчно с това решение, днес той научи, че имаше малко момиченце без баща, за което никога не бе знаел.

Изправяйки се, той закрачи из стаята, движейки се без конкретна цел и потискайки порива да стигне до истинско насилие. Как се беше случило това? Как беше прецакал всичко толкова много? С нарастващо в гърдите му напрежение, той изрева, преди да изрита малка масичка в центъра на стаята, на която бяха наредени лепенки и бутилки вода, пращайки всичко във въздуха.

Приклепна в средата на пода, заобиколен от цветни лепенки и бутилки вода, и зарови глава в ръцете си.

— Исусе, Бри — прошепна той. — Защо не ми каза?

— Кажи ми защо не трябва здравата да те пребия?

Джейк вдигна глава и видя Райън да стои на входа на стаята със свалени ръкавици, готов да срита задника на Джейк.

Джейк се изправи и задържа ръцете си широко разтворени.

— Давай. Не е възможно да се почувствам по-зле.

Райън тръгна към него, двамата мъже бяха все още с кънките, стоейки здраво на крака. Джейк, обаче, бе готов да поеме най-силния удар на Райън.

— Забременил си сестра ми. Малката ми сестричка! Беше на осемнадесет. Какво си си мислел?

Джейк сви рамене и вдигна пораженчески ръце. Цялата борбеност го беше изоставила, всичко, което можеше да види, бяха очите на Шарлот, взиращи се в него.

— Мислех за нея. Все още мисля за нея. Защо не ми е казала за бебето?

Райън отпусна стойката си и поклати глава.

— Беше на осемнадесет.

— Знам. Трябваше да я оставя на мира, но то просто се случи.

— Такива неща не се случват просто така — озъби се Райън. — И на всичкото отгоре си я пазел в тайна. Не каза на никого.

— Не съм се опитвал да го пазя в тайна. — Не беше. Искаше да я води на разни места, но тя беше нервната заради това, което биха направили родителите и брат ѝ, ако разберяха. — Бри се тревожеше да не разберат за нас. Не аз.

— Значи тя е била момичето, заради което беше толкова съсипан, когато Сидни ти каза, че е бременна? Онова, което не искаше да нараняваш?

— Онова, което ми каза да направя толкова нещастно, че да ме намрази и да продължи напред? Да.

— О! Аз...

Джейк се подсмихна кисело.

— Свърши работа. Трябва наистина да ме е мразила, защото не ми каза за малкото момиченце.

Той се замисли за Чарли, малко фъстъче с пламък в очите и криле на краката. Той отново се зачуди как се беше случило. Беше станало, защото беше идиот. Беше станало, защото Джейк не последва сърцето си.

— Кажи ми какво се случи.

Той се върна до шкафчето си и Райън седна до него. Едър и заплашителен, Райън Джървейз беше лоялен към семейството си и яростно защитаваше малката си сестра толкова много, че Джейк често се бе чудил дали това не бе някакво негово предсмъртно желание.

— Тя разбра на Деня на благодарността. По думите на майка ми, тя е била някъде във втория месец, когато си е направила теста.

Джейк не е бил в живота ѝ от месец, когато е разбрала, което значеше, че когато се беше върнал при Сидни и бе разбил сърцето на Сабрина, тя вече е била бременна.

— Беше нещастна, но без значение колко пъти я питах, тя така и не ми каза кой е бащата. Доколкото знаехме, тя никога не бе имала сериозен приятел.

— За мен беше сериозно — каза Джейк. — Знам, че беше млада, но щях да се ожения за нея, бременна или не.

Той сериозно го мислеше; обичаше Сабрина до болка. Убиваше го връщането на годежния пръстен, който бе купил. Планираше да ѝ го

даде на първата им Коледа заедно, но тогава земята се продъни изпод... ами... изпод всичко.

— Ще ми се да беше казала нещо.

— И на мен — съгласи се Райън. Приятелят му изпусна дълга въздишка. — Какво ще правиш?

Джейк не искаше да чака. Трябваше да говори с нея и да разбере кога щеше да може да започне да опознава дъщеря си. Нямаше значение какво изпитваше Бри към него, той щеше да бъде баща на детето си и имаше да навакса за много време.

— Още ли живее в Холи Пойнт?

— Да, живеят с родителите ми.

Това уреждаше нещата. Той започна да развързва кърките си, защото Джейк знаеше какво трябваше да направи и го очакваше дълго шофиране.

Спомняше си деня, в който каза на Сабрина, че се връща при Сидни, сякаш беше вчера. Без значение колко се опитваше да изкара Бри от главата си, тя се връщаше, когато най-малко я очакваше. Никога не бе бил по-неспокоен или по-нещастен в живота си. Да си тръгне от Сабрина бе най-трудното нещо, което някога беше правил.

— Ще отидеш да я видиш, нали? — Райън следеше всяко движение на Джейк, чакайки го да каже нещо.

Джейк подсуши кърките си с малка хавлия и ги остави за отговорника по екипировката. След това се зае с преобличането.

— Да. Нещо, което да трябва да знам?

— Пази се от майка ми. Ще те кастрира, ако не внимаваш.

Джейк предположи, че щом се размина с бой от Райън, щеше да избегне и госпожа Джървейз. Единственото, с което не знаеше как ще се оправи, беше Сабрина. От една страна, той бе толкова бесен, че беше готов да разбие стената, от друга страна, знаеше колко я бе наранил. Случилото се между тях не можеше да се оправи лесно.

— Нещо друго, което да трябва да знам? Блондинката, която беше с нея? Част от групичката й?

— Да, това е Джейд. Тя е най-разумната от тях. Всички те бяха с нея, когато разбра, че е бременна. Благодарни се, че Кас я няма. Или Елена, или Кара. Бяха завързали каменни блокове към глезените ти и бяха те хвърлили от доковете.

Джейк трябваше да се усмихне. Помнеше Елена със заострената ѝ розова коса от онова лято. Хлапето се бунтуваше по петдесет различни начина и даваше зор на майката на Сабрина. Имайки предвид как Елена бе загубила майка си на 11 септември, не беше чудно.

— Баща ми е най-тихият човек на света, докато не се забъркаш със семейството му. Няма да се радва да те види.

Имайки предвид казаното от Райън току-що, нямаше да се разправя само със Сабрина, но и с майка ѝ, баща ѝ и всички лели на Чарли.

И Чарли.

Дъщеря му.

Какво щеше да направи тя, когато разбереше за него? Щеше ли да се срамува, да се разстрои? Имаше да мисли за толкова много неща, включително и за собственото си семейство. Какво щяха да си помислят родителите му? Джейк си пое дълбоко дъх, докато събличаше термоблузата през главата си. Щяха да са бесни. Майка му щеше да съсипе стереотипа за милите канадци.

Не, Джейк навлизаше в минно поле. Нямаше начин да го заобиколи.

ГЛАВА ТРЕТА

Пътят към дома беше дълъг и тих. Бри знаеше, че Джейд има стотици въпроси, а Чарли се бе унесла на задната седалка, но макар и заспала, тя и Джейд нямаше да рискуват да говорят.

Щом стигнеха до Холи Пойнт, щеше да се наложи да съобщи новината на майка си и на дъщеря си. Да, нямаше да бъде забавна вечер. Никак даже.

Бри никога не бе мислила, че този ден ще дойде. Джейк бе изчезнал от радара ѝ преди десет години и тя не очакваше някога да го види отново. Стоеше скрита, в безопасност в малкото си градче, мечтата ѝ да стане хирург бе оставена настрана, за да отгледа детето си. Но въпреки всички предизвикателства, тя все пак бе успяла да завърши за треньор на спортисти и докторантура по физиотерапия, специализирайки в лечение и рехабилитация на наранявания на горни крайници при атлети.

Беше си изградила и сериозна репутация. Лекуваше играчи от големия щатски университет, който беше на тридесет минути разстояние, а няколко професионални отбора бяха питали дали могат да изпратят играчите си при нея за рехабилитация. Беше вълнуващо и ѝ помагаше да се чувства така, сякаш не бе направила компромис с всичко.

Беше много дълъг ден за всички им. Най-накрая, пристигайки у дома, Чарли се повлече по предните стълби, изтощена, но щастлива от деня, а Бри трябваше да е капнала от пазаруването. Но къщата не позволяваше негативизъм и без значение от случилото се, Бри обичаше чувството на сигурност, което изпитваше, когато минеше през вратата.

Домът на семейство Джървейз бе построен преди повече от половин век, когато семейството на баща ѝ напуснало Бруклин заради провинциалната източна част на окръг Съфолк, на южния бряг на Лонг Айленд. С неочаквано наследство дядо ѝ купил парцел от два акра близо до водата, построил къща и разраснал строителния си бизнес. Човекът бил обучен архитект, но обичал процеса по издигането на

сграда, така че, доколкото зависело от него, Попи изкарвал парите си със собствените си ръце. Самата къща се бе разраснала през годините и нейните сиви, обветрени, разклатени, големи кедрови прозорци и извита веранда символизираха крайбрежния живот. Майка ѝ и баща ѝ очевидно са били заети да украсяват външната част на къщата, докато тя обикаляше разпродажбите с Джейд и Кас. Когато Бри паркира, венци висяха на вратите, борови гирлянди бяха опънати по перилата на верандата и лампички примигваха навсякъде из двора. Беше приказно място и с внезапния порив на студен въздух, идващ от север, и с прогнозата за снежни виелици тази нощ, действително беше като Коледа.

Бри си беше мислила да си купи собствена къща, но родителите ѝ обичаха Чарли да е наблизо, а да живеят с тях изпълваше животите им. Освен това даваше на Чарли по-стабилен семеен живот, който можеха да ѝ осигурят повече от двама души. Чарли имаше нормална семейна вечеря всяка вечер, дори ако Бри трябваше да работи, защото родителите ѝ бяха там. Извън сезона Райън идваше поне веднъж седмично.

Мама и татко ѝ оказаха подкрепа, когато им каза, че е бременна. Бяха ли разстроени? Разбира се, но не настояха, когато отказа да им каже кой бе бащата на детето ѝ. Не, Енца и Едуин Джървейз просто я бяха оставили да се справи със затруднението си, давайки ѝ подкрепа и обичайки я колкото можеха. Беше всичко, което Сабрина можеше да поиска.

Но преди няколко години майка ѝ бе открила истината и Бри не знаеше дали бе казала на баща ѝ. Това, което знаеше бе, че майка ѝ щеше да засипе Джейк с адски огън, ако го видеше отново.

Бри и Джейд отидоха в кухнята, докато баща ѝ се качи горе с внучка си, за да чуе как бе минал денят ѝ и да окачи екипа ѝ да съхне в една от допълнителните бани. Майка ѝ се въртеше наоколо, събирайки съставки за маратона по печене на курабийки, който щеше да се състои утре.

— Та, как беше тренировката? — Майка ѝ продължаваше да се движи хаотично из кухнята, бършейки плота, който вече беше безупречен, и отваряйки и затваряйки случайни шкафове и чекмеджета. Когато Бри най-накрая улови погледа на майка си,

можеше да види, че тя искаше да изкопчи информация. Информация, която вече имаше.

— Райън обади ли се, мамо?

Когато лицето на майка ѝ стана сериозно, Бри получи отговора. Разбира се, че се беше обадил. Вероятно бе искал разрешение да убие Джейк, но бе по-вероятно Винченца Бруно Джървейз да се обади на някой отдавна забравен роднина с „връзки“, който да даде на Джейк наказанието, което тя винаги си беше мислила, че е заслужил.

— Брат ти се тревожи за теб. Аз се тревожа за теб. Как е Чарли?

— Мисля, че подозира. Трябва да говоря с нея. Повече не може да крием.

— Ще ми се да беше стоял далеч — избъбри майка ѝ. — Отворихме дома си за него и той предаде доверието ни.

— Е, трябва да двама, знаеш го.

— Беше толкова млада и невинна, Сабрина. Трябваше да те остави намира.

Имаше много истина в казаното от майка ѝ, бе била млада и невинна що се отнася до момчетата. Никога не бе имало някой преди Джейк и само по някоя среща тук-там след него.

Бри не мислеше, че ще има някой друг отново.

Онова, което майка ѝ не знаеше, бе, че нейната сладка, невинна Сабрина бе направила първата крачка.

Странно беше как се бе развила връзката ѝ с Джейк. Бяха станали много близки приятели, след като той скъса с годеницата си, понякога седяха на края на доковете, говорейки с часове за всичко и за нищо. Беше по време на един от тези късни разговори, когато и двамата бяха изморени, но изглежда не искаха да се оставят един друг, когато Сабрина се наведе и го целуна.

Не знаеше защо го направи, освен че го искаше. Седейки близо до него нощ след нощ, слушайки дълбокия му глас, усещайки топлината на тялото му, не можеше да се сети някога да бе искала нещо повече от тази целувка. Имайки предвид начина, по който бе отговорил Джейк, той го искаше също колкото и тя.

Тя затвори очи и си спомни онази нощ сякаш беше вчера. Беше през август и нощите вече бяха започнали да захладняват. Бри, отбързана да го види, бе отишла на доковете, облечена с клин и потник. Джейк, от друга страна, имаше риза върху тениската. Когато бризът бе

задухал откъм залива, тя потрепери и той бе свалил ризата си и я бе увил около нея.

Бри помнеше как ризата я бе погълнала. Той беше толкова едър, а тя беше петдесет килограма с мокри дрехи, ако имаше и толкова. Но онова, което наистина я беше привлякло, бе ароматът. Беше топъл и мускусен. Чист. И се беше стрелнал право към главата ѝ, сърцето ѝ и усилил топлината, излъчваща се в корема ѝ.

Засилил бе желанието, нуждата, и преди той да успее да я спре, Бри се бе протегнала и прокарала устни по неговите. Наистина не беше нищо, съвсем мъничка целувка, но подпали нещо у него и за секунди Джейк я бе придърпал в скута си и я бе обгърнал с ръце.

Беше я целунал отново и отново, сгушвайки се във врата ѝ, разтваряйки устните ѝ и държейки я толкова близо, че Бри можеше да усети всичко. Ръцете му бяха големи и задебели, но, о, толкова нежни, когато пръстите му се бяха проврели през косата ѝ, галили бузите ѝ и докосвали кожата на кръста ѝ. Никога в живота си Сабрина нямаше да забрави какво бе усетила, как я бе накарал да се почувства красива и смела. Помнеше как Джейк си бе поел накъсано въздух, когато се бе отдръпнал и огледал лицето ѝ.

Това бе началото. Бе прогорено в паметта ѝ. Гравирано в сърцето ѝ. Три месеца и половина по-късно, той бе дошъл от града, за да ѝ съобщи новината, че Сидни е бременна и той ще да се ожени за нея. Обявлението му я съсипа.

Това бе последният път, в който го видя, до днес.

— Сабрина? — Ръката на майка ѝ се отпусна върху рамото ѝ и изкара Бри от транса. — Изглеждаш на милион километри разстояние.

— Не, просто съм изгубена сред годините, мамо.

— Не му се поддавай отново. Не си заслужава. Никога не си е заслужавал.

Джейд си бе сипала чаша кафе и се подпря на плота, обмисляйки и попивайки всичко, което се казваше около нея. Както винаги, тя предложи трезвата си преценка на ситуацията.

— Лельо Енца, можеш да казваш колкото си искаш, че Джейк трябва да стои настрана, но видях как я гледаше днес и колкото и да съм сигурна, че беше ядосан, той е пътник, що се отнася до Сабрина.

— Джейд, наистина ли? Винаги си била толкова разумна. Не започвай да сипеш романтични глупости.

— Джейд, трябва да се съглася с мама за това. Не му придавай прекалено голямо значение.

— Е, може и да съм разумна, но не съм сляпа. Няма съмнение за онова, което стана между двама ви на пързалката.

Свличайки се на стол до кухненската маса, Бри отпусна глава върху ръцете си.

— Нищо не е станало между нас.

— О, хайде де — изпротестира Джейд. — Огънят на практика разтопи леда.

Бри склочи ръце зад главата си.

— Не мога да му позволя да се доближи до мен отново. Достатъчно е, че трябва да се разправям с него заради Чарли, но не мога да мисля за нищо друго. Особено за нещо романтично.

— Не знам да имаш особен избор — каза Джейд, плъзвайки се на кухненския стол до този на Бри. — Чувствата между вас двамата са още там. Знаем, че не искаш да чувстваш нищо към него, но ти вече си в играта, Сабрина, трябва да я играеш.

* * *

Шарлот Джървейз стоеше пред огледалото в банята, сплитайки гъстата си тъмна коса. Докато работеше с различните дялове, Чарли се чудеше защо винаги я мислеха за момче. Не мислеше, че прилича на момче, приличаше на майка си, а майка ѝ беше красива. Но всеки ден се гледаше и се чудеше какво щяха да кажат следващия път злобните момичета в училище.

Завърза края на плитката си с ластик и се замисли за тренировката. Беше страхотен ден. Спечели четири състезания по умения и наградата за най-бърз кълкър. А освен това там беше и Джейк Килън. Джейк Килън.

Мъжът, когото искаше да срещне цял живот. Баща ѝ. Онзи, когото си пожелаваше за всяка Коледа. Онзи, за когото беше плакала. Той беше на тренировката днес и, базирайки се на реакцията му, беше очевидно, че никога не бе знаел за съществуването ѝ.

Мама не му беше казала.

Но и на Чарли не бяха казали нищо. Ако не беше открила кутията в дрешника на мама миналата година, нямаше да успее да открие истината за това, че Джейк Килън е нейният баща, когато го срещна днес.

Дядо беше по-надолу по коридора, простирайки екипа ѝ, и умът на Чарли препусна. Дали имаше още баби и дядовци? Чичовци и лели? Братовчеди?

Чарли винаги внимаваше да пази кутията скрита, страхувайки се, че ще ѝ бъде отнета, но сега не ѝ пукаше дали някой ще разбере, че беше взела нещата на мама. Чарли отиде до дрешника и я извади, вадейки съдържанието от кутията и оставяйки всичко едно по едно върху леглото си.

Когато откри кутията за пръв път, не знаеше какво значи всичко това. Имаше хокейна блуза и тениска. Няколко снимки и тетрадка, в която мама беше писала разни неща. Имаше фотоалбум с надпис „Малкото момиченце на татко“ на корицата и беше пълен със снимки на Чарли, докато е растяла.

Имаше книга със спомени, в която пишеше всичко, което беше правила, откакто се бе родила. Мама имаше още една такава в стаята си.

След това днес на пързалката всичко си дойде на мястото, когато Чарли се запозна с Джейк Килън. Неговите снимки бяха в кутията. Името му беше върху блузата. И на Чарли не ѝ отне дълго, за да се досети, че той беше баща ѝ.

Но сега не знаеше какво ще се случи. Чудеше се дали ще дойде да я види; чудеше се какво би направила майка ѝ.

— Чарли? — На вратата на спалнята се почука. — Миличка, дали...

Вратата се отвори, преди Чарли да успее да каже нещо. И макар че си мислеше, че не ѝ пука дали майка ѝ ще разбере, че кутията е в нея, не беше така.

— О, добре, облечена си. Нона направи... — Мама си пое рязко въздух, когато видя всичко на леглото.

Двете се взираха в съдържанието на онова, което Чарли наричаше „кутията на татко“, но Чарли не погледна към майка си. Не можеше.

— Откъде взе това? — Гласът на мама се пречупи малко, сякаш щеше да заплаче.

— Намерих я в дрешника ти.

— Виждам. — Най-накрая Чарли вдигна поглед и видя как майка ѝ премигва, за да прогони сълзите. Не плачеше, но се стараеше да не го направи. Мама седна на леглото до кутията, и вместо да се развика, тя се протегна. Чарли се примъкна в обятията на майка си и положи глава на рамото ѝ. — Трябваше да ми кажеш нещо в минутата, в която видя това.

— Тогава не знаех какво е. — Тя подсмръкна, избърса очи. — Не бях сигурна до днес.

— Защо я взе тогава?

— Не знам. Предполагам, че съм се надявала да е на баща ми. Имаш фотоалбум и тетрадка с изрезки... Имам предвид. Предполагам, че знаех, но не бях наистина сигурна. Сърдиш ли се?

— Взела си нещо, което не е твое и знаеш, че не е трябвало да го правиш. Така че, да, раздразнена съм. — Мама се пресегна и нежно подръпна косата ѝ, така че Чарли да знае, че не е загазила, но няма да ѝ се размине лесно. — Трябваше да ми кажеш нещо.

Чарли кимна, но не беше единствената, която пазеше нещо в тайна. Тази на мама беше много по-голяма.

— Ти също трябваше да ми кажеш нещо.

Шокът, който се разпростря по лицето на майка ѝ, накара Чарли да се зачуди дали това беше моментът, в който щяха да я накажат. Беше направила доста неща погрешно, включително да вземе нещо, което не ѝ принадлежеше, а сега се държеше грубо с мама.

— Съжалявам — промърмори.

— Може да си укротиш поведението, но имаш право да го кажеш. Трябваше да кажа нещо. Не трябваше да те оставям да го откриеш сама. Това не беше правилно.

— Баща ми. Ъм... Джейк. Той изглеждаше наистина изненадан.

Мама отметна косата си.

— Беше изненадан. Ти не си единствената, с която трябваше да поговоря.

— О! Ъъ... — Тя изви пръсти. — Той сърдит ли е?

— Много вероятно.

Чарли прехапа устна, когато я усети, че започва да трепери.

— Значи няма да се срещна с него или нещо такова.

Мама се обърна към нея и я изгледа объркано.

— Разбира се, че ще го направиш. Защо го казваш?

— Не знам. Защото ми е сърдит.

— О, не, не, не. — Мама я придърпа по-близо. — Той не се сърди на теб. Ядосан е на мен, защото не съм му казала. Не на теб. Лично аз мисля, че двамата ще си допаднете.

— Наистина? — Това изненада Чарли.

— Да. Ще бъде доста неловко, но не се тревожи за това — хокеят ви свързва.

Можеше само да кимне. Не знаеше колко много Коледи бе мечтала да срещне баща си и тази година се бе случило. Наистина се бе случило.

— Хайде да ти дадем малко вечеря. Нона е направила лазаня...

— Мама я сръчка отстрани. — Любимата ти.

Чарли се усмихна.

— Добре. — Но никоя от тях ни помръдна. — Мамо, мислиш ли, че той ще дойде с мен на танците баща-дъщеря?

— Предполагам, че трябва да го попиташ. — Мама не звучеше особено убедена за тази идея. Може би Чарли не трябваше да го прави. Той вероятно нямаше да иска.

— Вероятно е зает. — Чарли не знаеше дали би се осмелила да попита. Танците баща-дъщеря бяха голяма работа сред момичетата в четвърти и пети клас. Всички се издокарваха и наставаше голямо суетене по декемврийските празници. Дядо щеше да я заведе тази година, но сега тя се надяваше, че Джейк Килън би поискал.

— Както казах, мисля, че трябва да го попиташ. Ще видя дали чичо Райън може да се свърже с него, за да може да се видите.

— Нямах ли му телефонния номер?

— Вече не. Не и от дълго време.

Майка ѝ най-накрая се изправи и Чарли можеше да види, че не ѝ казваше всичко. Майка ѝ винаги бе толкова весела и забавна, но сега беше разстроена.

Чувствайки се зле, Чарли пристъпи напред и обви ръце около кръста на майка си.

— Съжалявам, че взех кутията.

Мама я прегърна здраво.

— Всичко е наред. Повечето от това, което е вътре, трябва да е твое така или иначе. Или на баща ти. Направих книгите за него.

— Наистина искам да се срещна с него... знаеш, като мой баща.

— Чарли никога не бе била по-сигурна за нещо в живота си.

Мама кимна.

— Ще видя какво мога да направя.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Бри не знаеше какво ще излезе от разговора ѝ с Чарли, но имаше някакво облекчение от това, че ѝ беше признала истината. Детето постоянно я удивяваше. През повечето време беше твърде зряла за годините си, но Сабрина никога не го бе оценявала повече, отколкото в този миг. Пътят, по който щяха да минат, нямаше да е лесен и не се съмняваше, че момиченцето ѝ щеше да има много въпроси, но щяха да го преодолеят. Това беше сигурно.

Когато влезе в кухнята, майка ѝ разсипваше храната в чинии, баща ѝ пълнеше стъклена гарафа с вода, а Джейд се бе ухилила така, сякаш имаше тайна.

— Ето ти телефона — невинно каза тя. — Бръмчеше като полудял.

— Какво? Защо?

Приятелката ѝ се ухили.

— Много, много съобщения.

Това можеше да значи само едно нещо. Кара, Елена и Кас бяха научили за случилото се днес и по начина, по който се усмихваше Джейд, ставаше ясно, че тя бе отговорна.

— Дай ми това.

Бри въведе паролата си и... Естествено! Приятелките ѝ, сестри всъщност, я бяха нападнали. Искаха детайли, а Джейд не даваше информация.

— Защо просто не им каза какво се случи? — тросна се Сабрина.

— О, не. Това далеч нямаше да е толкова забавно, колкото да те гледам как се оправяш с това.

Джейд обикновено бе толкова спокойна, толкова любезна, толкова грижовна, но имаше моменти, в които наистина се наслаждаваше на това да гледа как хората се гърчат. Това бе един от тези моменти. Тя продължаваше да пише, вдигайки поглед от време на време, за да се усмихне сладко.

Бри скролна през съобщенията, които бяха групови съобщения, и реакциите варираха от идеи как да се скрие тялото на Джейк, през загриженост за Чарли и до планирането на някаква въображаема сватба. Мили боже! Най-накрая изпрати съобщение всички да млъкнат.

Всичко беше много смешно, а в същото време и тъжно, понеже не знаеше как щеше да се отрази на дъщеря ѝ. Това, което знаеше, бе, закачките настрана, че всяка една от лелите на Чарли щеше да бъде там, за да ѝ помогне. Бри спря да скролва, когато във входящата ѝ кутия се появи съобщение от непознат номер.

Тя тупна с палец по екрана и замръзна.

О, не. О, не.

„Джейк е. Излез отвън.“

— Това не може да се случва.

Този път, когато Джейд вдигна поглед, лицето ѝ моментално стана сериозно.

— Какво не е наред?

Бри ѝ показа съобщението и веждите на Джейд се стрелнаха нагоре, докато обмисляше новия развой на събитията.

— Той не си играе, нали?

— Не и за това.

— Какво има? Какво става? — попита майка ѝ.

— Нищо. Трябва ми въздух.

— Въздух? — Майка ѝ блокира вратата, държейки като оръжие дълъг черпак от неръждаема стомана. Винченца Джървейз може и да беше високо уважаван семеен адвокат в работата си, но у дома тя бе италианска майка, която щеше да защити семейството си без колебание. — Защо ти трябва въздух?

— Мамо...

— Сабрина, какво става? — Майка ѝ махна на баща ѝ. — Ед, отиди с нея...

Сграбчвайки дръжката на вратата, Бри, която бе облякла зимното си палто, се обърна и целуна Чарли по главата. Горкото ѝ бебче беше толкова объркано.

— Ще се върна след минутка, сладурче. Стой тук, става ли? — Тя изгледа строго родителите си. — Всички да останат.

Излизайки през задната врата, Сабрина си пое дъх от студения, солен въздух. Крайбрежието беше различно през зимата. По очевидни

причини ги нямаше обичайните шумове и суетене както през лятото, но не беше само до времето. Зимата беше по-мрачна — изолираща — почти сякаш около града бе дръпната завеса, криеща го от останалия свят. Може би затова имаше толкова много лампички по празниците — хората жадуваха за светлина, нуждаеха се от нея, за да се почувстват по-малко самотни. Бог знаеше, че с нея бе така.

Обръщайки се към алеята за коли, видя голямо „Тахо“, паркирано до джипа ѝ, но Джейк не беше там.

„Излез отвън“, беше написал.

Беше същото съобщение, което получаваше отново и отново преди десет лета. Онова, което чакаше, седнала на седалката пред прозореца ѝ. Онова, което, също както и сега, караше сърцето ѝ да бие толкова бързо, че дъхът ѝ засядаше в гърдите.

„Излез отвън.“

По онова време, когато излизаше от стаята си и се промъкваше през тъмната къща, Сабрина щеше да се срещне с него при групата дървета до дока. Сега имаше останало само едно дърво, всички останали бяха паднали в жертва на една или друга буря, но единственото останало не се предаваше. За да почете куража му, всяка от изминалите години баща ѝ бе отделял часове, за да покрие изцяло клоните му с бели лампички. Това бе начинът на баща ѝ да отпразнува живота. Да отпразнува силата пред лицето на съкрушителните събития. И изправен до него на мястото, на което ѝ бе казал, че винаги ще я обича, стоеше Джейк. Беше осветен от всички страни, почти като в пашкул от светлина, докато мракът от плажа стоеше като фон.

Взираше се в далечината към обширния тъмен залив и с приближаването си Сабрина не знаеше какво ще му каже. След като си бе тръгнал, Бри помнеше дълбоката болка в гърдите, която не искаше да я остави. Чувството, че бе плакала до изнемога, само за да заплаче отново. Неудобствата от бременността не можеха да се сравняват с болката от разбитото сърце. Единственият начин да го превъзмогне бе като го блокира. Да остане фокусирана върху училището, а после и върху Чарли. Джейк, Кас, Кара и Елена ѝ бяха попречили да се удави в мъката си. Като се замислеше, те все още го правеха.

Но сега болката се бе завърнала, заедно с желанието, както и куп въпроси, които не бе сигурна дали иска да зададе. Истината невинаги освобождаваше, понякога дяволски нараняваше.

— Не му се давай. Единственият човек, който има значение във всичко това, е Чарли — каза си тя. — Остани концентрирана. Не плачи.

Бе плакала за него твърде много, и макар Бри да приемаше отговорността си за всичко това, тя не можеше да поеме цялата вина. Беше я изоставил и това нямаше как да се избегне.

Тя тръгна към него, чудейки се дали трябва да каже нещо, или ще бъде най-добре да го хване неподготвен. Може би това щеше да ѝ даде предимство. Замисли се и установи, че щеше да има предимството за около дванадесет секунди и половина.

— Само дишай — прошепна си тя.

— Няма да те ухапя — каза твърдо той, карайки я да спре рязко. Дотук с това да го хване неподготвен.

— Може би не, но вече съм отвикнала да ме призовават.

Той се запъна, несигурен какво иска да каже, което беше непривично за Джейк. Той притежаваше толкова голяма личност и можеше да въвлече всекиго в разговор. За Сабрина, която бе болезнено срамежлива около момчета, той беше чудо. Беше я накарал да се почувства жива и комфортно за първи път в живота си.

— Къде е фарът? — Той кимна към плажа, но всъщност гледаше далеч отвъд. Фарът на Холи Пойнт беше съкровището на града. Светлината му по един или друг начин бе направлявала лодките почти два века. Но също като много други малки фарове, вече не бе нужен. Бе създадена фондация за спасяването на фара, който се бе поддал на разрухата през последното десетилетие, но не бяха успели да съберат достатъчно пари.

— Светлината угасна точно след като си тръгна. Поддръжката е скъпа.

— Уау! Наистина ли? Помня, че го виждах от леглото си в апартамента. Винаги съм чувствал, че той ме доведе тук. — Сините му очи проблеснаха, отразявайки примигващите светлини от дървото. Срещнаха нейните и значението на думите му не се изгуби. Бяха кухи, но разбра, че той се опитваше да открие нещо общо помежду им. Много жалко, че не вършеше работа.

Но въпреки всичките ѝ противоречащи емоции, думите му привлякоха вниманието ѝ, защото тя също помнеше гледката от леглото му. Дълги, красиви нощи, в които лежаха заедно, след като

бяха правили любов, понякога унасяйки се в обятията на другия, загледани в далечната светлина. Помнеше случаите, в които говореха пламенно за бъдещето — бъдеще, което така и не дойде. Тя често бе ходила при него през онова лято, без никой да заподозре за случващото се между тях.

Сабрина бе дала всичко на Джейк. Бе изгубила сърцето си и никога не бе успяла да го даде на друг.

По някакъв начин, когато фарът угасна, светлинката на Бри също угасна.

Тишина се настани между двамата им, единственият звук идваше от малките камбанки, които баща ѝ бе закачил на дървото.

Въздухът помръдна нежно около тях и Бри бе успокоена от музиката и бриза.

— Искам да знам защо не ми каза.

Дотук с блуждаенето на ума ѝ.

Гласът на Джейк бе нисък и равен, но не звучеше ядосан и това я изненада. Очакваше да бъде бесен.

— Всъщност е много просто. Ти си тръгна. Имаше избор. Направи го. Край на играта.

— Това е доста студено. Искам да кажа... — Джейк се обърна и направи само една крачка. — Искам да кажа, че съм неин баща. Тази игра никога не свършва.

— Вярно е, но не исках да те притискам с нищо.

— Да ме притискаш... Ненормална ли си? — Сега беше ядосан. — Тя е моя дъщеря. Няма притискане. Трябваше да ми кажеш.

Нравът на Джейк не пламваше често, но когато се почувстваше притиснат в ъгъла, се отприщваше. Този беше един от тези случаи. Тя го разбираше, наистина.

Но той дори не мислеше за своята роля в ситуацията. Хубаво казваше, че Бри трябваше да му каже, но после какво?

— Какво искаш да направя? — Тя се протегна и докосна един клон, чувайки едно от звънчетата да иззвънява в отговор.

— Щях да се радвам, ако ми беше казала за детето ми. — Той прокара ръце през късата си коса. — Имам предвид, знам, че беше наранена. Мразя това, че те нараних, но беше ли това някакъв начин да ми го върнеш?

— Какво? Да ти го върна?

— Да. Толкова ли ме мразеше?

„Никога не бих могла да те мразя.“ Думите се завъртяха в главата ѝ, превръщайки се в ясно напомняне, че Бри все още имаше чувства към него. Но казаното от него, че би наранила Чарли, за да му го върне, бе жестоко и тя се забори с напирещите сълзи в очите ѝ. Последното, което можеше да направи, бе да изгуби контрол.

— Това няма нищо общо. Взех решение.

— Да ми изключиш от живота на дъщеря ми? Не е най-доброто ти решение.

— О, а да хукнеш да се жениш за жената, която ти е изневерила, е? — Ако го беше шамаросала, той нямаше да изглежда толкова шокиран.

— Мислех, че върша правилното нещо. Предполагам знаеш, че не се получи? — Той крачеше. Не трябваше да си мозъчен хирург, за да видиш, че бе развълнуван.

— Чух, че си приключил с брака доста бързо, да.

— Да. Така беше. — Стоеше на края на дока и погледна назад към нея през рамо.

Копелето. Не схващаше. Бри вдигна ръце във въздуха, обърна се и тръгна към къщата.

— Знаеш ли какво? Обади ми се, когато поискаш да видиш Чарли. Лека вечер.

ГЛАВА ПЕТА

Какво? Къде, по дяволите, отиваше?

Не можеше да си тръгне — нямаше как да избегне ситуацията — бяха родители заедно и без значение какво си мислеше за него, нямаше да се остави да го разкара. Не и когато имаше дъщеря, за която да мисли.

Тя направи може би десет стъпки, когато той най-сетне си изкара главата от задника и тръгна след нея, настигайки я само с няколко крачки.

— Чакай. Спри. Не можеш просто да си тръгнеш.

Джейк сграбчи ръката ѝ и я задържа. Усещането на меката ѝ кожа срещу неговата му донесе много спомени, проблясъци на осъзнаване и топлина. За нещастие, докато той пътуваше по алеята на спомените, Бри се ядосваше. Откопчвайки ръката си, тя се завъртя към него. Очите ѝ горяха. Жената, която го гледаше гневно, не беше момичето, което бе оставил преди всичките тези години. Беше бясна и той трябваше да внимава. В крайна сметка бе майка на детето му и трябваше да поддържа връзка с нея.

— Какво искаш да кажеш с това, че не мога да си тръгна? — тросна се тя. — Ти си тръгна, Джейк. Тръгна си и никога не погледна назад.

— Не е същото. Аз не знаех. Ако знаех...

Гадост.

— Ако знаеше, щеше да се върнеш? Това ли се опитваш да кажеш?

— Нямам това предвид, имам предвид... — Копаеше си все по-дълбока и по-дълбока дупка. Думите „ако знаех“ казваха всичко. Сега знаеше защо бе разстроена. Беше го хванала в крачка.

— И точно заради това не ти казах, Джейк. Не исках да те хващам в капан. Аз бях тук. Ти само трябваше да се върнеш. Бракът ти се провали и ти не се върна за мен.

— Мислех, че си продължила напред.

— Защо би си го помислил?

— Не знам. Не очаквах да ме чакаш.

— Но опита ли се изобщо да разбереш? Обади ли се, провери ли, отби ли се да кажеш: „Хей, тая мацка, за която се ожених, носи бебето на друг мъж. Липсвах ли ти?“.

— Хайде де...

— Какво? *Какво?* — Тя вървеше в кръг, юмруците ѝ бяха стиснати, лицето ѝ бе строго. Не само беше бясна, беше и наранена. Бри не плачеше, но сълзи изпълваха очите ѝ. Емоцията беше сурова, бурна и Джейк си го заслужаваше.

— Не ти харесва фактът, че те чаках да се върнеш? Това ли е? — изкрещя тя. — Чаках и чаках. Знаех, че си сам и не се върна за мен. Всичко, което някога си казвал за това как се чувстваш, е било лъжа. Голяма, шибана лъжа.

— Не беше лъжа! Мислех всяка дума. — Така беше. Можеше да ѝ каже, че я обича в същата тази минута и щеше да го мисли. Тя бе в душата му и никога не бе обичал никого, както обичаше Сабрина.

— Да? Аз казвам, че това са глупости, Джейк. И заради това не ти казах. Не съм от този тип момичета, които хващат мъжа в капан. Ти не ме искаше. Ако ме искаше, щеше да се върнеш за мен. *Щеше да се върнеш!*

Как да отговори той на това? Беше стоял настрани, предполагайки, че би било най-добре, ако я остави да продължи с живота си. Изобщо не се съмняваше, че тя трябваше да му каже за Чарли, но по някакъв начин тя се бе опитвала да бъде толкова благородна, колкото и той. Беше си тръгнал и се бе оженил за Сидни в опит да направи правилното нещо, а Бри не му беше казала, защото не искаше да го хване в капан. Можеха да продължават така до безкрай и да не стигнат до никъде. Джейк отпусна главата си назад и се загледа в небето за някакъв знак.

Мили боже, това трябваше да спре.

— Съжалявам. Не съм имал намерение да те нараня или да те накарам да ме намразиш...

— Не те мразя. — Гласът ѝ бе мек, обиден. — Но не мога да бъда около теб, просто не мога.

— Бри, трябва да изгладим нещата. — Не знаеше дали това му твърдение се отнасяше за Чарли или за тях, или и двете. Имаше

чувството, че има предвид и двете, макар да не вярваше, че тя ще му се довери отново. Защо да го прави? Знаеше, че в деня, в който ѝ бе казал, че се връща при Сидни, бе разбил сърцето ѝ. Неговото мило, красиво момиче, което винаги имаше добра дума, което носеше радост на всеки срещнат, се разпадаше пред него. Тя плака. Умолява го да не тръгва. Но той се беше изправил, вината го разкъсваше, и я остави в апартамента към къщата на родителите ѝ. Това бе мястото, където за пръв път се бяха събрали, както и мястото, където той съсипа всичко. Убиваше го да чува риданията ѝ, но въпреки това си беше тръгнал. Бе последвал съвета на Райън. Вярвайки на лъжата, че ако го намрази, тя ще има най-добрия шанс да продължи напред.

Разбира се, не би могла да продължи с неговото дете.

— Знам, че те нараних — каза той отново. — И винаги ще съжалявам, задето ти причиних болка. Но трябва да помислим за Чарли...

— Аз винаги мисля за Чарли — тросна се тя.

Той не можеше да победи. Стъпваше от една противопехотна мина на друга.

— Знам. Нека перифразирам. — „Защото искам да видиш, че ме е грижа.“ — Трябва да помислим как бих могъл да участвам в живота на Чарли. Трябва да ѝ кажем какво се е случило.

Стояха близо до предната веранда на дома на семейство Джървейз. Беше толкова перфектно преобразена за празниците, че трябваше да е в някое списание. Сабрина се настани на най-горното стъпало на верандата, вече по-спокойна, но все още видимо разтърсена.

Нямаше лесен начин, по който да го включи в живота на Чарли. Той заложи на това, че Бри няма да увие шала си около врата му и да го удуши, и седна до нея на стъпалото, бедрото му се потъркваше в нейното. Дори и през дънките им, той можеше да усети топлината ѝ. Винаги бе обичал топлината ѝ.

Постояха мълчаливи за няколко минути. Той си играеше с якето си, а тя подръпваше боровия гирлянд, обвит около перилото на верандата, но не обмениха нито дума.

— По-добре ли си? — Той запази гласа си равен, надявайки се, че биха могли да намерят безопасна територия.

Тя кимна, но не проговори. Единственото, което той чуваше, бе някое и друго подсмъркване и мразеше, че ѝ бе причинил болка, но това не променяше факта, че имаха да говорят за много неща. Беше прецакал нещата с нея, но и тя не беше без вина. И двамата трябваше да поемат отговорност за това, което щеше да се случи от тук нататък.

Той ѝ хвърли поглед, профилът ѝ се къпеше в светлината от къщата. Чертите ѝ бяха, както винаги, нежни, деликатни. Големите ѝ очи бяха оградени от най-дългите мигли, които някога бе виждал. Преди години Джейк бе научил, че очите на Сабрина издаваха всичко, което чувства. Когато вдигна поглед към него, той видя, че това все още беше така. Тя се чувстваше по същия начин като него... изгубена и безпомощна.

Първият му инстинкт беше да я вземе в обятията си и да я задържи, но имаше усещането, че тя няма да го приветства. Кое то беше твърде жалко. Винаги намираха спокойствие, когато бяха обвити един около друг.

— Някакви идеи за това как искаш да ѝ кажеш? — Джейк реши, че трябва да пристъпи към действие, що се отнасяше до дъщеря им.

— Не е необходимо. Тя знае. Разбрала е.

— Какво? — Сякаш му бяха изкарали въздуха. — Наистина ли? Добре ли е?

— Пълна с въпроси. Ще има много въпроси.

Хлапето трябваше да има ума на майка си, щом от срещата им се бе досетила кой е.

— Не знам какво е станало, че да я накара да се досети.

— Не си ти. Е, ти си, но всъщност е заради нещо, което аз направих.

Тя си пое дълбоко дъх, отчаянието бе видимо по начина, по който раменете ѝ се отпуснаха напред.

Никога не я бе виждал такава.

— Каж ми, Бри.

Устната на Бри започна да трепери.

— Пазех някои неща. Неща, които ми беше дал, а тя ги е намерила. Не знаех до днес.

— О! — Той се зачуди кога ли щяха да спрат изненадите. — Запазила си...

— Фланелката ти. Тениска. Няколко снимки. Не знам защо.

Не трябваше да се радва, но дълбоко в него сърцето на Джейк застина, защото фактът, че Бри бе запазила тези лични вещи, му показваше, че не бе искала да го разкара от живота си. Бе запазила предмети, които бяха пряко свързани с него, и той щеше да го използва като мост. Дори в момента да бе мост само към детето му.

— Разбирам. Разкажи ми за нея.

Беше започнало да застудява и макар Джейк да беше имунизиран към това чисто и просто заради начина му на живот, Бри се уви поплътно в палтото си, когато вятърът задуха от залива.

— Невероятна е. Умът ѝ сече, борбена. — Гласът ѝ отразяваше гордостта ѝ от момиченцето им, а той вече мразеше това, че не я познаваше. — Не позволява ничие мнение да я отклони от целите ѝ. — Тя направи пауза и склочи поглед с неговия. — Обича да играе хокей, Джейк, и много я тормозят за това, че е мъжкарана. Това ми къса сърцето, но тя не се отказва.

— Подиграват я? — Усети моментална връзка, защото и на него се подиграваха. Познаваше чувството от това да се отнасят с теб, сякаш нещо не ти е наред. — Това е такава глупост. Трябва да ти кажа, преди да знам... преди да знам, че е моя, когато я видях да си сваля каската и плитката изпадна, помислих си, че е най-готиното хлапе. Впечатляваща е.

Бри се ухили.

— Обича играта. За щастие не е наследила моите умения с кълките.

— Все още не можеш да се пързаяш? — попита той.

Тя поклати глава, а в ъгълчето на устата ѝ усмивка се прокрадна.

— Не. Жалка съм.

Беше чувал за пълната неспособност на Бри да помръдне върху заледена повърхност, но тъй като си бе тръгнал, преди да застудее, така и не я беше виждал да опитва.

— Не обещах ли да те науча? Офертата важи. Винаги. — Още щом го каза, осъзна, че беше прекалил.

Предложението я накара да изпълне гръб. Ето я стената. Щеше да е корава. Да бъде близо до нея го караше да мисли за всичките изгубени години, а той не искаше да губи повече, но не знаеше дали нещата могат да бъдат оправени.

— Всичко е наред. — Гласът ѝ одрезгавя. — Съмнявам се да имаш повече късмет от всички останали. Брат ми опита.

— Брат ти е скапан кънкьор, без да се обиждаш, но мога да правя кръгчета около него.

Ръцете ѝ бяха здраво стиснати — този разговор беше безсмислен.

— Е, няма значение.

Настъпи още мълчание, но Джейк се радваше, че имаха напредък. Поне не се опитваше да го убие.

— Кога мога да я видя? — попита той. Това бе единственото, което трябваше да уредят в този момент. Всичко друго, за което искаше да говорят, щеше да се наложи да почака. Чарли беше приоритет.

Бри се замисли за секунда.

— Може ли да дойдеш пак утре? Трябва да работя сутринта, но ще се прибера към един. Ще печем.

Той се ухили. Скачаше в дълбокото. Утре. Щеше да види Чарли утре. Какво, по дяволите, щеше да прави с малко момиченце?

— Мога да съм тук. Къде работиш? — Знаеше, че не бе отишла в медицинското училище, Райън му бе казал поне това, но нищо друго.

— Физиотерапевт съм. Работя в ортопедична клиника в града.

— Физиотерорист, а? — Коментарът я накара да се изкиска. — Запознат съм с твоя вид. Рехабилитацията на рамото ми беше ад.

— Не съм изненадана. Нараняването ти е пословично с адската рехабилитация. — Още щом думите излязоха от устата ѝ, тя застина.

— Знаеш за рамото ми?

— Следя нещата.

— Проверяваш ме? — Това беше хубаво. Това беше наистина хубаво. Да знае, че може наистина да я е грижа, бе като второ чудо. Но нямаше да я притиска. Не можеше. — Благодаря ти.

Тя кимна учтиво, а това бе всичко, за което можеше да се надява Джейк в този момент. Беше начало, а имайки предвид как цялата тази сцена можеше да се провали, Джейк беше облекчен.

Гледайки към небето, Бри се усмихна на лекия снежец, който започна да се сипе. Той покри косата и раменете ѝ, а въздухът около нея заискри. Приличаше на ангел.

— Наистина е Коледа — прошепна тя.

Джейк не сваляше очи от нея. Бе виждал доста сняг, живеейки във великия, бял север, но Бри беше възхитителна гледка. Пламенна и

красива, той повече от всичко искаше да оправи нещата между тях. Но имаше доста гняв и от двете страни и Джейк не знаеше дали бе възможно.

* * *

Бри вече дишаше малко по-лесно сега, когато нещата се бяха понаредили. Джейк щеше да дойде утре, можеше да прекара малко време с Чарли и можеше да започнат да планират отношенията си. Разбира се, към този момент Бри бе облекчена, че Джейк си тръгва. Той държеше ключовете си в ръка, а Бри не можеше да го накара да си тръгне достатъчно бързо. Мислеше си, че го бе преодоляла, или поне, че ще му бъде толкова ядосана, та присъствието му няма да ѝ окаже влияние.

Грешеше и за двете.

Не само ѝ бе повлиял, бе открила, че дори и ядосана, разговорът им вървеше лек и откровен, а сърцето я болеше от това колко много ѝ бе липсвал. Всичко у Джейк, от гласа през лицето, та до тялото, я караше да реагира, но най-много от всичко ѝ липсваше вродената му доброта. Нежността му.

„Трябваше да ми кажеш“ бе казал той. Да, трябваше.

Трябваше да продължи да си напомня, че Джейк Килън бе разбил сърцето ѝ. Лошо. Не можеше да го допусне до себе си нито за секунда, но да го гледа как върви към колата си караше тялото ѝ да тръпне. Със сигурност не беше трудна работа да го гледа човек. Бри се възхищаваше на начина, по който раменете му изпълваха анорака му и как дънките стояха на бедрата му, мощните мускули на задника и бедрата му се очертаваха през платата.

Бри не знаеше, че Джейк стои до нея на предната веранда, докато се изпусна шумно въздух.

— Боже, великолепен е.

Бри се ухили и въздъхна. Със сигурност беше.

— Да. Ще трябва да внимавам, когато е наоколо.

Той тъкмо щеше да се качи в пикапа си, когато входната врата се отвори със замах и Чарли се изстреля от къщата, надолу по стълбите и право към баща си.

— Чакай! — извика тя. — Не може да си тръгнеш още!

— О, не! — прошепна Бри, преди да слезе по стъпалата. Тъкмо щеше да се намеси, когато Джейк се обърна и застана на едно коляно, за да бъде по-близо до Чарли. Стойки няколко крачки назад, тя гледаше как дъщеря ѝ за пръв път се среща с баща си.

— Защо си тръгваш? — Гласът на Чарли се прекърши.

Джейк потърка ръката ѝ, а после пое малката ѝ длан в своята.

— Предположих, че си изморена от днешния ден, но ще се върна отново утре. Мислех си, че тогава може да направим нещо заедно.

— Добре. Просто исках да говоря с теб. Искам да кажа... Само...

— Малкото им момиченце беше завладяно от толкова много неща, че едва говореше. — Обещавах ли да се върнеш?

Джейк погледна към Бри, сините му очи разкриваха обичта, която беше изпитваше към детето си.

Той върна вниманието си обратно към Чарли и се усмихна.

— Може да се обзаложиш. Не бих пропуснал да прекарам време с теб за нищо на света.

Чарли не се поколеба и метна ръце около врата му. Отначало Джейк се сепна, не знаейки какво да прави. Но после направи онова, което му идваше отвътре, придърпвайки я по-близо и заравяйки лице в косата ѝ. Дватамата останаха притиснати един в друг и Бри, която все още бе няколко крачки назад, можеше да види, че да го държи далеч от детето му бе най-голямата грешка, която някога беше правила. Сърцето ѝ плачеше за двама им. Боже, беше егоистка.

— Косата ти е мокра — каза той. — Ще се разболееш.

Чарли го пусна и се усмихна, след това бръкна в джоба си и извади малкия фотоалбум, който беше в кутията.

— Мама направи това за теб. Това са мои снимки като малка.

Той отново вдигна поглед, изненадан.

— Направила си това?

Сабрина сви рамене, неспособна да стори нищо друго, без да се пречупи.

— Надявам се да ти хареса.

Джейк се изправи и разкопча анорака си, пускайки го около малките рамене на Чарли.

— Пази ми го, става ли?

Тя го придърпа около себе си и се усмихна.

— Няма ли да ти е студено?

— Мене. Израснал съм с полярни мечки.

Очите на Чарли се разшириха.

— Наистина ли? Не са ли лоши?

— Само малко. — Той се засмя и я целуна по главата. — Ако майка ти е съгласна, бих искал да те заведа на мача на „Маринърс“ утре вечер. Един вид трябва да съм там и много бих искал да гледам играта с теб.

Уау! Казаното от Джейд по-рано си беше съвсем вярно — Джейк не си играеше. Имаше дъщеря и участваше изцяло — без колебание, без въпроси.

— Мамо, мога ли да отида?

Какво можеше да каже? Не бе виждала Джак от десет години, може би се беше променил. Може да бе неразумен и безотговорен. Но гледайки ги заедно, надеждата в очите им, не можеше да каже „не“. Джейк все още беше контузен, така че най-вероятно щяха да гледат от отделението на отбора. Щеше да бъде с нея през цялото време и щеше да бъде хубаво да се свържат покрай нещо, което и двамата обичаха. Почти ревнуваше, че няма да може да го види.

— Разбира се, че може да отидеш.

Ръцете на Чарли се стрелнаха нагоре победоносно.

— Юхууу! Благодаря, мамо!

Тя затанцува наоколо и хукна нагоре по стълбите към Джейд, дърдорейки ѝ през цялото време.

Джейк се обърна към Бри и усмивката на лицето му казваше всичко.

— Благодаря, Бри. Щях да разбера, ако беше отказала. Искам да кажа, че наистина не я познавам все още.

— Толкова е щастлива. Виж я. — Чарли все още говореше на Джейд, после се обърна, изтича надолу по стълбите и прегърна Джейк през кръста, после и Бри получи същото.

— По кое време утре? — попита Чарли.

— Ще го обсъдя с майка ти. Става ли?

Чарли кимна и затанцува обратно към Джейд, която я прибра в къщата.

— Много ще ѝ хареса да дойде на мача с теб.

— Надявам се. Знаеш, че може да дойдеш, ако искаш, ако не си сигурна да я пуснеш сама. — Това беше поканата, която чакаше.

Тримата заедно на мач? Тази мисъл я развълнува и ужаси. Беше толкова привлечена от него, но не знаеше дали някога отново ще може така изцяло да отдаде сърцето си на някого. От това привличането ѝ към Джейк не намаляваше.

— Може би това трябва да го направите сами. Нямаме нужда от мен там.

Нямаше отговор, поне не и вербален такъв. Изражението му се промени, преминавайки от разочарование към разбиране.

— Ако размислиш, само ми кажи. Ще бъда тук около два часа, става ли? Мачът е от пет.

— Добре. Чак до града ли ще караш тази вечер?

— Не, обадих се на приятел, който има къща в Бриджхемптън. Ще остана там. Всъщност мисля, че ще съм там поне няколко седмици.

— О, това е удобно. Сигурен ли си, че нямаш против да вземеш Чарли?

— Не, никак. Мисля, че си права. За нас ще бъде добре, нали разбираш?

Бри се зачуди как момиченцето ѝ ще понесе тестостероновия тежък свят на професионалния хокей. Разбира се, баща ѝ живееше в къщата, но той и брат ѝ бяха незабележими, особено когато Кас, Джейк и Кара се появяха. Но беше време да отстъпи малко и да остави Джейк да вземе участие в отглеждането ѝ. Не се съмняваше, че той ще се грижи добре за нея, вече беше очевидно, че госпожица Шарлот щеше да върти баща си на малкото си пръстче, ако вече не го правеше.

Джейк вдигна фотоалбума и Бри се взря в него. Покрай вълнението около утрешния мач, Бри беше забравила, че Чарли му го даде. И все пак той стоеше там, държеше го и се усмихваше.

— Направила си това за мен?

— Сложих снимки в него. Не го превръщай в нещо специално.

Разлиствайки го, Джейк прокара ръка по всяка от снимките, но се върна на една, на която Бри държеше новородената им дъщеря. Чарли бе може би на няколко часа, а Сабрина вече бе толкова влюбена в детето си, че болеше. Тя помнеше този момент сякаш беше вчера.

— Тази ми харесва най-много — каза той меко. — Ще ми се да те бях видял бременна.

— Изглеждах все едно имам плажна топка под блузата.

Той се засмя и Бри се усмихна, мислейки, че всеки момент от бременността ѝ, чак до деня на раждането, бе чудо. След това раждането започна — най-ужасните тридесет часа в живота ѝ, следвани от най-удивителния подарък, който някога бе получавала.

— Обзалагам се, че си била очарователна.

— Бях огромна. Когато най-накрая я родих, се радвах да си видя краката отново.

Джейк отгърна на други снимки, гледайки внимателно всяка от тях, усмихвайки се на едни и изглеждайки изпълнен с копнеж, докато оглеждаше други.

— Наистина най-много харесвам тази — каза отново той за онази с нея и новото ѝ бебе. — Изглеждаш красива.

Човече, трябваше да сменят темата. Бри сграбчи албума и бързо разлисти страниците.

— Има някои страхотни снимки на Чарли от пътуването ни до Дисниленд. Беше само на четири, но много се забавлява.

— Сабрина. — Той обхвана бузата ѝ и наклони главата ѝ към своята. Очите му бяха наситено сини и щом приковаха нейните, вътрешностите на Бри се разтопиха. Но не само погледът му я превърна в каша, беше изражението на лицето му, което беше мило, нежно... начинът, по който я гледаше всеки път, след като правеха любов, когато Бри се чувстваше като най-обичания човек на света. — Благодаря ти за това — каза той, докато се навеждаше и я целуна по челото.

О, мале! О, боже! Всяко нервно окончание се възпламени, когато устните му докоснаха кожата ѝ. Допирът бе всичко, което желаше, и всичко, от което се ужасяваше. Беше ѝ липсвал, беше плакала за него, но нямаше начин да му се отдаде отново.

Тя отстъпи назад, придърпвайки якето около себе си и скръсти ръце пред гърдите си.

— Трябва да влизам.

— Не трябваше да го правя. Съжалявам. Просто исках да ти покажа колко ценя това, което си направила.

— Не. — Вдигайки ръцете си в защита, тя направи още една крачка назад. Ако не се махнеше, щеше да му се нахвърли. — Не

трябва да ми благодариш за нищо. Не ти казах за нея. Не ме превръщай в героиня, само защото съм ти запазила няколко снимки.

Тя на практика хукна към къщата.

— Ще се видим утре.

— Бри...

— Лека нощ! — Още щом затвори вратата, Сабрина притисна гръб към нея и се спусна на пода, придърпвайки крака до гърдите си. Главата ѝ тупна на коленете и тя простена.

— Значи... — Джейд се облегна на масичката във фойето. — Това мина добре. Той се държи страхотно с Чарли.

— О, боже мой! Никога повече не може да оставам насаме с него. — Това беше ясно. Ако я докоснеше, тя щеше да направи всичко, за което я помолеше. Не би трябвало да реагира така. Защо не го беше преодоляла?

— Защо не? — Сарказмът се лееше от думите ѝ. — Нещата бяха... ъм... сърдечни.

Бри надникна над приятелката си над скръстените си ръце.

— Малко те мразя в момента. Знаеш го, нали?

Джейд приклепна и се приближи.

— Искаш ли да ми разкажеш?

— Няма нищо за казване.

— Такава лъжкиня си и при това калпава. Сега ми кажи истината.

Бри облегна глава назад върху вратата.

— Целуна ме по челото. Ако ме беше целунал истински, всичко щеше да стане както преди десет години.

Джейд се ухили и седна на пода до нея.

— Сваляч е, това е сигурно. Боже, тези очи. Позволено ли е очите да са толкова сини?

— Не е шега. Какво, по дяволите, не ми е наред?

— Може би нищо? Той е страхотен с Чарли и изглежда не е ядосан заради ситуацията.

— Да — каза Бри, разтривайки слепоочията си, докато, а после погледна обратно към Джейд. — Ами това? Трябва да е бесен, а не е. Мисля, че аз съм повече ядосана на себе си, отколкото той на мен.

— Може да е в шок. Все още има време да го направи. — Джейд се засмя, оттласна се от пода и протегна ръка, за да помогне на

Сабрина да стане. — Хайде. Гладна ли си? Всички останали вече приключиха, но аз ще поседя с теб.

Бри поклати глава. Стомахът ѝ бе така вързан на възел, че не би могла да хапне, дори и да искаше.

— Къде са всички?

— Чарли е горе с майка ти и се приготвя за лягане. Имаше голям ден. Ако си добре, ще се обадя до къщи да проверя как са всички, а после и аз ще се отправя към леглото с един от новите романи, които току-що изтеглих.

Бри прегърна силно приятелката си.

— Благодаря ти. За всичко.

— Няма за какво да ми благодариш. — Джейд я стисна още веднъж, преди да я пусне. — Знам, че би направила същото за мен. Но трябва да се обадиш на Кас, Кара и Елена. Пишеха ми непрекъснато.

— Искаш да те съжалявам ли? Ти им писа и ме изпорти!

Джейд стисна основата на носа си.

— Хубаво. Права си, аз бях. Аз ще се обадя.

— Кажим им, че ще им обясня всичко, когато дойдат тук утре. Обещавам.

Бри тръгна към задното стълбище и си пое дълбоко въздух, преди да се заизкачва. Положението с майка ѝ нямаше да е лесно. Всичкият гняв, който таеше към Джейк, се основаваше на пламенната обич, която изпитваше към Бри, но имаше нужда от подкрепата на майка си, а не от разбеснели се емоции. Не. Гневът нямаше да промени нищо и нямаше да е добре за Чарли.

Бри трябваше да го запомни.

Тя наистина си го бе изкарала на Джейк. Сабрина рядко повишаваше глас, но с Джейк се бе изпуснала и той го бе изтърпял. Не ѝ отвърна, а пое доста от вината върху себе си. Наистина не беше честно и в някакъв момент щеше да се наложи да говори с него за това, защото колкото и ядосана и наранена да бе, нямаше извинение за това, че бе държала Чарли далеч от него.

Виждайки ги заедно, виждайки колко много Чарли иска да познава баща си, Бри разбра каква голяма грешка бе допуснала. Беше отрезвяващо и единственото, което можеше да направи сега, бе да се увери, че ще имат на разположение всяка възможност, за да се опознаят.

Спирайки на най-горното стъпало, тя чу родителите си да си говорят в стаята им, така че тръгна в противоположната посока към нейната собствена. Набързо оправи дрехите си, нахлузвайки стара коледна пижама, и се отправи към стаята на Чарли.

Само една лампа светеше, когато Бри влезе, но разпръскваше мека, успокоителна светлина в пространството. Чарли беше легнала на една страна под завивките, заспала бързо. Бри се наведе да я целуне и забеляза, че Чарли още носеше анорака, който Джейк ѝ бе дал.

Не можа да устои и легна до дъщеря си, притискайки се плътно към гърба ѝ — с една ръка, преметната над спящото дете, а с другата стискайки възглавницата, Бри се удиви колко дълбоко спеше дъщеря ѝ, но предвид всичко случило се през деня, имаше смисъл. Ударът в сърцето ѝ дойде, когато Бри вдиша, тогава стана магията.

Джейк беше там. Всеки път, когато вдишаше, Бри осъзнаваше, че е загазила много повече, отколкото бе предполагала. Ароматът му бе навсякъде по якето, остър и чист, примесен с комбинация от соления въздух и снега навън. Това отключи спомени, за които не бе убедена, че е готова.

Спомени за него. Спомени за тях.

Но тези спомени не можеха да дават посока на решенията ѝ. Беше я изоставил веднъж и можеше да го направи отново. Щеше да е тук за Чарли, но Бри нямаше да рискува да даде сърцето си отново на него или на някой друг. Любовта не бе в плановете ѝ.

Целувайки красивото си момиченце по бузата, Бри стана от леглото и се зачуди дали ще успее да се стегне и да говори с родителите си сега или да изчака до сутринта.

Сутринта спечели. След като се изправи срещу Джейк за пръв път от десет години, Бри беше изтощена, а идеята на Джейк да пропълзи в леглото с любовен роман звучеше наистина добре. Но като всичко друго през този ден, това също нямаше да мине по план. Не... майка ѝ беше в стаята ѝ, чакайки я.

Тя и Чарли трябва да бяха събрали съдържанието от кутията със спомени и го бяха сложили върху леглото на Бри, защото точно там седеше майка ѝ, докато разглеждаше снимките. Доказателство за връзка, за която майка ѝ не знаеше нищо. Това нямаше да е забавно.

— Предполагам, че трябва да поговорим? — Бри се настани на леглото и придърпа краката си.

— Не мога да повярвам, че си се промъквала зад гърбовете ни.

— Съжалявам. Не знам какво повече да кажа.

— От това боли най-много. — Майка ѝ вдигна поглед, а Бри никога в живота си не се бе чувствала толкова малка, както в този момент. Разочарованието бе изписано по лицето на майка ѝ. — Сабрина, винаги съм ти вярвала и никога не си ми давала причина да не го правя. Никога не съм се заблуждавала. Предполагах, че ще имаш гаджета и ще правиш секс, но... не знам. Защо си била толкова потайна?

— Искаш ли да ти кажа всичко?

Майка ѝ поклати глава. Бри се чувстваше ужасно, защото чувствата на майка ѝ бяха така явно наранени.

— Не, не е задължително. Ще ми се да си мисля, че съм уважила личното ти пространство. Но защо не ни каза, че се срещаш с него?

Ето го въпросът за милион долара. Защо не го беше направила? Да, имаше голяма разлика във възрастта между нея и Джейк, но не беше незаконно. И със сигурност по скалата на опита имаше още по-голяма разлика. Джейк беше професионален атлет, видял е много, дори е бил сгоден за заможна млада жена, която срещнал в града. Сабрина, колкото и популярна да бе в училище, не беше излизала на срещи. Не бе разменила повече от няколко скромни целувки с едно момче през първата си година.

Не, Джейк беше напълно извън нейната лига — и тогава, и сега. Бри го знаеше и майка ѝ също би го знаела. Сабрина го бе запазила в тайна, защото не искаше семейството и приятелите ѝ да ѝ кажат, че се е захванала с някой, който не е за нея. Не искаше родителите ѝ да го накарат да си тръгне; не искаше брат ѝ да откачи и не искаше приятелките ѝ да я притискат за подробности всеки път, когато с Джейк се видеа.

Нещото, което майка ѝ не разбираше, бе, че не беше казала на никого. И макар момичетата да разбраха за Джейк, когато Бри откри, че е бременна, те не просто бяха загубили дума от шок; също така бяха наранени и гневни. За щастие приятелките ѝ го бяха превъзмогнали, но това караше Бри да се замисли. Как би се почувствала тя, ако Чарли скриеше нещо толкова важно? Щеше да е много разстроена.

— Съжалявам, че не ти казах за него — каза тя, слагайки глава на рамото на майка си. — Не трябваше да съм толкова потайна, но да

не ми казваш, че нямаше да имаш против?

Майка ѝ стисна устни и бавно поклати глава.

— Съвсем не. Вероятно щях да му кажа да те остави на мира, по дяволите, и да се намери друго място за живеене.

Бри се ухили. Майка ѝ беше предсказуема, ако не друго.

— Предполагах, че ще кажеше нещо такова.

— Е, искам да кажа, хайде де, Бри, погледни всичко това. — Тя махна с ръка към всичко по леглото.

— Какво за него?

Вдигайки тениската от университета в Уисконсин, където беше учил Джейк, Сабрина я задържа близо до лицето си, чувствайки мекотата на износения плат и мечтаейки си все още да носеше аромата му, както анорака, с който си бе легнала Чарли. Беше носила тази тениска със седмици, след като той си бе тръгнал, само за да се чувства близо до него, да го задържи още малко.

Беше тъжно, наистина. Бе толкова млада и ако беше отишла при майка си, може би нямаше да остане с него. Може би щяха да прогонят Джейк от живота ѝ. Обаче това би означавало Чарли да я няма, а нямаше начин някога да помисли красивото си момиченце за грешка. Никога.

Затова, макар Джейк несъмнено да ѝ бе донесъл много сърдечна болка, той също така ѝ бе дал най-голямата радост в живота ѝ. Никога нямаше да съжалява за бебчето си.

Оставяйки тениската в скута си, Бри се протегна за снимките, а след това ги подаде на майка си.

— Предполагам, че вече си ги разгледала?

Мама кимна, но въпреки това извади няколко снимки от купчинката и отново ги разгледа, докато Бри оставяше спомените да я погълнат. Изглежда бе правила снимка всеки път, когато са били заедно. Колекцията обхващаше кратката им връзка в изненадващи детайли от разходките по плажа, през вечерите, до къмпинга, който си бяха направили онзи август в национален парк „Акадия“.

Това пътуване бе най-голямата лъжа, която някога бе изричала пред родителите си. Със сигурност не беше в Бостън с приятелка от колежа. Но не се усъмни в решението си. Имаше по нещо ново във всяка снимка, както и някои неща не се променяха.

И двамата с Джейк изглеждаха щастливи. Изглеждаха влюбени.

Защото бяха.

За щастие имаше кърпички на нощното й шкафче, защото сълзите, с които се бореше, напиреха отмъстително. Подсмърчайки, тя избърса очите си, когато майка й се протегна и я потърка по гърба.

— Защо ме изостави? Боже. Имахме всичко.

— Имахте всичко, освен честност. Без това никоя връзка не може да издържи.

— Бяхме честни един с друг. — Сабрина си спомни разговорите им, дълги и интимни. Чувствайки се така, сякаш бяха в главата на другия, свързани от много повече от физическото привличане. Бри се нуждаеше от Джейк, колкото се нуждаеше от въздух.

Гледайки снимките от пътуването, тя си спомни как лежах на одеяло и гледаха небето, толкова пълно със звезди, че изглеждаше почти бяло. Млечният път пресичаше дълбокия синьо-черен фон и Бри можеше да усети как самата тя се променя. Сякаш звездите й позволяваха да вярва, че може да има всичко. Вече не беше просто дъщеря, сестра, ученичка или приятелка. Бри се чувстваше жена.

Все още се чувстваше по същия начин, когато мислеше за него, затова си позволи да се потопи в спомена.

— Студено ли ти е? — бе попитал той. — Има още един суитчър, ако имаш нужда.

— Не, много си топъл, а аз винаги мога да придърпам тази страна на одеялото нагоре, ако стане нужда. — Накланяйки глава, тя вдигна поглед отново. — Не мога да повярвам колко много звезди виждам тук. Безкрайно е.

— Напомня ми за дома. През лятото баща ми ни водеше на едно от езерата, за да даде почивка на майка ми. Къмпингувахме няколко дни и винаги ме впечатляваше. — Тя помнеше как той обходи с пръст Млечния път. — Виждаш ли това? В северна Манитоба е дори още по-голямо. Понякога е изпълнено с цвят от северните сияния и все едно гледах огън и лед. Искам да те заведа там някой ден.

Целуна я леко, придърпвайки я толкова близо, че можеше да усети ударите на сърцето му.

— Искам да те запозная с родителите си — прошепна той. — И с брат ми и сестра ми.

— Наистина ли?

— Обикновено идват през първия месец от сезона.

Да се запознае с родителите му. Той искаше това?

— Би ми харесало.

Той се надигна на една ръка и се извиси над нея. Можеше да види лицето му на светлината от звездите, синьото сияние се отразяваше в ъглите и извивките на челото, бузите и челюстта му.

— Искам да се запозная с родителите ти.

— Познаваш родителите ми. Живееш в къщата.

Приближи лицето си до нейното и я целуна по устните.

— Искам да се запозная с тях като твое гадже. Не искам да съм хокеистът, който живее в апартамента за гости. Разбираш ли ме?

Сабрина се протегна и обхвана с длан бузата му. Имаше леко набола брада, нищо прекалено грубо, но не приличаше на никое от момчетата, с които някога бе излизала. Джейк беше мъж. Мъж, който не се боеше да ѝ каже какво иска и вероятно какво тя има нужда да чуе.

— Разбирам.

— Не съм убеден. — Той се наведе и я целуна отново. — Обичам те, Сабрина. Обичам те с цялата си същност. Но трябва да кажеш на родителите си за нас.

Сърцето ѝ така се изпълни с радост, че Бри си помисли, че може да се удави в нея. Той я обичаше. Но това, което искаше от нея, можеше да причини толкова много проблеми. Родителите ѝ бяха невероятни хора, но бяха покровителствено настроени.

— Тревожа се как ще реагират.

— Разбирам го. Но е време да бъдеш смела. — Той я целуна отново. И отново. — Обичат те, а единственият начин да им покажа, че и аз те обичам, е да им кажеш.

Бри помнеше как го придърпва и го задържа толкова близо до себе си, че едва може да диша. Джейк бе този, който се раздвижи и я целуна с пламенност, която я погълна. И там, под звездите, на това магическо място, Джейк бе правил любов с нея.

Когато се бяха върнали в Холи Пойнт, Бри си бе обещала, че ще говори със семейството си, но така и не бе събрала куража да им каже. И в края на краищата, вероятно бе за добро.

— Изгубена си в мислите си, момичето ми. — Гласът на майка ѝ, както винаги, я върна обратно на земята.

— Знам, че ви разочаровах, мамо. Знам, че очаквахте повече от мен.

— Така ли си мислиш?

Бри кимна, чувствайки се повече като малко момиче, отколкото ѝ се бе случвало от години.

— О, Сабрина. Онова, от което боли, е, че не ни имаше достатъчно доверие, за да ни кажеш за Джейк. Това е всичко. С изключение на това, двамата с баща ти много се гордеем с теб.

Това бе трудно за вярване. Тяхната отличничка, която щеше да учи медицина, се оказа бременна от момче, с което се виждаше от няма и три месеца, който след това я заряза. Бри трябваше да завърши образованието си близо до дома, трябваше да си смени специалността, и с изключение на едната година, в която бе живяла в колежа, Бри нямаше свое място.

Двете с Чарли обичаха да живеят с родителите ѝ, а тя работеше наистина здраво, за да бъде майка и да гради кариерата си, но нямаше личен живот.

— Сега кой лъже, мамо?

— Не, това е истината. Сега е твой ред. Разкажи ми за Джейк.

Майка ѝ искаше истината? Гадост. Истината бе единственото нещо, което напълно ужасяваше Сабрина. Как можеше да каже на майка си за мъжа, който общо взето бе откраднал сърцето ѝ в минутата, в която влезе в живота ѝ? Без значение какво правеше или колко се опитваше, Джейк я бе пленил и в един момент тя ценеше силната любов, която все още изпитваше към него, а в следващия се срамуваше, че не може да се освободи от него.

— Какво искаш да знаеш? Утре ще изведе Чарли.

— Знам това. От тук насетне ще бъде част от живота на Чарли. Това е ясно. Въпросът е искаш ли го в твоя живот?

Бри преглътна с усилие и грабна още една кърпичка, духайки шумно носа си. Нямаше лесен начин да каже онова, което искаше да каже, главно защото трябваше да признае истината пред себе си. Вече нямаше да се прави на силна. Без повече криене.

Поглеждайки в топлите кафяви очи на майка си, Бри каза:

— Би ми се искало да ти дам някакъв отговор, но съм толкова изплашена. Мислех, че съм го преодоляла, но когато е наоколо, сърцето ме боли, мамо. Искam го в живота си. Не мисля, че това някога

ще се промени, но какво ще стане, ако си тръгне отново? Забрави за това. Ами ако не ме иска изобщо?

— Тогава ще продължиш напред, знаейки, че също като всичко друго в живота ти, си дала най-доброто от себе си. — Майка ѝ протегна ръце и Бри се намести в обятията ѝ, потапяйки се в топлината, сякаш щеше да я спаси.

— О, мамо. Толкова ми липсваше. Мислех, че може да умра, когато си замина. Не знам дали мога да рискувам и да мина отново през това.

Майка ѝ отново я прегърна, този път по-силно.

— Знам, че се правеше на силна, Сабрина, но не се отказвай от това да обичаш, скъпа моя. Това би била истинска трагедия. Голямото ти сърце е онова, което те прави толкова специална.

ГЛАВА ШЕСТА

Да се срещне за пръв път с родителите на някоя жена обикновено бе достатъчно, за да започнат дланите на Джейк да се потят. Стараеше се да направи добро първо впечатление, но не знаеше дали днес това би било възможно.

Да, той вече познаваше родителите на Сабрина, но последния път, когато ги беше видял, бе преди десет години като приятел на Райън. Енца и Ед се бяха отнесли прекрасно с него, давайки му подслон и карайки го да се чувства като част от семейството. Разбира се, това беше преди да изостави бременната им дъщеря.

Джейк можеше да се оправдава колкото си иска с това, че Бри бе държала Чарли далеч от него — тази част не беше по негова вина — и беше бесен по този повод, но не можеше да се отърси от вината, която изпитваше, задето я бе оставил. Не задължително заради бременността, а защото я бе наранил толкова тежко, когато не трябваше да го прави. Беше повярвал на Сидни, беше подкрепил Сидни, но трябваше да остане с жената, която бе променила всичко за него.

Отиде до входната врата, дръпна маншетите на ризата си и натисна звънеца. Чувстваше се сякаш отива на първа среща, вместо да се види с дъщеря си. Замисляйки се, то си беше точно това. Двамата с Чарли ги свързваше кръвта и хокея, но не се познаваха. Той не знаеше каква ще бъде срещата с дъщеря му. Искаше да знае всичко за нея. Щеше да отнеме време; това го разбираше, но днес беше първата крачка.

Чу кучешки лай и тропот от стъпки зад вратата, която най-накрая се отвори, разкривайки красиво момиченце с усмивка само за него.

Чарли стоеше там със средно на ръст бяло куче, което махаше с опашка до нея. Кучето имаше червеникавокафяви петна и муцуна на ретривър, включително и голямата, приятелска ретривърска усмивка.

— Здравсти! — каза тя, останала без дъх. — Здравсти.

— Хей. — Наистина приличаше точно на Сабрина с нейната дълга тъмна коса, големите очи с цвят на маслина и блестяща усмивка, но онова, което видя в погледа и усмивката ѝ, му напомниха толкова за майка ѝ. Това бе интелигентността, чувството, че в главата ѝ постоянно се случва нещо.

Беше малко по-пременена, отколкото очакваше, облечена с плетена рокля в морскосиньо, с чорапогащник и малки равни обувки. Косата ѝ беше издърпана в стегната конска опашка с оранжева панделка. Беше се покрила с цветовете на отбора, но малко по-различно, отколкото беше очаквал.

— Изглеждаш много добре — каза той, когато пристъпи във фойето.

— Чичо Райън каза, че може би ще седим при шефа ти, затова наона^[1] си помисли, че трябва да се пременя. — Кучето, което бе нарекла Холи, седеше до нея. Очевидно беше приятелски настроено, но нещо му подсказваше, че би му откъснало ръката, ако направи неочаквано движение.

— Ще седим в отделението на собственика, но можеш да си облечена както си искаш. Удобно ли ти е с това? — Не го беше грижа как е облечена; интересуваше го само, че ще прекара време с нея.

— Аха. Харесва ми. Всички си мислят, че понеже харесвам спорта, не обичам да се пременям, но не е така.

— Добре тогава. Майка ти тук ли е?

— Не, появил се е пациент в последната минута. Обаче скоро трябва да си дойде.

— Всъщност пътува насам.

Джейк вдигна очи да отговори на който и да беше проговорил, за да види, че е прикован от погледа на Винченца Джървейз. Жената беше колкото Бри на ръст, което означаваше, че е около метър и половина, малко по-закръглена от Бри, но имаше същата тъмна коса и пронизващи лешникови очи като на дъщеря ѝ и внучка ѝ. Моля те, нека не прецакам нещата.

— Здравейте, госпожо Джървейз. Радвам се да ви видя.

— Джейк. — Тя се приближи към него с протегнатата ръка. — Удоволствие е да те видя отново.

Дали беше така? Нямаше начин да се радва, че го вижда. Вероятно искаше да нахрани рибите с него.

Той реши да продължи играта, здрависвайки се с нея и усмихвайки се, особено щом Чарли ги гледаше.

— Дали Бри иска да я изчакаме? Имаме няколко минути.

— Така ли? Чудесно. Сигурна съм, че ще иска да ви види, преди да тръгнете. — Тя се обърна и му направи знак да я последва. — Ела в кухнята. Тъкмо печем.

Майката на Бри се усмихна топло. Може би всичко беше наред. В края на краищата беше минало много време.

— Нона не те харесва — едва прошепна Чарли, докато го хващаше за ръка и тръгнаха след баба й.

Ето я истината.

— По какво позна? — Ако деветгодишно дете можеше да познае сигналите, то той предположи, че здравата е загазил.

— Използва адвокатския си глас. Това никога не е добре.

— Адвокатският й глас... супер — промърмори Джейк, докато я следваше, оглеждайки мястото, на което не бе стъпвал от десет години.

Винаги бе смятал, че къщата е страхотна. Беше голяма, но въпреки това я усещаше като дом; не лесна работа, когато може да се сравни с малка странноприемница. Той огледа семейните снимки, които висяха по стените, и спря до една маса, пълна със снимки на Чарли и Бри. Дори повече и от фотоалбума, те му показваха какво бе пропуснал, а буцата, която се оформяше в гърлото му, никога не бе очаквал. Той взе една от рамките с майката и дъщерята на Коледа. И двете бяха с червени рокли, а на Джейк му се щеше да бе присъствал.

— Това е първата ми Коледа.

Трябва да бе на шест месеца.

— Много приличаш на нея.

— Дядо ме нарича Мини-Бри.

Джейк се засмя на името.

— Наистина ли? Мисля, че е подходящо. — Той остави рамката обратно на масата, и когато стигнаха до края на коридора, той чу изблик на женски смях от кухнята.

Гадост.

— Кой е тук?

Чарли си пое дълбоко дъх, преди да отговори.

— Освен нона? Леля Джейд, леля Кас, леля Кара и леля Джоджо. Дядо отиде до магазина за още масло.

Той беше жив мъртвец, дори и без бащата на Бри да е тук. Чарли пое към стаята, а краката на Джейк не помръдваха. Тя го дръпна за ръката и Джейк преглътна. Можеше да изчака в коридора. Или в колата. Да, можеше да изчака в колата, нали?

— Нещо не е наред ли? — попита тя. Очите на Чарли бяха ококорени, а той не знаеше как да ѝ каже, че нейният старец се страхуваше от стая, пълна с жени. Но тя знаеше. Също като Сабрина, Чарли можеше да го прочете като отворена книга. — Не се тревожи — каза тя нежно. — Аз ще съм тук.

Ако Джейк не обичаше това малко момиченце просто защото двамата с Бри я бяха създали, в този момент щеше да го направи. Тя беше мила, беше смела и имаше златно сърце. Джейк направи единственото нещо, което чувстваше като правилно; застана на едно коляно и я придърпа в прегръдка.

Дъщеря му не се поколеба. Чарли обви ръце около врата му и го стисна здраво. Толкова много неща се бяха случили през последните двадесет и четири часа, толкова много ги бе връхлетяло, но, ако знаеше нещо, то бе, че никога повече нямаше да ги напусне.

— Мечтаех си за теб — прошепна Чарли. — Всяка година на Коледа.

Джейк се отдръпна назад и видя, че освен усмивката на лицето на малкото му момиченце, там имаше и няколко сълзи. Използвайки възглавничката на палеца си, той нежно ги изтри.

— Е, тази Коледа желанието ти се сбъдна.

Чарли кимна, преди да сведе поглед.

— Трябва да те попитам нещо.

— Добре.

— В училище, ъм, има танци за бащи и дъщери. Обикновено дядо или чичо Райън биха ме завели, но искам да знам дали ти ще дойдеш с мен?

— Кога?

Нямаше място за въпрос в ума му дали ще бъде там. Тя му каза датата и след като разчистеше няколко неща от календара, щеше да е изцяло неин.

— Уреди си кавалер.

Чарли го прегърна отново и той не знаеше дали съществува похубаво чувство. Щом се откъснаха един от друг, той се усмихна.

— Ще ме защитиш ли от разгневената тълпа вътре?

— Те не са тълпа.

Той забеляза, че тя не отрече да са ядосани и се ухили.

— Да вървим.

Когато пристъпи в кухнята, разговорът замря. Госпожа Джървейз се усмихна учтиво, а Джейд, която той един вид срещна снощи, го поздрави с кимване. Другите три му бяха неизвестни. Имаше още една блондинка, прекрасна и много бременна, и хубава брюнетка. По-възрастната от жените стрелна майката на Сабрина с поглед, който доведе до свиване на рамене, а той предположи, че безмълвните разговори са нещо естествено, когато жените са приятелки от толкова дълго време като тези дами. Помнеше как Бри му разказва за приятелките на майка си от сестринството, как те и децата им бяха като нейно семейство. Четирите жени, които се бяха запознали в университета преди повече от тридесет и пет години, имаха общо почти дузина деца, включително пет дъщери, които бяха на близка възраст. Те бяха групичката на Сабрина и хубавата тъмнокоса жена, която вървеше към него, го гледаше сякаш бе кучешка храна. Той си напомни, че трябваше единствено да бъде учтив.

Тя протегна ръка.

— Аз съм Касандра Байнс.

— Джейк Килън.

— О, знаем кой си ти — тросна се по-възрастната жена.

Касандра я стрелна с поглед.

— Това е майка ми Джоан, а това са Джейд Енгъл и Кара Ларсън.

Джейд махна и отпи от чаша с какао. Джейк си мислеше, че ако Бри не пристигне скоро, и на него щеше му трябва да пийне нещо, но да е по-силно от горещ шоколад.

Напрежението в стаята беше достатъчно да му спре въздуха. Чувстваше се така, сякаш съвсем скоро ще го връхлети атака. Чарли скочи на един от високите столове до кухненския остров близо до мястото, на което Кас и Джейд точеха тесто.

— Лелъо Кас, защо винаги носиш черно? — Чарли грабна няколко бонбона „M&M“ от една купа и ги метна в устата си. Джейк не знаеше дали приятелката на Бри винаги се обличаше в черно, но стоейки в ярко осветената кухня, изглеждаше много нюйоркски и малко не на място с черните си пуловер и панталон.

— Невинаги нося черно — каза Кас.

— Да, носиш — заяви сериозно Чарли. — Или това, или сиво.

Кас завъртя очи.

— Отбелязано. Ще се опитам да запомня да нося розово или нещо подобно следващия път.

— Имам хубав коледен пуловер, който ще ти стане — каза майка й.

— Бих си платила, за да те видя в нещо такова, Кас — изкиска се Кара.

— Няма начин.

— Моля? — изхленчи Джейд. — Трябва да направиш нещо забавно.

Джейк си прекарваше добре, докато следеше закачките. Това беше женският вариант на заяждания, които си разменяха със съотборниците му — без ругатните.

— Вероятно някой друг път — отвърна Кас. — В крайна сметка съм сериозен учен, което предполага защо се въртя около черното.

— Трябваше да си помислиш за това днес — изтананика Чарли. Малката усмивка, която се показваше на ъгълчето на устните й, накара Джейк да се зачуди какво ли бе замислила. — Черното не беше добър избор.

— Какво? Защо? — Кас погледна надолу към пуловера си и очите й се присвиха към Чарли.

— Имаш брашно по циците. — Смехът на Чарли бе заразен, но Джейк не можеше да се засмее на шегата за циците. Не можеше. Щеше да е мъртвец, ако го направеше. Затова прехапа език и се замисли за бавната, болезнена смърт, която щеше да го очаква, ако се пречупеше.

— Шарлот! Тези приказки не са прилични!

Добре, на хлапето му говореха на пълно име. Нона не беше щастлива.

Чарли не изглеждаше загрижена от това, че баба й бе ужасена, повдигна вежда и заяви:

— Ама виж! Така е!

Джейд кимна.

— Приличат на покрити със сняг планини. Напомнят ми за дома.

— И по дупето на Кара има брашно — проплака Кас. — За него какво ще кажете?

Джейд се изкиска.

— Да, но нейното дупе изглежда сладко като кексче. Твоето изглежда мръснишко.

Кас метна шепа брашно към Джейд, която ѝ отвърна със същото, а Чарли бързо се оттегли до Джейк. Всички жени говореха едновременно и никоя от тях не я бе грижа, че той е там. Напрежението си беше отишло. Той се приведе към момиченцето си, което се усмихваше на хаоса на няколко крачки от тях.

— Нарочно ли го направи?

Тя сви рамене, но самодоволното изражение на лицето ѝ му казваше всичко, което трябваше да знае.

— Когато станеш на шестнадесет — каза той толкова силно, че само тя да може да го чуе, — каквато и кола да поискаш, твоя е.

Джейк отстъпи назад в коридора, за да избегне костюмът му да бъде покрит с брашно. Сцената в кухнята се успокояваше, но Чарли още се кикотеше на безпорядъка, който бе предизвикала. Госпожа Джървейз и жената, която Чарли бе нарекла леля Джоджо, се караха на по-младите жени и той трябваше да признае, че изглежда си прекарваха страхотно. Не беше чудно, че Чарли бе такова сладко дете; имаше много добро влияние. Имаше пакостлива черта, без съмнение, но очевидно бе отгледана с много обич.

Без предупреждение, той усети една голяма ръка да го плясва по рамото. Обърна се, за да види не усмихващото се лице на Ед Джървейз да го гледа сърдито. Мъжът беше огромен. Бивш футболен нападател в колежа, той беше практикуващ педиатър. Джейк можеше само да си представя какво ли си мислеха малките му пациенти за големия мъж, но съдейки по онова, което Бри му беше казвала, доктор Ед беше обичан от всички.

Точно в този момент не изглеждаше много обичлив. Не, доктор Ед, с широките си рамене, едър гръден кош и ръце с размерите на гребла за сняг гледаше Джейк сякаш бе мръсно нищожество.

— Чарли, скъпа, седни в хола, докато поговоря с Джейк.

Не „татко ти“ или „баща ти“, а просто „Джейк“. Супер.

Чарли беше на път да възрази, но Джейк я спря.

— Направи каквото казва дядо ти, Чарли. Ще дойда след няколко минути.

Тя кимна и се отправи към предната част на къщата, докато Джейк бе насочен към стая надолу по коридора. Това беше кабинетът на Ед, беше мъжествен също като човека, който пое контролната позиция зад бюрото. Дървени панели, спортни щампи, дипломи от университети от Бръшляновата лига... Джейк бе професионален спортист от тринадесет години и познаваше кога опонентът иска да го сплаши. За нещастие на бащата на Бри Джейк не се плашеше лесно.

Ед му направи знак да седне в едно от кожените кресла от другата страна на бюрото и той му се подчини, кръстосвайки крака, когато седна.

— Ще мина директно на въпроса, Джейк. Не ми харесва, че си тук. Възползва се от дъщеря ми, промени живота ѝ по начини, които вероятно дори не можеш да си представиш, и я нарани. Не ти вярвам.

— Мога да разбера недоверието ви, но не съм се възползвал от дъщеря ви.

— Тя беше на осемнадесет, а ти — на двадесет и пет. Как ти се струва? След това я остави да отглежда сама детето си.

— Доктор Джървейз, Сабрина не ми каза за Шарлот и вие много добре го знаете. Разбрах вчера. Макар да съжалявам за онова, през което е преминала Сабрина, щях да съм до нея и до Чарли, ако знаех.

— Съмнявам се в това. Тръгна си, защото си забременил някакво друго момиче. Колко други е имало?

Джейк усети как всеки мускул на челюстта му се напруга. От къде, по дяволите, взимаше информацията си този? Не беше добра идея да се кара с бащата на Бри, но Джейк нямаше да позволи да го изкарат някой мизерен женкар, когато работата не беше такава. Може да беше кратък, но разговорът приключи. Джейк се изправи, изпъна ръкавелите си и даде на Ед Джървейз няколко неща, за които да си помисли.

— Не съм този, за когото ме смятате, доктор Джървейз. Ще зачеркна онова, което току-що ми казахте, като породено от дезинформираност. Не ме харесвате? Хубаво. Не ми вярвате? Това е жалко. Въпреки това аз съм част от живота на Чарли и няма да ходя никъде.

— Имаш много кураж.

— Нямате представа. Приключихме тук. Ще заведе дъщеря си на мача и ще я прибере по-късно.

Джейк изскочи от кабинета, беснеейки вътрешно. С кой си мислеше, че има работа бащата на Бри? Не беше някое хлапе, което да си подмокри гащите и да избяга. Джейк чу нечии стъпки да бързат към него и вдигна поглед, за да види Бри.

— О, боже! Толкова съжалявам, че закъснях. Трябваше да спра случващото се. Каквото и да е казал...

— Имаш предвид лъжите, които си мисли за мен, за нас?

— Лъжи? Какво имаш предвид?

Той пристъпи по-близо, обграждайки я.

— Точно сега не мога да се занимавам с това, но ние двамата ще си поговорим по-късно. Просто помни, че ти беше тази, която я държа далеч от мен, Сабрина. Ти. Кажи на майка си и баща си да стоят настрана.

Тя не каза нищо; дори не помръдна.

— Ще взема Чарли. Играта започва в пет, така че ще я върна към девет. Тогава ще си изясним това. — Той бе направил само няколко крачки, когато тя му се сопна.

— Не можеш да ми заповядваш да „изясня това“, Джейк. — Той спря и зърна предизвикателство ѝ, когато хвърли поглед през рамо. — Няма за какво да говорим, ако имаш такова ниско мнение за мен.

— Не, не мога. Но ми повярвай; би било много по-добре да уредим нещата помежду си, отколкото да се обаждам на адвокатата си. Не мислиш ли?

Джейк не я остави да каже нищо повече; отиде в хола, където Чарли седеше със скръстени ръце и наведена глава.

— Моля ви, не се карайте — прошепна тя.

Проклятие. Точно там, трябваше му само един поглед към тъжното му дете и го почувства като удар в корема. Това хлапе имаше начин да му разкъса сърцето. Джейк знаеше за нея едва от двадесет и четири часа, но тя значеше всичко за него.

— Съжалявам — каза той, отивайки до нея. — Двамата с мама все още трябва да свикнем с всичко случило се. Понякога ще е трудно.

— Чарли — той чу Бри зад себе си. Проклятие, дори нейният глас му оказваше влияние. Мразеше колко е вбесен. Искаше само да я прегърне. — Ще оправим нещата. И ще се опитаме да не се караме, става ли?

Чарли отиде при майка си и двете, които толкова си приличаха, силно се прегърнаха. Джейк можеше единствено да си мисли, че това бяха неговите момичета. Неговите.

— Хайде да ти облечем палтото, за да можете да тръгвате. — Бри не го поглеждаше, изобщо, фокусирайки се изцяло върху Чарли, която излезе от стаята, за да си вземе палтото.

— Съжалявам, че ти се сопнах — започна Джейк. — Знам, че казаното от баща ти не е по твоя вина. — Това бе най-доброто извинение, на което бе способен в момента, макар да бе убеден, че не тя е напълнила главата на баща си с лъжи по негов адрес, той все още бе бесен.

— Повече не ме заплашвай с адвокат. Можем да уредим всичко помежду си, без да влошаваме нещата.

— Добре.

— Добре? Наистина ли?

— Бях вбесен и си го изкарах на теб. Не трябваше да го правя.

Бри седна на дивана, изглеждайки като малко по-голяма версия на Чарли, отпусайки лакти на колената си и глава в ръцете си.

— Боже, каква бъркотия. Направих такава каша от всичко.

Джейк усети как гърдите му се свиват, когато погледна към нея. Бри се опитваше да бъде силна, но бе наранена, а той не искаше нищо друго, освен да отвлече мислите ѝ от проблемите. Предпазливо седна до нея и внимателно се протегна зад нея и постави ръката си на рамото ѝ. Това бе единственото, което успя да измисли. Винаги бяха намирали комфорт в обятията на другия и нямаше причина да мисли, дори с всичкия багаж, че това ще се промени.

Тя не се разплака. Бри беше прекалено силна, за да плаче, но потрепери леко, когато си пое дълбоко въздух, а Джейк можеше да познае, че използва цялата си енергия, за да се сдържи.

— Знам, че семейството ти пече сладки за Коледа и имам усещането, че е голяма работа, имайки предвид навалицата, но ако искаш да дойдеш на мача, да се махнеш за малко от тук, можеш да го направиш. Няма лимит на хората, които мога да взема.

Тя изпусна дълга въздишка, седна изпъната и се протегна. Бри се постара да си придаде ведро изражение.

— Добре съм. Вие двамата с Чарли вървете и си изкарайте хубаво. Ще се видим по-късно.

— Сигурна ли си? Може да е забавно.

Джейк не мислеше, че е казал нещо нередно, но нещо у нея се промени. Изражението ѝ стана меко, уязвимо, а когато очите ѝ преминаха по лицето и се спряха на устата му, тялото на Джейк реагира.

Може и да бе от адреналина, който идваше с гнева, или от начина, по който езикът ѝ се стрелна от устата, или от аромата ѝ, който го изпълваше. Но Джейк разбра, че само близостта до нея, да знае, че тя може да има нужда от него, бе достатъчно, за да отключи собственото му желание.

Но, мамка му, трябваше да спре да го гледа сякаш иска да я целуне, докато и двамата останат без дъх.

Бри прокара пръсти по рамото и надолу по ръката му, стискайки ръката му, преди да го пусне. Движението беше безобидно, невинно... и го довърши.

Но не можеше да ѝ позволи да го разбере.

[1] Нона — италианско название за „баба“. — Б.пр. ↑

ГЛАВА СЕДМА

— Бри, изнервяш ме! — смъмри я Кара. — Спри да крачиш.

Сабрина спря пред прозореца, който сочеше към предната част на имота, надникна навън, а после се обърна да погледне приятелките си, излегнали се из спалнята ѝ. Бях прекарали ден, изпълнен с печене, великолепна вечеря, благодарение на майка ѝ и леля Джоан, а сега Сабрина, Кара, Кас и Джейд се бяха разположили в нейната стая, облечени с клинове за йога и суитчъри, ядейки сладолед направо от кутията. Правеха същото, когато бяха тийнейджърки, но сега се уверяваха, че имат хубаво вино, което да подхожда на сладоледа.

Кас се любуваше на рубинената течност в чашата си и се усмихна.

— Кой да предположи, че може да съчетаеш „Бен и Джери“^[1] с хубаво Шираз^[2]?

Джейд смръщи нос и поклати глава, преди да отпие.

— Някой черен шоколад, да. Сладолед... за това не знам.

Кара се завъртя на една страна и придърпа една възглавница.

— Липсва ми виното.

— Може ли да пиеш вино, след като родиш? — В гласа на Кас имаше истинско съжаление. Вероятно би умряла без любимата си червена смес.

— Не и ако кърмя, нали, Бри?

— Да. Без вино.

Кас простена.

— Звучи като мъчение.

Бри се усмихна, настанявайки се на седалката пред прозореца, което бе нейното удобно местенце през последните двадесет и девет години. Очите ѝ се фокусираха върху някаква далечна точка и се замисли за Джейк, който бе гледал същата точка предната вечер, мислейки за фара на Холи Пойнт. Бри мразеше това, че светлината бе изгаснала, че нямаше достатъчно пари, за да запазят тази част от историята на града жива и ярка за бъдещето.

Нищо не бе същото, след като помръкна.

Мислите ѝ заглушиха разговора зад нея, Бри продължи да чака Чарли, а приятелките ѝ стояха до нея, предлагайки ѝ каквато можеха подкрепа. Сабрина оценяваше, че бяха там, не би очаквала нищо по-малко от тях. Коледният сезон около къщата ѝ бе истинска лудост и винаги имаше тълпи с хора, които идваха и си отиваха. Сабрина харесваше активността и когато Чарли бе малка, сезонът бе още по-магически, отколкото сега. Но Бри беше нервна развалина, и колкото и да обичаше приятелките си, на нея ѝ се искаше просто да я оставят сама.

— Трябваше да отида с тях — промърмори тя.

— Откачи ли? — попита Кас. — Защо би искала да си насаме с него в колата по един час на отиване и на връщане?

— Не насаме — каза Бри. — Чарли ще е там.

— Вярно и знаеш ли какво би станало? Ще ревнеш, защото ще е като семейството, което си мислела, че би имала с него, и, скъпа... — Кас седна от другата страна на седалката пред прозореца. — Знам, че ще прозвучи злобно, но вие не сте семейство. Ти му се довери напълно, но той си тръгна и не се върна повече.

Проклятие, това беше грубо.

— Наясно съм с това. — Бри запримигва. — Мерси. — Думите на Кас бяха достатъчни да изкарат на повърхността всички емоции, които бе потискала. Треперещата ѝ челюст ѝ подсказваше, че бе близо до това да се изпусне.

— Мисля, че вярваш, че може би има надежда за вас. А няма.

— Правилно, няма начин. Ясно — разочаровано каза Бри.

Бог да ѝ е на помощ, Сабрина обичаше Кас. Така беше. Но в този момент не чак толкова много. Защо Бри би си помислила, че има шанс с Джейк, когато той беше готов да си го изкара на нея за онова, което баща ѝ му беше казал този следобед? Не, Джейк не я харесваше.

Кас се отпусна и се заигра с връзките на суитчъра си.

— Нямах предвид да прозвучи така.

— Тогава какво имаше предвид? Да не би да забрави да смекчиш раздражението си, за да знам точно за колко глупава ме мислиш?

Подскачайки, сякаш я бяха зашлевили, Кас се хвана за коментара.

— Не съм казала, че си глупава!

— Нямахте и нужда, стана пределно ясно.

— Бри, не е така. — Джейд, вечният умиротворител, се намеси.

— Всички ме смятате за идиотка, така ли? Защо? Защото си мислите, че още съм влюбена в него?

Кара отпусна глава върху ръцете си.

— Така ли е?

— Не! Не, не съм. — Бри придърпа крака и отмести поглед от тях.

— Добре — каза тихо Джейд. — Не си.

— *Не съм!* О, боже мой! Ще изчакам долу.

— Просто не искаш да си го признаеш — тросна се Кас. — Разбирам как се чувстваш. Знам какво е чувството да ти разбият сърцето.

Бри усети как всеки нерв се възпламенява.

— Не знаеш нищо. — Сълзите изгаряха очите ѝ, защото приятелките ѝ виждаха право през нея, но тя не възнамеряваше да изостави лъжата, че не обича Джейк, защото истината болеше твърде много. — Освен ако не си била изоставена като мен, ужасена и бременна, умирайки по малко всеки ден, не знаеш нищо.

— Знам повече, отколкото предполагаш, и не искам да бъдеш наранена отново.

— Е, какво си мислеше, че правиш сега? Ти ме нараняваш.

— Бри — каза Джейд. — По-полека.

Точно когато щеше да отговори, Сабрина видя светлини от фарове по пътя, които свиха по алеята.

— Върнаха се.

Изстреля се от стаята, изтласквайки приятелките от главата си и искайки да чуе всичко, което се бе случило на мача. Бри отвори входната врата и видя Джейк, без яке, протягайки се в колата, за да изнесе на ръце спящата Чарли. Точно като баща.

Мускулите на широкия му гръб изпънаха ризата му, движейки се като вълна. Бри си спомни какво беше чувството да го усеща под ръцете си, когато го държеше до себе си и още повече, когато той я държеше. Как се чувстваше в безопасност и обичана.

Когато се обърна, очите им се срещнаха и всичко в нея грейна като коледната елха в хола им. Беше се върнал в живота ѝ преди двадесет и четири часа, но чувствата ѝ към него бяха също толкова

силни, както в деня, когато си бе заминал. Може би дори по-силни заради Чарли. Той не помръдна за секунда, а после изкачи предните стълби със спящата им дъщеричка, сгушена до гърдите му. Беше най-естественото и красиво нещо, което някога бе виждала. Той беше голям мъж, силен и едър, но държеше детето си нежно и Бри усети как сърцето ѝ се прекършва заради цялото време с бебчето си, което беше изгубил.

— Плачеш ли?

Думите му я изненадаха. Плачеше ли? Тя докосна лицето си, усещайки влагата там, и кимна. Бе тежък ден и сцената с приятелките ѝ наистина я бе разстроила. Но всичко, върху което можеше да се концентрира, бе спящото ѝ бебче с татко ѝ и колко виновна се чувстваше.

— Толкова съжалявам, Джейк. — Прокарвайки ръка по главата на Чарли, косата ѝ бе мека и копринена при допира, Сабрина не знаеше дали може да се извини достатъчно. — Толкова съжалявам.

Той преглътна с усилие, очевидно самият той съжаляваше, но ако наистина бе така, той не ѝ го каза. Освен това не я обвиняваше и това почти я накара да се почувства по-зле. Щом влязоха вътре, тя искаше да бъде в обятията му, да се почувства в безопасност, обградена от него. Реалността я удари като кофа със студена вода. Боже, приятелките ѝ бяха прави.

Привличането, което изпитваше към Джейк, не беше слабо или дори физическо. Бри все още имаше сериозни, дълбоки чувства към него.

— Къде е стаята ѝ? — Джейк не искаше да я пусне. Щеше да държи малкото си момиченце до последната секунда.

— Горе. Вторият етаж, втората врата в дясно.

Той се усмихна. Беше наистина мила усмивка.

— Първо дамите.

Доколкото знаеше, Джейк никога преди не се бе качвал в тези стаи. Може би някога бе идвал с Райън, но тя не мислеше така. Той я следваше плътно, тялото му бе абсурдно близо до нейното. Когато стигнаха стаята на Чарли, той нежно постави момиченцето си на леглото.

— Доста се забавлява. Както и аз.

Чарли се беше надигнала до седнало положение, но толкова много се клатушкаше, че Бри седна до нея, за да не се прекатури.

— О, боже! Толкова е изморена — изкикоти се Бри. — Предполагам, че двамата наистина сте си изкарвали страхотно. — Привеждайки се напред, тя свали обувките на Чарли и после погледна към Джейк. — Можеш ли да ми помогнеш?

— О, разбира се. От какво имаш нужда?

Бри му каза къде да намери пижамата ѝ, а тя съблече роклята и чорапогащника на много измореното момиченце, заведе я в банята и я намести в леглото по-лесно, отколкото предполагаше. Хлапето беше готово, но успя да даде прегръдка на Бри и след това се протегна към Джейк.

— Благодаря ти, татко — прошепна тя. — Нямам търпение всички да отидем да се пързалияме.

А?

— Аз също. Но ще те видя преди това. Ще се разберем нещо с майка ти.

— Добре. — Чарли го придърпа близо и Джейк стисна детето, сякаш никога нямаше да я пусне.

— Лека нощ, бебче.

Дъщеря им беше заспала, още преди главата ѝ да докосне възглавницата. Единственото, което Бри можеше да направи, бе да се подпре на рамката на вратата за опора, докато Джейк придърпваше одеялата върху раменете на Чарли. Двамата разтапяха сърцето ѝ и поривът на съжаление бе осезаем. Той беше добър човек, а тя се бе отнесла толкова зле с него. Както и семейството ѝ.

Излизайки от стаята, Бри притисна гръб в стената и се зачуди какво ли щеше да се случи след това. Дали щяха да измислят някакъв график? Дали да чака обаждане? Дали трябваше да намесват адвокати?

Джейк затвори вратата на Чарли и после се изправи пред Сабрина. Беше толкова секси и сладък с навитите си ръкави и непринудено държание. Тикна ръцете в джобовете си и ѝ се ухили.

— Много съжалявам за баща ми днес. Казаното от него беше ненужно и съжалявам.

— Казал ти е?

— Накарах го да ми каже — каза тя. — И се чувствам ужасно заради това.

— Забрави го. Вбеси ме, но прекалих, като те заплаших. Не искам да разстройвам Чарли. Или теб.

— Добре, сигурен ли си?

— Абсолютно. Обаче баща ти може да върви по дяволите.

Бри, която обожаваше баща си, трябваше да се съгласи, защото Джейк не заслужаваше обвиненията. Баща ѝ, колкото и добър човек да беше, можеше да стане изключително гаден, когато си помислеше, че някой заплашва семейството му.

Джейк се раздвижи в коридора на горния етаж и взе стъклена коледна играчка, която стоеше в малък поднос на масата. Огледа я, прокара палец по шарката и после я върна на мястото ѝ. Бри от друга страна съдържаше дъха си, чакайки го да каже нещо — каквото и да е — относно тяхната ситуация.

— Трябваше да ме предупредиш колко полудява на мачове.

О-о!

— Защо, какво се случи?

— Беше третото полувреме. Отборът губеше, а аз седях на задните места в отделението на отбора и говорех с главния мениджър и със собственика, когато изведнъж тримата чухме прекрасната ни дъщеря да крещи на реферите за наказание, което са наложили.

Очите на Бри се разшириха и тя плесна ръце върху устата си.

— О, не!

Джейк се усмихваше, слава на бога, защото тя само можеше да си представи какво бе наприказвала Чарли. Всъщност никога не ругаеше, но онова, което правеше, бе много близко като за деветгодишна.

— Вярвам, че я чух да казва на рефера, че трябва да си изкара главата от дупето.

— Не, не го е направила.

Той се подсмихна.

— Провеси се през парапета и го избълва. Феновете в секцията отдолу започнаха да я окуражават и един тип в отделението до нас ѝ даде гепи.

— Но главния мениджър... Собственикът...

— Обичат я. Искат я там за всеки мач, защото може да казва неща, които те не могат.

Бри се засмя, както и той. Беше хубав момент, комфортен. Сърцераздирателен.

— Ще се обадя да я видя по някое време тази седмица, ако не е проблем.

— Не е. Може да я виждаш, когато поискаш.

— Мерси.

Чу се буен кикот надолу по коридора и ъгълчето на устата на Джейк се повдигна в отговор. Изведнъж Сабрина се почувства повече като осемнадесетгодишната ученичка, която беше, когато го срещна, отколкото като двадесет и девет годишната професионалистка, която бе сега. Приятелките ѝ все още бяха там, все още се кикотеха.

— Имате парти с приспиване?

— Винаги го правим след дните за печене. Мисля, че по време на празници спят тук повече, отколкото в собствените си домове, с изключение на Джейк, може би.

— Тя живее в северната част на щата, нали?

Бри бе шокирана, че той си спомня.

— Да. Утре си тръгва за къщи. Не знам дали ще я видя отново преди Коледа.

— Другите две, които срещнах? Кас и Кара? Ще ги видиш ли?

— И двете живеят в града. Кара скоро ще роди.

Джейк кимна и прокара пръсти по боровия гирлянд, който се виеше по перилата на стълбите. Майка ѝ не просто бе украсила част от къщата, целите три етажа блестяха в сребристи и златни орнаменти, малки светлилки и бор, чийто аромат се смесваше с този на Джейк и я караше да си мисли за нощта им в Акадия.

— Винаги съм се удивлявал на връзката помежду ви. Имам предвид, знам, че не съм ги срещал, с изключение на Елена, която доста се въртеше наоколо през лятото, когато бях тук. Но толкова много говореше за тях.

Така ли? Бри не бе наясно, но всички те бяха такава важна част от живота ѝ, та предположи, че бе вярно.

— Сигурно ме мислят за задник — каза той с принудена усмивка.

Бри бе съвсем сигурна, че след гадния ѝ изблик точно преди той да доведе Чарли у дома, тя е тази, която мислят за задник. Леле, имаше доста да се извинява. „Смени темата, Бри. Смени я.“

— Трябва да вървя... — Той посочи стълбите с палец. — Благодаря ти, че ми се довери за нея.

— Не ми благодари за това. — Бри отклони поглед, напълно завладяна от присъствието му. — Ъм, какво каза тя за пързаяне?

— О, вярно. — Той щракна с пръсти. — Нейният отбор има семейно пързаяне. Помоли ме да отида.

— Това е чудесно, ще се забавлявате. Райън и баща ми винаги ходят с нея.

Джейк кимна и наклони глава настрани.

— Ти не ходиш ли?

— Ъ, не. Не мога да се пързаям, знаеш го.

— Всъщност никога не съм виждал колко е катастрофално пързаянето ти, но си ми казвала. Както и Райън.

— Искам да кажа, че ще съм там, но в безопасност. На пейката. С горещо какао в готовност. — Само мисълта да надене кънките караше коленете на Бри да треперят. Тя и леда не се разбираха.

— Не мисля така. — Джейк скръсти ръце и я измери с поглед. — Ще те науча. — Този пакостлив напрегнат поглед може и да сплашеше някой начинаещ играч, но нея? Не.

— Да ме научиш? Не мисля така.

— Аз мисля. — Той се протегна и я тупна по носа. — Чарли каза, че иска да се пързаяш с нея. Така че ще те науча как да го правиш.

— Джейк, не мога да се пързаям. Още щом кънките ми докоснат леда и съм долу.

Той се приведе достатъчно близо, че тя да усети дъха му върху лицето си.

— Няма да те оставя да паднеш.

— Джейк, не. Не мога. — Бри тръгна към стълбите, но той беше плътно по петите ѝ. Тя не беше подготвена той да я хване за ръката и да я дръпне към себе си.

— Ако не опиташ, що за пример ще е това за дъщеря ни?

Той се ухили, проклет да е, изглеждайки твърде готин за свое собствено добро. Или за нейно. Защо му трябваше да вади картата с „добрия пример“?

— Хубаво. Но когато съм в спешното отделение със счупена опашна кост, ти ще трябва да ѝ го обясниш.

— Ще бъда там, Бри. Няма да бъдеш наранена.

Думите, толкова изпълнени със смисъл, изпълниха очите ѝ със сълзи. Наранена? Всичко, което правеха, бе да се нараняват един друг.

— Джейк, аз...

— Знаеш какво имам предвид. Боже, съжалявам.

— Всичко е наред. Пийнах малко вино, а и са празници. Прибави към това всички промени и ставам много по-емоционална от обикновено.

Той избърса сълза от бузата ѝ.

— Да, имаше доста промени, особено през последните двадесет и четири часа, а?

— Да.

Джейк я последва на долния етаж, двамата се задържаха до входната врата.

— Кога си свободна тази седмица? Някоя вечер? — попита той.

— Ъ, сряда. Защо?

Той се ухили отново, жестът накара очите му да светнат, а сърцето на Бри спря в гърдите ѝ. Спря. Джейк беше права за него.

Сваляч, без съмнение.

— Трябва да запазя час на леда. Ще имаш частен урок.

— Да запазиш час? Ъм, не си създавай проблеми заради мен.

— Искаш да си там с малките деца, които да се стрелкат из краката ти?

Тя въобще не искаше да се пързала на лед. Наистина не искаше да остава насаме с него, но заради Чарли? Бе готова на всичко.

— Направи каквото е необходимо. Уведоми ме за часа.

Той кимна и за секунда се приведе напред, почти сякаш се канеше да я целуне, а Бри искаше да измине последните няколко сантиметра и да довърши започнатото.

Боже, искаше да го целуне.

Усещайки, че са се насочили към опасна територия, двамата отстъпиха едновременно.

— Добре. Ще те взема около осем в сряда.

— Може да се срещнем, където поискаш. Не е нужно да се разкарваш.

— И да рискувам да ми вържеш тенекия? По дяволите, не. — Той отвори входната врата. — Ще те взема.

Тя завъртя очи, защото той я познаваше толкова добре, дори след всичките тези години. Тръгването му, усмихвайки ѝ се, махайки ѝ, докато тя стоеше и замръзваше на вратата — всичко това беше неясен спомен, когато се върна в стаята си. В секундата, в която влезе и затвори вратата, Бри избухна в сълзи.

— О, боже мой! — проплака тя. — О, не! Всички вие бяхте прави. Толкова съжалявам, че бях кучка. Толкова съжалявам.

Кас и Джейд бяха до нея, а Кара ѝ правеше място на леглото.

— Ела тук, о, горкичката ми. — Кара потърка гърба на Бри, когато тя отпусна глава на възглавницата.

Кас и Джейд коленичиха до леглото, предлагайки утеха, но нямаше какво да сторят. Бри беше в ад, от който никога не бе успяла да избяга... беше влюбена в мъж, който не я обичаше. Разбира се, Джейк бе привлечен от нея, но не я обичаше. Ако бе иначе, щеше да се върне. Изобщо нямаше да си тръгне като за начало.

— Какво не ми е наред? Още ли съм влюбена в него? Винаги ли ще го обичам?

— Да — каза Джейд, потупвайки я по коляното. — Да, вероятно е така.

Кас попи очите си със салфетка, лицето на приятелката ѝ бе толкова мило и добро. Бри мразеше колко гадно се бе държала с Кас. Ако някой разбираше как се чувства Бри, това бе Кас.

— Ще се справиш — каза Кас. — Ще успееш. Ти си силна.

Бри не мислеше, че някога ще се справи с начина, по който се чувстваше. Изобщо. И не беше силна. Свита на топка, с приятелките ѝ около нея, също както в деня, когато откри, че е бременна, Сабрина плака за мъжа, който не я обичаше.

[1] Марка сладолед. — Б.пр. ↑

[2] Шираз (известен още като Сира) — древен сорт грозде за производство на червено вино. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ОСМА

Джейк стоеше на предната веранда на дома на Сабрина и нямаше представа как ще протече тази среща. Надяваше се знанието, че се опитва да направи правилното нещо за Чарли, и това, че той и Сабрина се разбираха добре, щеше да е достатъчно, за да държи родителите ѝ настрана, но имаше чувството, че без значение от всичко това, нямаше да му бъде никак лесно с Ед Джървейз.

Разбира се, Здравенякът бе този, който отвори вратата.

— Здравейте, доктор Джървейз.

— Джейк.

Мъжът държеше айпад и го оглеждаше от горе до долу. Беше неудобно, докато Чарли не дойде, подскачайки, в стаята, следвана от Холи. Момиченцето му скочи в обятията му и го награди със силна прегръдка, а кучето седна в краката му, махайки с опашка. Дядо ѝ, обаче, изглеждаше доста вбесен заради неприкритата привързаност, която Джейк получи от дъщеря си. На Джейк, от друга страна, не му пукаше какво мисли бащата на Бри. Единственият човек, който имаше значение в този момент, бе Чарли.

Джейк я пусна на земята, хващайки я за ръка.

— Как беше училището днес?

— Добре, предполагам.

— Онези момичета още ли те притесняват? — Чарли му бе разказала за момичетата от пети клас, само с година по-големи от нея, които я дразнеха общо взето за всичко.

— Нещо такова. Казаха, че лъжа, че ще дойдеш на танците. Мариса каза, че всички знаят, че нямам татко.

Джейк потърка палец по кокалчетата ѝ.

— Тогавя предполагам, че ще се изненадат да ме видят.

— Шарлот? — Дядо ѝ приклезна. — Кой те дразни? Мариса Лейк?

Чарли кимна и бащата на Бри се протегна и я придърпа в прегръдка.

— Не позволявай на никой да те кара да се чувстваш зле. Ти знаеш истината и само това е от значение.

— Знам. Но чух майките от класа да говорят и за мама.

Това промени нещата. Доктор Джървейз погледна към Джейк над главата на Чарли и вместо да гледа ядосано, той бе омекнал и изглеждаше по-загрижен.

— Майка ти те обича, милото ми момиче. Не слушай нито дума.

— Дори и думата да е лоша?

Джейк усети как всичките му мускули се стягат. Стремешът му да защити не само Чарли, но и Сабрина, бе силен, и макар да трябваше да се изненада от тези си чувства, не бе така. Чувстваше го правилно.

— Защо не кажеш на майка си, че Джейк е тук?

Тя кимна и без нито дума повече хукна по стълбите с Холи по петите ѝ, оставяйки Джейк и бащата на Бри отново сами.

— Мразя това, че такива гадости засягат Чарли. — Дотук със сплашването. Дватамата с доктор Джървейз чувстваха едно и също — загриженост за семейството.

— Отдавна ли продължава? — попита Джейк.

Доктор Джървейз потърка врата си с длан.

— Хората забравят, че градът е малък и познавам всички. Това място е благословия и проклетие. Израснал съм тук. Майката на Мариса, Аманда, бе злобно момиче, докато растеше, и годините не са я променили. Тя е с година или две по-млада от Райън. Падаше си по него, но не се получи и оттогава плюе отрова по нас.

— Значи сега детето ѝ си го изкарва на Чарли?

— Децата правят грешки, Джейк. Те са деца. Тормозът и дразненето никога не са редни, но се случват. Наша работа е да ги научим така, че когато пораснат, да не са част от тях. За нещастие някои родители не се научават, така че децата им продължават цикъла. Доколкото си спомням, бабата на Мариса също не беше много мила.

— Ще ми се да си поприказвам с тази майка.

— Тя е силно ангажирана с групата на майките в училище. Може да я видиш на тези танци.

Джейк кимна, надявайки се да има възможност да каже на Аманда Лейк точно какво мисли. Тихите стъпки зад него накараха Джейк да вдигне поглед. Бри се задаваше към него. Беше облечена с голям, широк пуловер, шал и носеше чанта с кънки. Тъмната ѝ коса бе

отметната от лицето с лента за коса и сърцето му подскочи както всеки път, когато я погледнеше. Сега бе по-красива, отколкото когато бяха заедно за пръв път — външно и вътрешно. Макар Джейк да я бе обичал каквато е, той се удивяваше от това каква бе станала.

Той си пое въздух, когато тя взе палтото си от закачалката на стената, не позволявайки на баща ѝ да му окаже каквото и да било влияние.

— Та, ще го направим ли? Пийнах вино на вечеря, за да не ме хване шубето.

Той наведе глава и се подсмихна, преди да вдигне очи към нея и да прикове погледа ѝ.

— Това е страхотно. Мислиш ли, че виното ще те задържи на крака?

Тя се приближи до него и лекичко го сръчка в гърдите. Очите ѝ бяха ярки, а устните — розови и само за целувки.

— Не, това е твоя работа. Трябва да благодариш на хубавото шардоне, което ми попречи да хукна към града да се видя с Кас.

— Имаш право. Да тръгваме. Резервирал съм пързалката за след час.

— Страхотно.

* * *

Къщата ухаеше на Коледа. Нона печеше специални коледни сладки и ароматът на ванилия и канела караше Чарли да огладнява. Размотавайки се в кухнята, Чарли откри баба си да разглежда кутия с рецепти. Всички казваха, че Коледа е времето от годината на нона. Дядо ѝ бе казал, че някога е мислел, че нона е една от помощниците на Дядо Коледа и затова харесваше празника толкова много.

Чарли не знаеше за цялата работа с помощниците на Дядо Коледа, но знаеше, че целият свят се чувства по-специално около Коледа. Скачайки на един от високите столове в кухнята, Чарли наблюдаваше как баба ѝ преглежда купчини карти.

— Друга рецепта за курабийки?

Нона се усмихна.

— Не точно. Ще направя струфоли. Това са малки топчици от тесто, които са изпържени и покрити с пръчици.

— Хммм. Някога правили ли сме такива?

— Никога не съм ги правила сама, но майка ми ги правеше всяка Коледа.

Тя обичаше да слуша за голямото италианско семейство на нона и особено много харесваше, когато двамата братя на нона, Сам и Джоуи, идваха на гости. Чичо Джоуи винаги имаше ментови бонбони в джоба на ризата си, а първото нещо, което тя правеше, когато влезе в къщата, бе да им даде големи прегръдки и да прерови джоба на чичо Джоуи. Обаче най-хубавата част беше, когато чичо Джоуи разказваше истории за семейството и традициите, като печенето на курабийки, което започнало от бабата на нона.

Бяха станали много промени от петък и имаше толкова много въпроси за задаване, но не знаеше какво да каже първо. Вместо това гледаше лампичките на елхата в семейната стая и се чудеше дали онова, за което иска да пита, изобщо има значение. Протягайки се към кутията за сладки с картинка на Дядо Коледа, тя взе една от хубавите пизели и изтръска малко от пудрата захар.

— Какво ти се върти в главата, тополина? — Нона винаги я наричаше така. Означаваше „мишленце“ на италиански.

— Мислиш ли, че кутията ти с желаня работи? — Кутията с желаня беше друга семейна традиция, за която нона бе казала, че е започнала с прабаба ѝ в Италия. Седмиците преди Коледа бяха вълшебни. Нона говореше за енергия и светлина, която обграждаше празниците, а Чарли разбираше — винаги бе знаела, дори като малко дете, че нещо е по-различно около Коледа, — но не знаеше дали с всички е така.

За повечето в семейството кутията бе просто забавление, но Чарли я приемаше сериозно, чакайки нона да я свали от рафта на шкафа в хола и да махне тежкото червено кадифе, което я пазеше година след година. След вечерята за Деня на благодарността, когато къщата бе пълна с хора, нона обикаляше с листи хартия и караше всички да напишат какво си пожелават за Новата година. После желанята се слагаха в кутията. Предполагаше се, че става магия, когато някой си пожелае нещо от все сърце.

Всяка година, откакто се бе научила да пише, Чарли мислеше и мислеше, преди желанието ѝ да отиде в кутията, но винаги бе едно и също. Мечтаеше за баща си.

Баба ѝ не отговаряше, затова я накара да се зачуди. Може би бе просто игра.

— Та, мислиш ли, че работи?

— Ако не мислех, че работи, нямаше да я изваждам всяка година. Желанията са могъщо нещо. — Изваждайки избеляла рецепта от купчината и оставяйки я настрана, нона седна и се обърна към нея. — Защо питаш? Сложи ли нещо в кутията с желания?

— Само желания. — Това беше вярно. Никога не би сложила нещо в кутията на нона, на което мястото му да не е там.

— Искаш ли да ми кажеш какво си си пожелала?

Не трябваше ли желанията да са тайни? Сърцето на Чарли се сви. Може би беше така, но усещаше, че да каже на нона бе правилното нещо.

— Пожелах си баща ми — довери тя.

Очите на Нона се напълниха със сълзи.

— О, момичето ми. Трябва да ти е било трудно. Да се чудиш дали някога ще се запознаеш с него.

— Искях да вярвам, че някой ден ще дойде. Радвам се, че най-накрая се случи. — Чарли никога не се бе радвала толкова, но мислеше за хората, които не бяха толкова щастливи. — Надявам се сега мама да спре да плаче.

— Тя плаче?

О-о. Може би не трябваше да казва нищо. Но...

— Понякога. Нощем. — Отчупи парче от курабийката, преди да продължи. — Мислиш ли, че е заради татко? Мисля, че е заради това.

Нона се поколеба и после кимна.

— Вероятно. Бяха много близки. Майка ти не беше на себе си дълго време, но когато ти се роди, отново стана щастлива.

Чарли искаше да каже на майка си да е щастлива през цялото време. И на татко също. Можеше да види, че бяха тъжни, когато се гледаха един друг.

— Нона, може ли да си направя ново коледно желание и да го сложа в кутията? — Чарли знаеше, че каквото и да се случваше, то бе

лично между майка ѝ и татко ѝ, но едно желание не можеше да навреди, нали?

— Скъпа, може да сложиш колкото желания си поискаш. Нека ти я донеса.

Нона отиде до трапезарията и се върна с голяма, гравирана кутия. Чарли обичаше кутията, защото тя означаваше, че специалните неща винаги бяха възможни. Тя прокара ръка по капака, по средата на който бе гравирана коледна звезда, и всичко, за което се надяваше Чарли, бе нещо специално да се случи с родителите ѝ. Нона ѝ донесе лист и молив, а Чарли се замисли какво иска да напише. Беше доста просто.

„Искам мама и татко да са щастливи тази Коледа.“

Нона се усмихна, когато погледна листа, после го целуна за късмет, преди да го прибере в кутията.

— Малко си нетърпелива, госпожице?

Може би беше нетърпелива, но някои неща трябваше да се случат сега.

— Предполагам, но хората не трябва да чакат, за да бъдат щастливи, нона.

* * *

Местната пързалка, която резервира, беше почти празна, докато Джейк и Бри вървяха към леда. Няколко човека от поддръжката се размотаваха наоколо и магазинът затваряше за през нощта, но имаха мястото само за себе си.

За него пързалката бе като дом, също както стотиците малки арени, на които бе играл като дете. Коледни гирлянди бяха наслагани по стените навсякъде около леда и коледни песни се носеха тихо от говорителите. Когато бе тренирал с Райън през лятото, когато бе останал в Холи Пойнт, Джейк бе открил, че базата е повече от адекватна. Но през десетте години, през които го нямаше, беше изцяло реновирана.

— Уау! Различно е от последния път, когато бях тук. — Циментовата стена в далечния край на сградата бе заменена от стена с

прозорци, които гледаха към пристанището и тъмния фар. — Срамота е, че фарът вече не свети.

— Набират се средства. Има фондация, татко е в борда, но им трябва голям прилив на пари, за да стане. Не е само ремонтът, от който се нуждае, но и поддръжката. Липсва ми светлината. Израснах, докато светеше през прозореца ми.

Той помнеше как фарът отправяше меко, трепкащо сияние над града, карайки го да изглежда като от друго време и място. Никога нямаше да забрави как светлината влизаше през прозореца на апартамента и се стелеше по кожата на Сабрина, докато спеше в леглото му.

Помнеше всичко прекалено ясно и, съдейки по погледа в очите ѝ, Бри също помнеше. Което беше опасно. Трябваше да смени темата.

— Готова ли си да се пързалияш?

— Не. Ужасена съм.

— Отпусни се — каза той. — Това е пързалияне, не скачане от високо. Няма да те оставя да паднеш.

Тя се държеше за него с мъртва хватка и той можеше да усети колко нестабилна е на кърките. Щеше да мине. След като се задържеше на крака, щеше да се адаптира и да усети движението. Пързалиянето не беше трудно, но при някои хора научаването изискваше повече усилия, отколкото си струваше.

— Не мога да го направя — прошепна тя. — Райън се опита и беше катастрофално. Последният път, когато се опитах да се пързалия, се контузих.

— Няма да позволя да се случи. Обещавам. — Той погледна надолу към нея и се опита да я успокои с усмивка, но не свърши работа. Никога не бе виждал някой така да се бои от пързалияне на лед.

Стигнаха до входа на пързалката и Бри замръзна.

— Джейк — гласът ѝ потрепери, — не може ли да правим нещо друго?

— Искаш ли да можеш да участваш в семейното пързалияне с отбора на Чарли?

— Предполагам.

Той я обърна към себе си и подгъна колене, за да може да я погледне в красивите зелени очи.

— Би означавало много за нея. Знаеш го.

Сабрина кимна. Той се зачуди какво ли се бе случило, че да се страхува така.

— Да тръгваме. Стъпка по стъпка. — Той се обърна и пристъпи на леда, протягайки се към нея. Ръката на Бри се плъзна в неговата и, гледайки надолу към краката си, тя направи колеблива стъпка напред. — Гледай мен, скъпа. Не се фокусирай върху краката си, гледай мен.

— Но може да се спъна.

— Със сигурност ще се спънеш, ако гледаш надолу през цялото време. Гледай мен, Бри.

Когато го направи, Джейк усети онова познато трепване в гърдите, и когато тя пристъпи на леда, той не бе подготвен за внезапното ѝ препъване. Все пак успя да я хване, преди да докосне земята.

— Виждаш ли — каза тя. — Не мога да го направя.

— Може би имаш нужда от малко допълнителни тренировки. Дръж си краката неподвижно и остави работата на мен. Само за да усетиш леда под теб.

Джейк намести краката ѝ и после се настани зад нея, обвивайки едната си ръка около кръста ѝ, дланта му се отпусна на хълбока ѝ, а свободната ѝ ръка задържа със своята.

— Не си мърдай краката. Просто се остави да те движа.

Можеше да усети напрежението в тялото ѝ, да усети учестеното ѝ дишане. Когато най-накрая се оттласна и започна да обикаля пързалката, той усети, че не бе много нестабилна, но след това се отпусна и се облегна на него. Беше невероятно усещане да я държи така и беше най-близкото, което щеше да му позволи, освен целувка по челото. Раздялата им я бе съкрушила, знаеше го, а сега, държейки я, не искаше друго, освен да поправи разбитото ѝ сърце. Да бъде мъжът, бащата, който винаги си бе мислил, че може да е. Джейк искаше да бъде онзи, от когото Сабрина се нуждаеше, и още много повече.

— Добре — каза той, когато обиколиха половината пързалка. — Как е така? По-добре ли е?

Тя хвърли поглед назад към него и кимна.

— Сега натисни с десния си крак.

— Наистина ли? — Тя си пое нервно дъх. — Ами ако не мога?

— Можеш. Имай вяра.

— Искам да го направя, но се страхувам. — Гласът ѝ едва се чуваше и Джейк знаеше, че страхът ѝ не е само от пързаянето. Беше заради миналото, както и за бъдещето; за това какво биха означавали един за друг, ако се върнеха към това, което бяха.

— Знам, че е така, но няма от какво да се страхуваш. Само аз съм. — Бяха по средата на леда и Джейк не можа да се въздържи. Спря, обърна я в ръцете си и се вгледа в това красиво лице. Една сълза се спусна по бузата ѝ. А Джейк я избърса с палец, когато обгърна бузите ѝ с длани. Сабрина обви ръце около кръста му.

Трябваше му само да види погледа в очите ѝ, следите от сълзите ѝ и емоциите го връхлетяха като удар в гърдите. Бяха се съгласили да опитат да са приятели.приятели? Не, бяха повече от това. Защо не го беше видял по-рано? Защо не го бе видял да се задава?

— Не се страхувай.

„Моля те, не се страхувай от мен.“

— Опитвам се. Но в случай че не си забелязал, аз съм в пълна каша.

Той се усмихна и кимна.

— Забелязах. Защо?

— Всичко. Направих пълна каша от всичко.

— Мисля, че всички имат достатъчно вина, но от това няма полза.

Бри отпусна глава на гърдите му и Джейк усети познатата болка в мускулите, която му казваше, че тялото му я желае. Това не се беше променило. Не мислеше, че някога ще се промени. Пак и пак, той мислеше как да бъде с нея отново. Чувствата, които изпитваше към нея, заровени за толкова дълго, все още бяха там. Сега, когато имаха Чарли, той трябваше да намери начин да я накара да види, че между тях може да се получи. Трябваше да се получи между тях, защото загубата, която почувства при раздялата първия път, когато я бе изоставил, се надигаше отново към повърхността.

Държейки я здраво, за да не падне, Джейк се приведе и я целуна. Устните му докоснаха ъгълчето на устата ѝ и малка глътка въздух, която просвистя, когато издиша, бе като музика. Тя все още му отвръщаше и това бе като дар от небето.

— Сабрина... — Той отпусна буза върху косата ѝ и я задържа близо, потапяйки се в познатото усещане за тялото ѝ, за ритъма на

сърцето ѝ. Проклятие. Една целувка. Една целувка и беше свършен.

Тя потрепери под ръцете му и той предположи, че пързалието ѝ стигаше засега. Не изглеждаше, че ще се научи тази вечер, но ако го допуснеше обратно в живота си, той поемаше задачата да я научи през остатъка от своя.

— Дръж се за врата ми — каза той.

— Защо?

— Довери ми се — каза нежно той. — Моля те.

Бри направи каквото я бе помолил и плъзна ръце около врата му, щом усети, че се държи здраво, той я взе на ръце. Предположи, че щом се пързалия между главата линия и синята линия, ще задържи скоростта си ниска и ще я накара да се чувства удобно от движението. Искаше единствено да я накара да почувства, че отново може да му има доверие.

— Как беше запалването на лампичките по дървото снощи? — попита той. Беше отишла да види голямата елха в „Рокфелер Център“. — Отиде с Касандра, нали?

— Кас. Да.

Тя се размърда и положи глава на рамото му, докато той се пързалияше бавно и Джейк се помоли да не е казал нещо погрешно. Да я държи така връщаше най-хубавите му спомени.

— Добре ли си прекара?

— Да. Предимно.

Той огледа лицето ѝ, чудейки се какво има предвид.

— Проблем?

Бри смръщи нос и поклати глава. Не беше нито „да“, нито „не“.

— Дълга история и... Не знам. Опитах се да ѝ звънна по-рано, става въпрос за мъж.

Джейк остави въпроса, защото не познаваше Кас и нейните проблеми не бяха негова работа, но освен това не искаше Бри да мисли за своите проблеми с мъж.

— Обичам коледна музика — каза тя замечтано относно песента, която вървеше по говорителите.

Усети телефона му да вибрира в джоба на ризата и Бри се размърда, защото вибрираше точно до хълбока ѝ. Обикновено не би отговорил, но тя пусна врата му и зарови в джоба му, вадейки телефона му.

— Какво правиш?

— Телефонът ми е в чантата в колата. Ами ако е заради Чарли? Може да е спешен случай.

— Бри, тя е с родителите ти. А баща ти е доктор.

— Все пак. Ще отговоря, само ако е заради нея, става ли?

— Добре.

Бри погледна телефона му и той разбра, че има проблем, дори без тя да продума. Усети как цялото ѝ тяло се напрегна и той се зачуди какво ли се беше случило, за да промени онова, което се очертаваше като много хубава вечер.

— Трябва да ме заведеш у дома — каза тя, гласът ѝ бе напрегнат колкото тялото.

— Защо? — Тя не го поглеждаше. Взираше се в телефона му. — Имам предвид, знам, че това не е точно урок по кънки, но не е лошо, нали?

Обаче нещо със сигурност не беше наред, а той единствено можеше да интерпретира мълчанието ѝ като лош знак за задаващото се. Изпълни каквото го бе помолила и я отведе от леда. Щом краката ѝ докоснаха пода, тя му подаде мобилния, и въпреки че не стоеше стабилно на краката си, Бри се изпъна и се насочи към пейките.

Той стоеше там, поразен, чудейки се какво я бе накарало да се ядоса. Какво трябваше да направи, за да му се довери отново? Джейк не тръгна веднага след нея, защото, честно, не знаеше какво да направи.

Поглеждайки надолу към телефона си, той натисна копче, за да го събуди и продължи да ругае под нос, когато видя известието.

„Пропуснато повикване: Сидни.“

Как можеше късметът му да е толкова зле?

* * *

Джейк откри Сабрина, малка и свита на студената пейка пред сградата. Очевидно беше разстроена и Джейк се почувства отговорен. Знаеше, че не би могъл да попречи на обаждането на Сидни или на неподходящия момент, но Бри не биваше да се чувства на второ място. Никога не е била и никога нямаше да бъде.

Минавайки зад нея, той свали якето си и го преметна на раменете ѝ. Надяваше се да види искрица в очите ѝ, нещо. Дори да се бяха карали, въздухът щеше да бъде чист, но вместо това тя бе примирена, победена.

— Добре ли си? — попита той.

— Предполагам. — Бри скръсти ръце по-близо до тялото си.

— Нека обясня?

Оглеждайки профила ѝ на мекото сияние от малките лампички по близкото дърво, тя спря дъха му. Но той запази дистанция помежду им, боейки се да не пристъпи границите. Изглеждаше, че тъкмо когато бяха започнали да се сближават отново, нещо се бе случило, за да ги раздели.

— Не се тревожи, Джейк. Прекалено съм чувствителна, що се отнася до нея.

— Мисля, че имаш право да бъдеш. Тя промени всичко за нас.

„Тя ни разруши.“

— Все още ли я виждаш?

— От време на време. Бях там почти две години, а синът ѝ е добро дете. Понякога прекарваме време заедно.

— Не знаех.

Не би могла да знае. Той се виждаше с Дестин, синът на Сидни, два пъти в годината. Виждаше Сидни дори още по-рядко, но бившата му живееше в Ню Йорк, и сега, когато се беше върнал, имаше шанс да я вижда по-често. Имайки предвид миналото на всички им, можеше да разбере защо Бри бе разстроена.

— Кажи ми за какво мислиш. — Той докосна нежно ръката ѝ и тя потрепери, Джейк почти можеше да я чуе как мисли. — Бри, не прави нещата още по-трудни, отколкото трябва да бъдат. Винаги можем да си казваме всичко. Защо не почнем с това?

Сабрина поклати глава.

— Вече не е същото. Всичко е толкова сложно.

Джейк сграбчи ръцете ѝ, за да ѝ попречи да извива пръстите си. Тя бе наранена и го убиваше да я вижда така.

— Нека помогна — прошепна той.

Можеше да види безпокойството ѝ. Беше толкова умна, толкова хубава, толкова непоносимо сладка. Всичко в нея бе нежно, женствено. Ръката на Джейк се вдигна и погали бузата ѝ. Кожата ѝ беше като

кадифе и когато притисна лице до дланта му, сърцето на Джейк подскочи по начина, по който винаги го правеше, когато тя отвърнеше на докосването му.

Щом устните му докоснаха слепоочието ѝ и студеният въздух около тях се затопли заради допира, Джейк почувства, че си е дошъл у дома.

— Липсваше ми — каза той до косата ѝ.

— И ти ми липсваше. Толкова много.

Чувството, което изпитваше към нея, пламъкът, който го бе погълнал преди всичките тези години, се стрелна през тялото му. Да бъде близо до нея, да я докосва бе достатъчно, за да напомни на Джейк, че чувствата, които мислеше за отдавна изчезнали, все още бяха там.

— Сидни не е част от живота ми. По никакъв начин, от който да се тревожиш.

Още щом думите излязоха от устата на Джейк, той осъзна, че звучеше сякаш утешава съсипана любовница и може би бе така. Може би искаше да я утеши сега, след като не бе направил нищо, за да смекчи болката преди десет години.

Той прокара устни по бузата ѝ и надолу по лицето ѝ, спомняйки си колко обичаше да бъде близо до нея. Сабрина му пасваше, никой друг не бе в такова съзвучие с него, телом и духом, както тя.

Дори и с изминалото време тя все още бе единствената жена, която го караше да я желае така.

Накрая, когато устните му докоснаха нейните, светът му светна като коледна елха и Джейк се почувства като прероден.

— Не искам да губя повече време. — Тя го правеше слаб, ароматът ѝ бе опияняващ, смесица между мента и шоколад, а той се опитваше да обуздае желанието си, но се проваляше безславно. С нея губеше всякакъв разум. Замисли се за вечерите, които прекарваха заедно, правейки нищо друго, освен да се целуват. Целувките с нея бяха като зависимост. Спомени за това как я усещаше и какъв вкус имаше се сляха с реалността, която държеше в ръцете си. Лицето ѝ се завъртя към врата му. Миглите ѝ докосваха кожата му.

— Толкова си красива, Сабрина.

— Джейк...

Да я чуе как произнася името му отново бе като прошка. Пред очите му тя се разтвори в морето от спомени и емоции. Усещайки и най-слабите промени в тялото ѝ, той погали лицето ѝ с палец, докато другата му ръка се вплете в косите ѝ. Тялото ѝ потръпваше при всяко докосване и главата му се наклони леко, когато забеляза:

— Все още трепваш, когато те докосна — каза той.

Отговорът ѝ бе не повече от дрезгав шепот.

— Да.

Тогава тя вдигна поглед. Очите им се задържаха и много бавно той се наведе към нея. Дразнейки я малко, възползвайки се всячески от момента, устните им най-накрая се докоснаха. После той прилепи устата си към нейната и я поведе в целувка, която бе нежна отначало, но се задълбочи, докато не изглеждаше така, че телата им се сливат едно с друго. Най-накрая, след всичкото това време, Джейк бе отново там, където му беше мястото.

* * *

Бри рязко си пое дъх и умът ѝ започна да се замъглява. Съпротивата ѝ поддаде и отвърна на ласките му по единствения начин, който изглеждаше естествен. Устата му се плъзна по нейната, докато ръцете му се изместиха от лицето към раменете и надолу по страните ѝ, настанявайки се най-накрая на кръста ѝ. Тя се притисна в него; ръцете ѝ се отпуснаха на гърдите му и тогава, без да го премисли, тя ги остави да се обвият около врата му.

Предавайки се, усещайки сърцето му да бие срещу нейното, чувствайки силата на ръцете му, беше като сън. Сякаш отново бе на осемнадесет. Сабрина знаеше, че би трябвало да стане и да си тръгне. Беше я наранил веднъж и имаше голяма вероятност Джейк отново да разбие сърцето ѝ, но без значение колко се самонавиваше да се откъсне от него, не можеше да го направи. Глупаво или не, тя бе мечтала за него от деня, в който си бе заминал, и макар да трябваше да бъде по-силна, по-горда, що се отнасяше до Джейк, тя не можеше да се възпре.

— Ако само бе казала нещо за бебето. Нямахте да се наложи да се справяш сама.

Сабрина го погледна в очите. Как би могла да му обясни? Как да обясни, че от една страна не можеше да си представи да бъде без него, а от друга — че не искаше да го вижда повече? Бри сама не бе сигурна.

— Ти ме изостави. Не знаех какво да кажа или сторя. Опитвах се да не мисля за теб и нея. Можех да се справя с всичко друго, освен с това.

Той не каза нищо, за което тя се радваше. Нямахше думи, които да могат да я утешат, нямаше начин да прескочат тази част на миналото им. Но за пръв път от десет години сърцето на Сабрина се смекчи, само малко, и се зачуди какво би било, ако го допусне в живота си отново.

Но да се отдаде на любовта — да повери сърцето си на някого — не беше нещо, с което Бри да може да се справи. Може би никога вече.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Наблюдавайки как къщата става все по-голяма, докато Джейк караше по дългата алея, Сабрина не знаеше дали бе облекчена, че се е прибрала, или тъжна, задето трябва да го остави. Нощта ѝ напомни защо трябва да внимава със сърцето си около него.

Целувката беше доказателство, че не го бе преодоляла и вероятно никога нямаше да успее. Чувстваше се в безопасност и защитена, но Бри знаеше, че в него няма нищо безопасно. Не, Джейк би могъл да влезе и да излезе от живота ѝ, ако избере да направи така. Бри беше предупреждавана от повече от един човек, че всяка жена има по един такъв мъж. Такъв, който може да я има и в същото време да я съсипе.

Повече от всичко искаше да вярва, че могат да бъдат семейство, че имат шанс да бъдат щастливи отвъд физическото привличане, което изпитваха един към друг.

— Тиха си. — Гласът му бе успокоителен, дълбок и стабилен. Много свързани с него неща бяха избледнели в паметта ѝ през годините, но винаги го чуваше. Думите на Джейк, гласът му, носеше се в главата ѝ. Никога нямаше да забрави начинът, по който бе казал „Обичам те“ или „Нуждая се от теб“, или как звучеше името ѝ, когато го прошепнеше в ухото ѝ.

— Предполагам, че се бях замислила. Двамата с Чарли имате много да наваксате.

— Да, но мисля, че е доста лесна за опознаване. Като отворена книга. — Той ѝ хвърли поглед, когато спря пред къщата. — Като теб.

— Отворена книга? Аз?

Той се ухили, протегна се и я погали по бузата.

— Да. Изкарваш всичко на показ. Винаги си го правила. Това е едно от нещата, които най-много обичах в теб.

Бри усети как сърцето ѝ се прекършва.

— Джейк — каза тя с накъсан шепот. Трябваше ли да му каже колко болеше от тези думи? Да мисли за това как я бе обичал — и

после я бе напуснал — болеше повече от всичко друго. — Моля те, не говори така.

— Защо? — Джейк прокара възглавничката на палеца си по устните ѝ и Бри се примоли да успее да не въздъхне шумно.

— Това е лоша идея.

— Кое е лоша идея?

— Ние. Мина твърде много време. Знам, че си мислиш, че трябва да опитаме и част от мен го иска, но не знам дали ще мога.

— Разбирам защо искаш да ме държиш на една ръка разстояние.

Той пое ръката ѝ в своята и правилността на докосването му не ѝ остана чуждо.

— Недей. Винаги си била толкова смела, Сабрина. Много по-смела от мен. Вече не си сама. Аз съм тук.

И макар да искаше да каже „да“, тя се ужасяваше от това, което той представляваше. Той имаше силата да преобърне живота ѝ, да предизвика промени, които да повлияят на нея и на Чарли винаги. Колкото и да я бе грижа за Джейк, колкото и част от нея да се радваше да го има обратно в живота си, мисълта да му се отдаде отново я ужасяваше. Но тогава Джейк се усмихна, стисна ръката ѝ по-силно и нищо друго изглежда нямаше значение.

— Просто не е честно, нали знаеш? — Бри погледна към заключените им ръце и си пое дълбоко дъх. — Трябва да съм по-умна. Да казвам какво ще се случва, но с теб не знам...

Тишина се настани между тях, защото в този момент какво друго бе останало за казване? Собственият ѝ страх ги държеше разделени и в резултат никога нямаше да бъде щастлива. Много отдавна бе осъзнала, че с никой друг не би могла да изпита същото, както с Джейк. Но не му вярваше. Същински Параграф 22.

— Може ли да дойда и да кажа лека нощ на Чарли? — Първият ѝ инстинкт бе да каже „не“ и да избяга. Но молбата бе разумна, и освен желанието да сложи дистанция между себе си и мъжа, който караше либидото ѝ да откача, нямаше основателна причина да го отпрати.

Чарли вероятно бе заспала, но това също не бе причина. Той искаше да види дъщеря си и това бе достатъчно за Сабрина, за да се съгласи.

— Ела. Ще те заведа горе.

Качвайки се по предните стълби, Джейк се огледа из верандата, по която се спускаха борови гирлянди, завързани с червени панделки.

— Родителите ти много се увличат по празниците.

— Така е. Това е любимото им време от годината. — Тя плъзна ключа си в ключалката и продължи да говори. Разговорът бе неин приятел. Ако говореха на безобидна тема, нямаше да се повдигне въпрос за отношенията им. — Издигнаха ги на ново ниво, след като се роди Чарли. Нещата станаха прекалени. Играчки навсякъде, баща ми се прави на Дядо Коледа — трябваше да го видиш.

Обръщайки се към него, когато отключи и отвори вратата, изражението на Джейк рязко я накара да замръзне. Отне ѝ част от секундата да осъзнае колко нетактична бе.

— Джейк, съжалявам. Беше ужасно от моя страна. Знам, че... трябваше да кажа... — Тя се протегна и докосна ръката му, почти отдръпвайки се от допира. Топлината, искрата, минаха право през нея.

— Всичко е наред. Мразя, че съм го пропуснал, но не беше само по твоя вина, нали?

— И все пак... Чувствам се ужасно.

Той пое ръката ѝ и Сабрина не възрази. И двамата бяха наранени, и макар да не искаше да го признае, присъствието му тук помагаше. Беше се почувствала по-добре, по-спокойна, знаейки, че Чарли има двама родители, които я обичаха, дори и да не можеха да са заедно.

— Всички ли са си вече по леглата? — Той се огледа из фойето и с изключение на лампата на масата и светлините отвън, мястото беше тъмно.

— Лягат си рано. Не помниш ли? Как си мислиш, че успях да се измъкна толкова рано?

Той се подсмихна топло и Бри забеляза, че не пускаше ръката ѝ, дори когато го подръпна леко. Едва успявайки да остави чантата и ключовете си, Джейк я дръпна към стълбите.

Той нямаше нужда да пита къде отиваха, помнейки къде бе стаята на Чарли, те спряха на вратата и се вгледаха в малкото си момиченце.

— Не мога да се отърся от това колко много прилича на теб — пошепна той.

Пристъпвайки в стаята, те спряха до леглото, любувайки се на бебчето си.

Бebче. Чарли вече не беше бебе. Беше на девет, почти на десет, и пълна с въпроси. Скоро Бри щеше да може да ѝ отговори честно. Протягайки се, тя отметна кичур коса от лицето на момичето си. Чарли приличаше на нея, имаше същата коса и очи, но състезателният ѝ дух, добротата ѝ идваха от баща ѝ. Дъщеря ѝ може и да не наподобяваше външно на баща си, но много приличаше на него, бе като постоянно напомняне.

Умът на Сабрина се понесе обратно към деня, когато Джейк бе влязъл в живота ѝ. Тъкмо бе станала на седемнадесет, беше последна година в гимназията и Кас бе дошла за уикенда. Подскачаха надолу по стълбите в петък вечер, готови да излязат с приятели, когато брат ѝ Райън влезе в къщата с новия си съотборник. Имаха свободна вечер и бяха решили да приемат предложението на майка ѝ за вечеря.

Бри замръзна на най-долното стъпало, когато за пръв път склучи поглед с този на Джейк Килън. Той беше едър и красив като филмова звезда, но лековатата му усмивка и искрата в очите му привлякоха Сабрина.

Единственият друг случай, в който бе усетила такъв прилив на емоции, бе денят, когато положиха новороденото им бебе в ръцете ѝ.

Когато се срещнаха, те бе просто малката сестра на приятеля му и Джейк вече беше забъркан със Сидни, богатото, изискано момиче от Ню Йорк, което беше срещнал само минути след като се бе нанесъл в апартамента си. От този момент нататък той и Сидни бяха общо взето неразделни и най-накрая Джейк плъзна диамантен пръстен на ръката на красивата червенокоска.

Сабрина никога не бе мислила, че има шанс с Джейк, но беше съвсем сигурна, че и Сидни Талбот не бе правилната жена за него.

Но обстоятелствата събраха Бри и Джейк.

После станаха приятели.

А след това той скъса със Сидни. Бри така и не разбра защо. Не че беше питала, интересувахе я само, че Джейк бе свободен. Беше свободен и изглежда, по някакво чудо, той я искаше. От там насетне нещата излязоха от контрол и животът на Сабрина вече не бе същият.

Сабрина се обърна да си ходи, но чу шумоленето на чаршафите.

— Мамче? Тате?

Вече рядко чуваше това обръщение. Сънят бе накарал Чарли да го каже. Тя седна и потърка лицето си с юмруци, мръщейки се на

светлината от коридора.

— Здравей, сладурче — каза тя. Сядайки на ръба на леглото, тя потупа крака ѝ под завивките. — Забавлява ли се с дядо тази вечер?

Джейк отиде от другата страна на леглото, сядайки срещу Бри и лицето на дъщеря им светна от щастие. Точно това ѝ липсваше.

— Да. — Тя се усмихна. — Гледахме филм и изядохме цяла кутия бисквитки.

— Цяла кутия? Нона трябва да се е ядосала — каза тя. — Изненадвам се, че си заспала. Сигурна съм, че си натъпкана със захар.

Джейк се изкиска.

— Не ми ли запази няколко?

Чарли сви рамене по начин, който казваше на Джейк, че няма късмет.

— Нона каза, че дядо ме разваля.

— Така е, но това му е работата. Моята работа е да съм гадна и безсърдечна.

Чарли се ухили на стандартната фраза на Сабрина.

— Вие забавлявахте ли се на пързалката? — попита тя.

Как да отговори на това? Беше се забавлявала през част от вечерта, но не от пързаянето.

— Все още съм безнадежден случай в пързаянето.

Чарли погледна към Джейк.

— Зле?

— Ужасно. Добре, че има, ъм, други таланти.

Сабрина го прикова с поглед. Други таланти. Не беше въпросът в това какво каза, а как го каза. Как я беше погледнал, когато го каза. Той беше мръсен дразнител. Това беше той.

— Дядо и мен...

— Извинявай? — каза тихо тя.

Чарли я погледна овчедушно.

— Дядо и аз ще ходим на хокейния мач в петък вечерта.

Тя се усмихна, след като се поправи.

— Страхотно. Още захар?

— Да — каза тя през прозявка. — Това му е работата.

Сабрина задържа раменете на дъщеря си и я положи върху възглавниците, обхващайки с ръце бузите ѝ, докато се прозяваше отново.

— Е, по-добре да поспиш. Утре си на училище.

— Добре, лека нощ, мамо. Лека нощ, тате — каза тя.

Меката кожа на Чарли се разтопи срещу дланта на Бри, когато дъщеря им се сви на една страна и Сабрина я целуна по челото. Джейк се наведе и направи същото.

— Лека нощ, бебче — прошепна Бри.

Нейното бебче. Бебчето на Джейк.

* * *

Да заведе Чарли на хокейния мач онзи ден беше може би едно от най-хубавите неща, които беше правил някога. Харесваше му да е с него и да се хвали с нея. Беше изявление. Но да седи с Бри, докато малкото им момиченце се унасяше в сън, го жегна право в сърцето. Точно това му липсваше. Не големите, пищни събития. Джейк осъзна, че му липсваха малките неща. Целувките за лека нощ, филмите, барбекютата. Липсваше му да ѝ чете приказки. Гледайки Бри, докато тя се отправяше към стълбите, той осъзна, че се нуждаеше и от нея. Тя бе жената, която можеше да накара всичко в живота му да придобие смисъл.

Мълчаливо слязоха по стъпалата, Бри беше скръстила ръце, позата ѝ беше защитна.

— Харесва ѝ да те вижда — каза Бри.

И на него му харесваше да вижда Чарли, но точно тогава беше фокусиран върху Сабрина, върху начина, по който гърдите ѝ изпълваха мекия бял пуловер, който беше облякла, и начина, по който бедрата ѝ се полюшваха, когато се движеше. Беше красива по толкова много начини и той трябваше да открие как да ѝ покаже колко много все още означаваше за него. Разбираше, че бе плашлива. Нямахше значение. Беше време за действие.

С едно движение Джейк сграбчи ръката на Бри и я дръпна близо, без да ѝ дава и секунда, в която да възрази. Осъзнавайки, че трябва да го направи така, че да си струва, той я завъртя и опря гърба ѝ в стената, преди да спусне устата си върху нейната и да ѝ спре дъха.

Съпротивата на Сабрина, ако имаше такава, се предаде напълно. Джейк не се въздържа, нито пък тя. Преплитайки пръсти с нейните,

той плъзна ръката ѝ по стената и я прикова над главата ѝ.

Този път нямаше нищо нежно между тях, нищо меко и романтично, тази целувка беше отчаяна — беше гореща, дълбока — и той беше сигурен, че тя може да усети възбудата му пред дънките. Бри щеше да знае, без всякакво съмнение, че я иска, а той се надяваше единствено, че тези му действия няма да се обърнат срещу него. Когато тя го обгърна и го притисна към себе си, Джейк се отпусна, защото нуждата беше и от двете страни и той не би могъл да бъде по-облекчен. Напомни си, че правеха малки стъпки един към друг, но усещането от движението на устните ѝ срещу неговите, сладката инвазия на езика ѝ в устата му чисто и просто изпробваха силата му да устои.

Когато ръката на Сабрина се плъзна съвсем малко в дънките му, тя му прати ясен сигнал, че не иска целувката да свърши, също колкото и той. Той прокара свободната си ръка по дължината на тялото ѝ, плъзгайки я по гърба ѝ и под пуловера. Бри простена от допира и едва не накара Джейк да свърши. Беше красива, отзивчива, и ако я притиснеш, щеше отново да бъде негова.

Винаги щеше да бъде негова.

Пускайки ръката ѝ, тя тупна нежно на рамото му и очите на Бри изпърхаха. Тя огледа лицето му и за момент той си помисли, че имаха напредък, че тя няма да се бори срещу това, което растеше помежду им.

— Вероятно трябва да си вървя — каза той, усмихвайки ѝ се. — Преди баща ти да слезе и да ми срита задника.

Тя се изкиска нервно и отмести поглед. „О-о“, помисли си той.

— Аз ще, въъ, ще ти звънна. Става ли? — Тялото ѝ се напрегна като лък.

— Бри? — Какво, по дяволите? Трепереше, уплашена. Той не знаеше какво се случва, но не искаше тя да започне да търси начини да сложи край на връзката им, дори преди да имат възможността да поговорят за това. — Всичко ще бъде наред. Ние ще бъдем наред.

— Правилно — каза тя. — Добре.

Джейк задържа ръцете ѝ и повдигна брадичката ѝ, фокусирайки погледа си върху нейния.

— Сабрина, не ме отсвирвай. Най-накрая поправяме разваленото...

— Трябва да си вървиш, Джейк.

— Бри...

— Наистина трябва. Ще ти се обадя. Лека вечер.

Тя буквално го избута през вратата, затваряйки я зад него.

Джейк измърмори ругатня под нос и устоя на желанието да удари нещо. Все още можеше да усети вкуса ѝ по устните си, все още можеше да я усети притисната в него, сякаш би умряла, ако не можеше да бъде близо. Нямаше никакъв смисъл в това, че в рамките на минута всичко между тях се промени.

Но беше така. И не разбираше нищо от това.

* * *

Бри се преоблече в анцуг, отиде в дневната и включи телевизора, надявайки се, че нещо ще я разсее. Старият диван почти я прегърна, когато седна. Топъл и познат, той миришеше на парфюма на майка ѝ и сапуна на баща ѝ. Беше дом, единственото място, което я караше да се чувства сигурна и в безопасност. Бог знаеше, че бе единственото място, където можеше да бъде в безопасност от самата себе си.

Това беше депресиращо. Протягайки се, тя взе чинията с брауни, което беше донесла от кухнята. Холи лежеше в краката ѝ, надявайки се някоя троха да падне, но Бри щеше да се увери, че нито хапка няма да отиде на вятъра. Къщата беше готова за Коледа. Подаръци бяха скрити в шкафове и чекмеджета. Навън се беше посипал сняг. Бри трябваше да бъде благодарна, но беше нещастна, защото ясно като бял ден, завръщането на Джейк в живота ѝ ѝ показва какво ѝ бе липсвало толкова време. Джейк бе липсващото парче. Никога не бе спирала да го обича — никога нямаше да може — но не можеха да са заедно.

Задълбавайки в тъмния шоколад в скута ѝ, Бри се опита да го изтика от главата си, знаейки, че беше невъзможно.

— Сабрина? Още ли си будна? — Бяха минали два часа и баща ѝ, облечен в долнище на пижама и тениска, с разрошена тъмна коса, я намери все още на дивана, държейки чаша билков чай.

— Не мога да заспя.

— Как беше пързалянето? — попита той и се намести до нея на дивана.

— Добре, предполагам. — Тя се сви в него, когато я обгърна с ръце, но не можеше да го погледне, не можеше да му позволи да види лицето ѝ.

Колко обичаше баща си. Практиката му в града беше преуспяваща, но се беше впуснал в новооткритата си страст по писането и беше решил да вземе нов педиатър в кабинета. Обичаше историята и проучваше своите френски и шотландски предци, надявайки се да завърти наученото в епичен исторически роман. Той беше най-милият мъж, когото познаваше, най-щедрата душа, макар въпреки това да бе яростно закрилнически настроен. Обичаше го повече, отколкото можеше да изкаже с думи, дори когато му беше бясна, задето се месеше.

Освен това бе партньор в престъпленията на Чарли.

— Чувам, че тровиш дъщеря ми със сладки — заяви тя с насмешлива сериозност.

— Може да се обзаложиш, трових и теб, и брат ти — каза той. — Та, добре ли си изкара?

Той не пропускаше нищо. Въпросът му беше толкова директен, толкова право в целта, че я стресна малко. Никога не би могла да го излъже, той виждаше право през нея. Затова реши да бъде също толкова директна.

— Пързаянето ми хич го няма, а да бъда отново насаме с Джейк беше... объркващо.

— Той не направи нещо, нали?

— Не. Нищо. — Тя отпи от чая си. — Беше приятно. — Защо лъжеше? Боже, това беше абсурдно. Трябваше поне да може да си признае чувствата.

— Приятно? — Една тъмна вежда се стрелна нагоре над ръба на очилата.

Бри се усмихна, защото това беше толкова достоверно, но стана сериозна, когато баща ѝ надяна всезнаещото бащинско изражение. Той знаеше, че не бе искрена с него или със себе си, но нямаше да ѝ го натяква. Просто щеше да изчака.

Нямаше полза.

— Хубаво, изгубена кауза съм що се отнася до него — призна си тя.

— Предположих. Какво мислиш да правиш? Ако имаш нужда да се погрижа за него, само ми кажи. — Той се протегна и взе последното парче брауни от чинията, която тя бе омела. — Аз съм доктор. Няма да има доказателства.

— Това не е смешно, тате.

— Не се предполагаше да бъде.

— Супер. Мисля, че Чарли би имала проблем с това.

— Не го искам близо до никое от момичетата ми. — Той направи пауза, мислейки. — Освен, ако ти не го искаш.

Преглъщайки сълзите, Бри си позволи да си признае какво искаше, когато баща ѝ я придърпа по-близо.

— Искам го, тате. Винаги съм го искала.

— Тогава ще трябва да теглиш една на куража и да преследваш това, което искаш.

Тя вдигна поглед към баща си и после протегна ръка, за да пипне челото му.

— Болен ли си? Искаш да се върна при него? Ти мразиш Джейк.

— Не го мразя. Не му вярвам, но в крайна сметка искам да си щастлива, Бри. Това е всичко. Но ти трябва да поемеш отговорност за това щастие.

— Това е гадно. Защо трябва да е толкова трудно?

— Кое? Да бъдеш с някого? Аз съм женен за майка ти. Не питай мен.

— Мама те обича, тате. Така е.

— О, знам това, но ме кара да си го заслужа и това е добре.

— Трябва да си го заслужа? Това ли казваш?

— С какво това е по-различно от всеки друг съвет, който съм ти давал? — Той потърка брадата си, обмисляйки следващия си въпрос, но преди да успее да проговори, Бри се тросна.

— Страхотно. Почти на тридесет съм и получавам урок за живота.

— Какво те кара да мислиш, че уроците за живота приключват в някаква случайна възраст? Никога не спираш да учиш, а в твоя случай изглежда си забравила нещо — трябва да се потрудиш за онова, което те прави щастлива.

Тя извърна глава и срещна очите на баща си.

— Толкова съм изплашена. Тази вечер аз... аз просто... беше хубаво между нас. Искам да повярвам, че всичко може да бъде толкова добре през цялото време, но не знам дали е възможно.

— Хубаво?

Тя се поколеба, но после не можа да се въздържа и думите се изстреляха от устата ѝ.

— Искам да кажа, че не го очаквах...

Виждайки накъде отива това, той вдигна ръка, преди тя да успее да продължи.

— Очевидно нещо е станало. Честно казано, не искам да знам, но отново ще ти кажа това: в теб е целият контрол.

— Контрол? Как го реши? — изстреля тя обратно. — Не разбираш колко е трудно това за мен.

— Няма майтап, че е трудно. Но сме минавали през това стотици пъти. Чувстваше съвсем същия страх, когато откри, че си бременна. Не можеш да оставиш случилото се в миналото да ти попречи да имаш бъдеще.

Бри плъзна ръце около кръста на баща си и се сгуши в него, търсейки някаква защита. Но нямаше да открие онова, което търсеше. Баща ѝ я обичаше — безусловно — но тази обич нямаше да защити сърцето ѝ. Беше прав, или трябваше да се примири, че с Джейк няма да бъдат заедно, или трябваше да прегърне възможността за живот с него. Ако избере първия вариант, щеше да е нещастна, просто защото не бе опитала. Ако поемеше риска и се опиташе да оправи нещата, би могла да получи най-голямата и най-хубава отплата в живота си.

В отговор баща ѝ потърка с длан нагоре и надолу гърба ѝ със същото нежно движение, което помнеше от детството си, когато се опитваше да я утеши след лош сън.

— Всичко ще бъде наред, бебче — изтананика баща ѝ.

— Вече не съм бебе, тате.

Ръката му спря за момент и после поднови нежното движение.

— Сабрина, винаги ще бъдеш моето бебче.

ГЛАВА ДЕСЕТА

Новите преживявания се превръщаха в норма и Джейк нямаше представа какво да очаква, когато придружи Чарли на празничните танци за бащи и дъщери в началното училище. Това беше изцяло ново за него и в такива моменти гневът, който изпитваше, задето бе държан далеч от живота на Чарли, извираха на повърхността.

Разбира се, Бри беше чудесна през последните няколко седмици, оставяйки го да прекара време с дъщеря си, но той трябваше да прекара последните девет години с нея. Гневът, обаче, беше краткотраен, защото когато ставаше въпрос за Бри, той не можеше да й се сърди дълго.

Не че имаше възможност да се скара с нея, тъй като тя го отбягваше след експлозивната им целувка от преди две седмици. В онази нощ той бе помислил, че бяха на път да изгладят нещата и да се върнат един при друг, но с изключение на контактите им заради Чарли, нямаше повече целувки. Джейк беше късметлия, ако разменяха две изречения, и това го убиваше, защото искаше много повече.

Беше му липсвала през последните десет години, но да я опознае отново като жена и като майка отвеждаше чувствата му на съвсем ново равнище.

Една сутрин се бе отбил в кабинета ѝ за физиотерапия, надявайки се да я придума да изпият по кафе, за да могат да поговорят, но вместо това я бе наблюдавал как работи с възрастен пациент.

Жената, която се бореше с артрит в колената, се беше обезкуражила, защото прогресът ѝ бе бавен, но Сабрина нямаше да я остави да се откаже. Техниката ѝ беше комбинация от твърдост и състрадание. Тя интуитивно разбираше хората, което ѝ помагаше в професионалния живот. Същите тези качества я превръщаха в чудесна майка. Нямаше съмнение, че пациентката на Бри ѝ имаше пълно доверие и в резултат премина сесията с чувството, че бе постигнала нещо.

Докато наблюдаваше как работи Сабрина, той осъзна, че щеше да му се наложи да направи много повече от целувка. В много отношения тя притежаваше нежността от младежките си години, но сега бе много повече от това и той трябваше да ѝ покаже не само колко много се нуждаеше от нея, но и колко много желаше да прекара живота си с нея.

Поглеждайки надолу към Чарли, която бе облечена в красива рокля от тъмночервено кадифе, той се стопли от гледката на детето му до него. През ума му отново пробягаха картини как Бри я държи като бебе и Джейк се почуди на живота, който бяха създали. Ръката на дъщеря му беше в неговата, а тя имаше усмивка, която го караше да се чувства висок три метра.

Входът на физкултурния салон бе преобразен в портал към Северния полюс с огромни захарни бастуни, които ограждаха вратата. Щом влезе вътре, той се почувства така, сякаш вече не бе в Холи Пойнт. Залата искреше. Снежинки висяха от тавана, а мигащи светлини и орнаменти в златно и сребърно украсяваха коледните елхи, ограждащи помещението. Масите имаха покривки в червено и зелено с коледни звезди в центъра. Дори Джейк, който през последните години нямаше желание да празнува нищо, се усмихна. Той стисна ръката на Чарли и я остави да го поведе към приятелките си и бащите им.

Запознанствата бяха лесни, а той се впусна в лековат разговор за спорт и семейство.

Очакваше да се чувства малко неловко, защото всичко бе толкова ново за него, но освен това потвърди за Джейк, че семейството бе на първо място в списъка му с коледни желания. Ако нещата се развиеха както искаше, желанието му можеше и да се сбъдне.

Музиката започна и малките момиченца сграбчиха ръцете на бащите си и ги издърпаха в центъра на салона, за да танцуват на „Jingle Bell Rock“. Джейк реши, че животът му бе общо взето перфектен.

* * *

Час по-късно той гледаше Чарли до масата с почерпка с група момичета от нейния клас. Усмиваха се и се кикотеха — всичко изглеждаше добре. Няколко жени от групата на майките бяха зад масата, помагайки с почерпката, и Джейк забеляза, че една от тях, червенокоса с много прилепнал пуловер и озъбено изражение, му хвърляше погледи.

— Кои са жените зад масата? — попита той.

Учител от гимназията, Дан Русо, се обърна да отговори. Дан тренираше гимназиалния отбор по хокей, наред с работата му като учител по биология, така че с Джейк веднага си допаднаха. Дъщеря му, Лара, беше в класа на Чарли.

Дан се облегна на стола си и отпусна глезен върху коляното на другия си крак.

— Комитетът на майките. Изглежда едни и същи хора са доброволци всеки път. Брюнетката в края е жена ми, Кристън. Блондинката в другия край е Джейн. Тя е кукла, никога не говори лошо за никого. — Той се огледа из залата и посочи един здравеняк, който би могъл да изиграе Дядо Коледа, ако му дадяха червен костюм. — Женена е за градския кмет, Рей Хамилтън. Червенокосата е Аманда Лейк. А причината да те гледа гадно е, че тя и Райън, братът на Сабрина, имаха нещо и не се получи.

— Сериозно ли, човече? Дъщеря ѝ дразни Чарли.

— Нищо чудно. Мариса е голяма работа. — Наклони кутийката си със сода към масата, за да акцентира. — И като говорим за подходящ момент. Нещо става.

Джейк хвърли поглед и видя Чарли с наведена глава и треперещи рамене. Мариса Лейк и майка ѝ казваха нещо, което я бе засегнало толкова много, че я накара да изхвърчи от салона.

Джейк не загуби секунда и тръгна след нея. Замисли се за момент дали да не се върне и да разкъса Аманда, но първо трябваше да се погрижи за Чарли. Той откри дъщеря си да седи на едно стъпало близо до кафенето. Трябваше само да се протегне и тя се хвърли към него, държейки се с всички сили. Дъхът ѝ излизаше накъсан и когато усети мокрите ѝ бузи до врата си, Джейк едва можеше да въздържа гнева си.

— Шшш. Шшш. Всичко е наред. Тук съм. Каквото и да е станало, аз съм тук.

— Толкова са зловни, тате. Защо някои хора са зловни?

— Не знам. Какво ти каза?

— Че не си истинския ми баща. И... и нарече мама с лоша дума, мисля.

Какво не им беше наред на някои хора? Бяха празници, това беше дете. Защо някой възрастен би казал нещо за майката на дете?

— Оставаш с мен. Килън не се дават на хулиганите. Ясно?

Тя стисна плътно устни и кимна, но сълзи изпълниха очите ѝ, късайки сърцето на Джейк.

— Ще опитам.

Джейк можеше да види, че малката му избухливка бе наранена. Интересно бе, че когато Чарли беше на леда, нищо не я тревожеше. Ако трябваше да играе срещу момче, което бе по-едро от нея, тя се справяше. Но той стигаше до извода, че зловните десетгодишни момичета бяха нещо съвсем различно.

Заставайки на едно коляно, за да може да е по-близо до нея, той можеше да види, че тя просто не бе готова за конфронтация.

Чистият инстинкт взе превес и Джейк я придърпа до себе си, държейки я здраво, за да знае Чарли, че може да разчита на него.

— Ще ми кажеш ли какво казаха?

Чарли сви рамене.

— Защо майката на Мариса каза това? Че не си ми татко?

— Нямам представа. Възрастните могат да са тъпи понякога. — Каза „тъпи“, но искаше да каже нещо много по-сериозно. Всъщност, ако можеше да я докопа насаме, щеше да каже направо в лицето на Аманда Лейк какво мисли за нея и за детето ѝ. — От теб зависи. Оставаме или си тръгваме?

— Искам да идем къщи.

На Джейк му се искаше Чарли да бе избрала да останат, но можеше да види колко бе разстроена, така че нямаше да я притиска. Мразеше чувството, че лошите са победили, но не беше подготвен да накара Чарли да се почувства по-зле. Не, сега щеше да я утеши и да се разправи с кучката и дъщеря ѝ някой друг път.

— Да си вървим тогава.

— Добре — подсмръкна тя. — Съжалявам.

Какво?

— Защо съжаляваш? Не си направила нищо.

— Е, не съжалявам особено. Аз... аз се страхувам.

Джейк седна на стъпалото до нея и я придърпа в скута си.

— Какво става, миличка?

Чарли потърка очи с опакото на ръката си и вдигна поглед.

— Не искам да си тръгваш.

— Чакай, какво? Защо би си помислила, че ще си тръгна?

Голяма сълза се търкулна по бузата ѝ.

— Това каза майката на Мариса. Мариса каза, че не си истинския ми татко, защото никога преди не си бил тук. Майка ѝ се ядоса, че го каза, но после каза, че не трябва да се привързвам прекалено, защото отново ще ни изоставиш. — Чарли подсмръкна и продължи. — Каза, че понякога е трудно да чуеш истината, но е по-добре да го разбере сега.

Единственото, което виждаше Джейк, бе червено. Чисто червено. Ако не беше толкова притеснен за Чарли, щеше да отиде и да откъсне главата на Аманда Лейк. Кой би накарал едно дете да се чувства така? Кой си играеше с несигурността на десетгодишно? Не знаеше какво да прави със Сабрина, но държейки малкото им момиченце до себе си, на него му хрумна нещо. Може би трябваше да попита човека, който познаваше Сабрина най-добре, какво точно да стори.

— Трябва ми помощта ти за нещо — прошепна в ухото ѝ той. — Но първо трябва да обещаеш да пазиш тайна.

Чарли кимна.

— Добре. Каква е тайната?

— Няма да ходя никъде.

— Няма ли?

Джейк се усмихна на надеждата в широко отворените ѝ очи.

— Обичам мама, скъпа. Много. И искам да се оженя за нея.

Очите на Чарли заблестяха и отне секунда, но на лицето ѝ разцъфна усмивка.

— Така ли? Това е страхотно!

— Да, така че, ако някога отново някой те обиди или се опита да те стресне, кажи им да си заврат... — Той се спря. — Кажи им, че не знаят какво приказват.

Тя кимна и задържа погледа си прикован върху него.

— Трябва ми помощта ти. Трябва да измисля някакъв начин да покажа на мама какво означава за мен. — Беше време за истината.

Само се надяваше Чарли да е достатъчно зряла да чуе онова, което имаше да казва. — Чарли, аз наистина изоставих мама. Беше преди да се родиш, вероятно преди да разбере дори, че е бременна с теб.

— Защо си я оставил?

— Сложно е. Мислех, че някой друг има по-голяма нужда от мен, и че да си тръгна бе правилното нещо. Майка ти беше млада и си мислех, че ще ме забрави и ще продължи напред.

— Тя пазеше кутия с нещата, които си й дал. Фланелката и тениската. Някакви слънчеви очила. Имаше и малко бижута. И снимките. Сега всичко е обратно в стаята й. Освен фланелката и слънчевите очила. Тях си ги запазих.

Като стана дума за коледен подарък... Чарли току-що му бе дала надежда.

— Мисля, че още плаче за теб.

— Защо го казваш?

Чарли сви рамене.

— Преди да дойдеш, се случваше само от време на време. Събуждах се и я чувах. След Деня на благодарността, не знам, тя е различна. Нощем я чувам.

Джейк можеше да разбере. Той не плачеше, но мислеше за нея през цялото време. Не беше спал добре, откакто я видя отново.

Той изправи Чарли на крака и отново хвана малката й ръка в своята.

— Трябва да покажа на майка ти колко е важна за мен. Лесно е да се каже с думи, но искам да й го покажа.

Те излязоха от училището в тъмната нощ и отне секунда на очите му да свикнат с липсата на светлина. Той идваше от съвсем малко канадско градче и изглежда Холи Пойнт бе най-тъмното място на света. За щастие тази вечер имаше луна, но ако я нямаше, щеше да се препъва в собствените си крака. Много жалко, че фарът вече не функционираше. Не мислеше, че ще свърши кой знае каква работа, след като училището беше на доста разстояние от крайбрежието, но нямаше да навреди.

— Мама не обича предмети — каза Чарли, докато се качваше в пикапа. — Искам да кажа, че ги харесва, но това не е важно за нея. Хората са важни.

Дотолкова Бри не се беше променила и Джейк се зарадва.

* * *

Сърцето на Сабрина се късаше, докато Чарли ѝ разказваше за танците. Джейк ѝ бе изпратил съобщение, че е толкова ядосан, та може да му трябват пари за гаранция, но той не беше толкова ядосан, колкото безпомощен, докато и двамата слушаха разказа на Чарли.

— Мразех да слушам какво казва майката на Мариса. Защо те нарече улич...

Джейк я прекъсна.

— Не го повтаряй, Чарли. Достатъчно лошо е това, което са казали за теб и за майка ти. Не продължавай да храниш това чудовище. — Той се наведе и я целуна за лека нощ. — Просто помни, че имаш двама родители, които те обичат. Може и да съм позакъснял за купона, но няма за какво да се тревожиш.

Сърцето на Бри се стопли, слушайки как Джейк говори с дъщеря им. Той беше такъв добър мъж, мил и грижовен, както и чудесен баща. Липсваше ѝ да го вижда през последните две седмици, а нямаше кого друго да обвинява, освен себе си.

Бри си бе помислила глупаво, че да задържи Джейк на ръка разстояние би ѝ помогнало да сложи в ред чувствата си. Не можеше да греши повече — желанието нарастваше все повече с всеки ден. Беше се върнал в живота ѝ преди по-малко от месец и Бри вече не искаше да мисли за живот без него.

Чарли го помоли да почете с нея и след прекараната вечер нямаше как да ѝ откаже. Джейк седна до таблата на леглото и с Чарли, гушната в сгъвката на ръката му, той отвори копието ѝ на „Хари Потър и стаята на тайните“ и се впусна направо в частта със Стенещата Миртъл, с британски акцент и всичко останало.

Бри се измъкна от стаята и отиде в своята, преди да си позволи мисли, които щяха да я пратят право в ада. Искаше го.

Много го искаше.

И Бри обмисляше да го прелъсти.

Родителите ѝ се бяха отправили на годишното си пътуване до града с леля Джоан и чичо Роджър. Бяха излезли за вечерта, оставяйки я в къщата с дъщеря ѝ и нейния голям, сладък, великолепен баща. Любовта на живота за Сабрина.

Сабрина извади телефона си и изпрати бързо групово съобщение до момичетата. Не знаеше коя ще отговори — по дяволите, не знаеше защо го беше изпратила — но имаше нужда от помощ.

„Родителите са в града. Джейк е тук. Мисля, че може да направя нещо глупаво.“

„Мислиш ли?“, отговори Кара първа. „Просто му скочи, става ли?“

След това стана наводнение от съобщения, всички момичета имаха мнение, но Кас бе тази, която разруши цикъла и позвъни.

— Добре ли си?

— Не съм сигурна. — Бри отвори чекмедже в дрешника си и се вгледа в дълга, червена, сатенена нощница, украсена с деликатна дантела. Не знаеше защо я бе купила предния ден, но изглеждаше толкова хубава и секси, а червеното беше коледен цвят, нали? — Това може да е огромна грешка, Кас.

— Би могло. Но ако не го направиш, това също би могло да е грешка.

— Знам. Защо съм такава страхливка? — Протягайки се за нощницата, ръката ѝ погали плата, а Бри се замисли какво би било чувството да я облече за Джейк.

— Имаш добра причина да бъдеш. Но знам, че дълбоко в себе си усещаш, че няма да приключи като последния път.

Точно на това се надяваше. Бъдещето се бе доказало като трудно за предричане.

— Добре. Ще ти звънна утре. — Спомняйки си, че Кас имаше собствена драма, тя не приключи разговора. — Как вървят нещата, между другото?

Кас се изкиска.

— Вървят.

Бри чу дълбок глас в далечината.

— Трябва да вървиш.

— Ще ти се обадя утре. Късмет.

Обаждането завърши и остави Бри с готово решение.

Издърпвайки нощницата от чекмеджето, Бри отиде в банята си, съблече всичките си дрехи и остави копринената тъкан да се плъзне по тялото ѝ.

Пръсна си малко парфюм, бухна косата си и си пое дълбоко дъх. Боже, беше нервна. През цялото това време не бе имало никой друг и идеята да прави любов с него бе нещо ново. Но точно това искаше.

Кас беше права. Поглеждайки отново съобщенията, всички момичета бяха казали общо взето едно и също. Да се крие от чувствата си и да играе на сигурно не ѝ беше свършило работа. Сега имаше втори шанс с единствения мъж, когото бе обичала. Ако преди не беше сигурна в това, то сега беше.

Беше ли рисковано? Да. Но, взирайки се в огледалото в банята, Бри не искаше отражението, което щеше да я гледа от там през остатъка от живота ѝ, да бъде изпълнено със съжаление.

Чу стъпките на Джейк в коридора и после по стълбите. Търсеше я. Беше сега или никога, а Бри не искаше да бъде никога.

Това бе най-дългата разходка в живота ѝ. Къщата беше толкова голяма, и докато минаваше покрай снимките, тя си спомни какво бе чувството, когато преди толкова години изминаваше същия този път, за да се срещне с него. Бе вълнуващо, ужасяващо, а да бъде с него беше нещо, за което никога нямаше да съжалява.

Сабрина си обеща, че каквото и да се случеше, сега също нямаше да съжалява.

Инстинктивно знаеше къде ще го намери, и щом се озова до края на голямото стълбище, долния край на нощницата подразни крака ѝ, извърна се към дневната и дъхът ѝ спря.

Беше красив.

Стойки до коледната елха, която осигуряваше единствената светлина наоколо, той бе свалил якето си, ръкавите му бяха навити нагоре и широките му рамене изпълваха синята риза, която бе носил на танците. Но лицето му, милото му лице бе онова, което я привлече. Дясната му ръка се протегна и докосна една играчка на елхата, после друга, а накрая докосна камбанката, която беше купила за първата Коледа на Чарли. Тя изпълни стаята с най-красивия звук — чист и лек.

Джейк наведе глава и погледна през страничния прозорец и трябва да бе забелязал, че беше започнало да вали сняг, и то доста силно.

— Трябва да е започнало веднага след като я доведе — каза Бри.

Радваше се, че най-накрая бе открила гласа си, но не знаеше дали ще може да проговори отново. Всичко в стомаха ѝ започна да пърха,

когато си помисли за стъпката, която щеше да направи.

Джейк се обърна и устата му се отвори, сякаш щеше да отговори, но нищо не излезе. Очите му се разшириха и той отиде до нея, оставяйки съвсем малко място помежду им. Топлината, идваща от тялото му, я сгря и Бри се пресегна и постави ръка на гърдите му. Джейк моментално я покри със своята.

Той все още не беше казал нищо, но в очите му бе изписана емоция и Бри никога не бе била толкова щастлива в живота си.

— Ти си сбъднат сън, но какво ще стане, ако...

— Родителите ми са в града за тази нощ.

Той се ухили и кимна към прозореца.

— Добре, че няма да карат в това време.

Тя кимна и се наклони към ръката му, когато погали бузата ѝ.

— Ти също не трябва да го правиш.

Сякаш всичко се движеше на забавен кадър. Усещаше го като цяла вечност, но устните му най-сетне докоснаха нейните и светът се завъртя неконтролируемо.

Стаята сякаш се понесе във въздуха, малките бели светлилки изпращаха сияние около тях, което беше повече магия, отколкото реалност. Устата му бе мека срещу нейната, натискът се увеличаваше с всяко докосване, докато езикът му не се плъзна между устните ѝ и Бри рухна срещу него.

Пръстите му се преплетоха в косата ѝ, държейки неподвижно главата ѝ, за да може да поведе устата ѝ в най-чувствения танц. Бри почувства твърдостта му до корема си и остави ръката си да се отпрати от кръста към гърба му, облягайки се на него, спомняйки си как го усещаше преди и осъзнавайки, че не само тя се беше променила.

Ръцете ѝ на терапевт усетиха извивките на мускулите на хълбока и гърба му. Начинът, по който се движеше и всичко се свиваше и отпускате. Когато ръцете му се плъзнаха около нея и я повдигна, беше без усилие.

Бри обви ръце около врата му и остави пътечка от целувки по челюстта му, докато той я отнасяше обратно нагоре по стълбите.

— Харесва ми как ти стои тази нощница, но нямам търпение да я сваля — изръмжа той.

Заравяйки лице във врата му, сърцето на Бри заблъска в гърдите ѝ. Всичко това беше правилно. Той беше неин, винаги бе бил неин и

нищо не бе както трябва, откакто се бяха разделили.

Той влезе през вратата на спалнята ѝ и я затвори с крак. Постоя в центъра на стаята, мястото, където бе чакала да го чуе, където бе гледала през прозореца, а Джейк оправи нещата, като я целуна. Целуна я както първия път, когато се събраха. Целуна я, за да се реваншира за всичките години, в които бяха разделени, и най-накрая Джейк я целуна за бъдещето, което им бе писано да имат.

Бри вдиша дъха му, усети как огънят в него стопля кожата ѝ, а желанието ѝ пламна както никога преди.

Той я остави да стъпи на пода и прокара ръце по раменете ѝ, избутвайки презрамките надолу по ръцете ѝ и нощницата ги последва, плъзгайки се по тялото ѝ и свличайки се в краката ѝ. Джейк отпусна челото си до нейното и погали лицето ѝ с такава нежност, че Сабрина си помисли, че може да се разплаче.

Бавно разкопчавайки копчетата на ризата му, Бри прокара ръце по голите му гърди, усещайки нуждата във всеки негов мускул, преди да го отърве от дрехите му. Пръстите на Джейк се плъзнаха по тялото ѝ, допирът му бе лек като перце. Не беше груб или агресивен, а нежен, проучващ, перфектен.

— Липсваше ми — прошепна той. — Никога не забравих какво беше усещането от кожата ти или колко сладко ухаеше. Същото е.

Приближавайки се още повече, Бри притисна устни в гърдите му и ръцете ѝ се спуснаха и погалиха ерекцията му, карайки го да ахне от удоволствие.

— Беше в сънищата ми всяка нощ през последните десет години, Джейк. Ти беше единственият ми любовник.

Взирайки се в очите ѝ, той изглежда разбра какво му каза. Повеждайки я бавно назад, той я положи на леглото. Коленичейки пред нея, Джейк разтвори коленете ѝ и се намести между краката ѝ. Надвесвайки се над нея, той целуна устните ѝ, врата ѝ, гърдите ѝ и остави топла пътечка от целувки по корема ѝ, преди да притисне уста към сърцевината ѝ. Нежните му движения бяха сурови и дълбоки и целяха да я докарат до ръба.

Което и стана.

Сабрина сви юмруци в чаршафите, отдавайки се на усещанията, докато Джейк стискаше ханша ѝ и не ѝ позволяваше да се измъкне. Не спря, когато го молеше, и тя се разтопи, когато наболата му брада

потърка вътрешната част на бедрото ѝ и устата му целуваше и дразнеше сърцевината ѝ.

Нямаше думи.

Той се изкиска, топъл и секси, докато я гледаше как се разпада.

— Хареса ли ти това?

Бри едва бе в съзнание, така че не можеше да отговори. Само бегло почувства как я премества нежно и я пъхва по завивките.

Тялото ѝ беше натежало, безгръбначно и все пак отвърна моментално, когато той се покатери до нея и отново я целуна.

Нежността бе изчезнала, заменена от топлина и страст. Устата му задълбочи целувката, пленявайки я без съмнение в това какво искаше. Накланяйки глава, той подразни гърдите ѝ и Бри почувства внезапна стеснителност. Последният път, когато бяха заедно, тялото ѝ бе перфектно, а сега носеше следите от това да има дете. Но когато я докосна отново, прокарайки ръце нагоре и надолу по страните ѝ, Бри изцяло спря да мисли.

— Искам да бъда в теб — прошепна до ухото ѝ той.

Милвайки лицето му, тя кимна и той не се поколеба, внимавайки, преди да навлезе. Сабрина се стегна при проникването, но си напомни, че това беше Джейк, и щом първоначалното парене се успокои, той бе нежен и любящ. Докато навлизаше в нея бавно, Бри си спомни колко обичаше да усеща как я изпълва. Всяка частица напредък я отвеждаше все по-близо и по-близо до магията, която тялото му обещаваще. Най-накрая, заравяйки се дълбоко, тя можеше да почувства теснотата, но тогава, както и с всичко друго, той стана познат и тялото ѝ се отвори и го прие както винаги.

Движенията им бяха в перфектен синхрон, тласъците му възпламеняваха всяко нервно окончание, докато тя не се окажа отново на върха, а оргазмът я връхлетя. Джейк я последва и тя задържа мокрото му тяло до нейното, докато той свършваше в нея с вик.

— Обичам те — прошепна до рамото му тя. — Никога не съм спирала да те обичам.

Той я задържа близо и Бри си пожела да бъде с него всяка нощ до края на живота си. Но когато той не отвърна на думите ѝ, съмнението се размърда в главата ѝ и Сабрина се помоли да не разбие сърцето ѝ отново.

* * *

Снегът натрупа петнадесет сантиметра, преди да спре на разсъмване. Бри се събуди, когато леглото стана студено и видя Джейк до прозореца, закопчавайки ризата си и затъквайки я в панталона.

— Ще ми се да не трябваше да си тръгваш.

Разговаряха за първото му пътуване след контузията. От една страна Бри се радваше, че той бе достатъчно добре, за да се пързала отново с отбора си, дори и само за тренировка, но от друга страна щеше да ѝ липсва. Не можеше да отрече колко щеше да ѝ липсва.

Джейк се обърна и се усмихна, когато я чу.

— Боже, изглеждаш великолепно.

— Сигурно съм в пълен безпорядък.

— Красив безпорядък. Изглеждаш така, сякаш си имала много страхотен секс.

Тя се усмихна, защото бе имала много страхотен секс. Бри бе сигурна, че ще го усеща през по-голямата част от деня.

— Защо толкова рано? Мислех, че чартърния полет на отбора е по-късно. Още ли се разваля времето?

Той се наведе и я целуна, подръпвайки устните ѝ и докосвайки я както само той можеше.

— Не, слава богу. Пътят до града е гаден, когато вали. Ще ми отнеме цяла вечност и... — Той се поколеба, а изражението му стана сериозно. — Трябва да съм на едно място.

Това изобщо не се развиваше както очакваше Бри. Беше седмица преди Коледа и тя си мислеше, че ще прекарат известно време заедно. Джейк очевидно имаше други планове; планове, за които тя не знаеше. Градът? Защо щеше да ходи... сърцето ѝ се разтуптя, когато се замисли какво или по-скоро кого щеше да види в Ню Йорк.

— Трябва да си някъде? — Мислите ѝ отлетяха право към бившата му, която живееше в Горен Ийст Сайд.

Джейк седна на ръба на леглото.

— Не исках да те разстройвам, затова не ти казах. Дестин, синът на Сидни, ходи в частно училище в Манхатън. Обещах му да отида на коледния му концерт, преди да излетя с отбора.

Бри усети как сърцето ѝ се пропука.

— О, разбирам.

— Сабрина, недей. — Пресягайки се, Джейк пое бузата ѝ в ръка и остави сладка целувка на устните ѝ. — Нищо не се случва, но аз съм единственият баща, който някога е познавал.

Боже, тя беше ужасен човек. Бяха говорили за отношенията му със Сидни и как по времето, когато Джейк бе разбрал, че детето не е негово, двамата се бяха сблизили. Дестин бе само дете и не бе негова вината, че биологичния му баща го бе зарязал, но Сабрина не можеше да се отърси от чувството, че той и майка му представляват заплаха за бъдещето ѝ. Все пак неговата майка бе лъгала Джейк преди толкова години.

— Баща му никога ли не се е появявал?

— Не. Беше загубеняк от гимназията на Сидни и когато забременяла, той си тръгна.

„И тогава тръгна след теб. Тя те отне от мен и от бебето ни.“

Той я целуна отново. И отново.

— Няма за какво да се безпокоиш.

Разбира се, че имаше. Тръгваше си от леглото на Сабрина, за да отиде при друга жена и детето ѝ. Сякаш историята се повтаряше.

Кимайки, тя си наложи да се успокои, защото предишната нощ му се бе разкрила напълно. Не само му бе дала тялото си отново, беше отворила сърцето си, казвайки му, че го обича.

Той не бе казал нищо.

Сабрина стана и отиде в банята, без да осъзнава, че бе облякла тениската от Уисконсин, която ѝ беше дал преди десет години, докато той не каза нещо.

— Все още ти стои по-добре, отколкото някога е стояла на мен. — Усмивката му беше ярка, щастлива, но изведнъж Бри усети, че сърцето ѝ се свива от страх.

Тя се върна до леглото, сядайки с кръстосани крака, безизразна, а Джейк се наведе, целувайки я по главата, сякаш нищо не се беше случило.

— Ще се обадя по-късно и ще кажа „чао“ на Чарли. Ти се дръж прилично. И не се тревожи — каза той, преди да я целуне по устните за последно.

Джейк излезе от стаята. Той винаги си тръгваше и вероятно Бри щеше да усеща това чувство отново и отново. Можеше да се справи с

работата му, това не беше проблемът, но Джейк се разкъсваше между две семейства и Сабрина не знаеше как се чувства от това да играе заместител на бившата му жена и сина ѝ.

Чу телефона ѝ да вибрира и сведе поглед, за да види, че има петнадесет съобщения. Две бяха от майка ѝ, казвайки ѝ, че щяха да се приберат, когато могат, а останалите бяха от Кас, Джейд, Кара и Елена. Разбира се, че искаха да знаят всичко.

Поглеждайки към купчинката червен сатен в средата на пода, Бри отвори групово съобщение, чувствайки се по-глупаво от всякога.

„Та, как беше?“ Елена беше единствената, която действаше без заобикалки.

„Всичко е наред“, написа тя. „Нищо не се е променило.“

„Сериозно ли?“, изстреля в отговор Елена. „Страхотно!“

„Предполагам“, отговори Бри.

* * *

В седмиците, след като я бе видял отново, целият свят на Джейк се бе преобърнал наопаки. Приоритетите му се бяха променили, но за пръв път, вместо да се чувства извън строя, той се чувстваше спокоен. Беше точно там, където трябваше да бъде от самото начало, влюбен в Бри. Цялото време, през което бяха разделени, годините един без друг и той все пак бе открил пътя си към нея. Когато бяха по-млади, любовта им беше огромна, експлозивна и всепоглъщаща. Тази любов беше кротка, мъдра и невероятно дълбока. Беше станала част от него, карайки го да се чувства цял.

Вероятно имаше причини защо не трябваше да бъдат заедно. Но всичките причини на света не можеха да спрат чувствата му.

Двамата с Чарли бяха скроили план на връщане от танците, който щеше да покаже на Бри колко много значи тя за него. Щеше да се наложи да свърши повечето от работата от мястото, където щяха да бъдат с отбора, но с малко вътрешна помощ, можеше да превърне тази Коледа в нещо наистина специално.

Джейк мислеше само за очите и усмивката ѝ. Как се бе смяла и плакала. Как изглежда отново се нуждаеше от него. Какво можеше да стори, за да я направи щастлива.

Когато я бе целунал за довиждане тази сутрин, Джейк осъзна, че не искаше да бъде само временна част от живота ѝ; не искаше да бъде само отчасти баща. Джейк обеща — този път щеше да бъде до нея. Вече нямаше да се налага да се справя сама.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Джейк никога в живота си не бе бил толкова нервен. Но пък и залогът никога не е бил толкова голям. Подходящият момент, както казват, бе всичко, и в този случай не беше лъжа. Преди седмица бе задействал план, който да ѝ покаже колко я обича, и че да има семейство с нея бе всичко, което някога наистина е искал.

Ако тя имаше някакви съмнения относно чувствата му, а той знаеше, че ги има, докато официално станеше Коледа, тези съмнения щяха да са изчезнали.

Никога не бе искал нищо толкова силно в живота си. Сега само трябваше да я убеди.

„Сейнт Джеймс“ беше стара, многоуважавана църква, която отслужваше за семействата в Холи Пойнт повече от сто години. Каменната църква бе оцеляла след северозападните ветрове, урагани и вихрушки, а Джейк помнеше как Бри му бе разказвала, че всяка година службата в Коледната нощ бе нещо наистина специално. Службата започваше в десет часа и също както останалата част от Холи Пойнт, църквата блестеше.

Светлина струеше през стъклописите по прозорците и, стоейки в подножието на стълбите, Джейк чу хорът да пее „Тиха нощ“. Той погледна към небето, напълно поразен от количеството звезди горе, и изказа мълчалива молитва, че Сабрина ще остави настрана страховете и притесненията си и ще си позволи да има вяра. Вяра в него и в любовта, която споделяха.

Коледната песен завърши с размах и след няколко минути хората започнаха да излизат от църквата. Млади и стари, големи и малки семейства минаваха покрай него, като му кимаха или му пожелаваха „Весела Коледа“. Това беше мястото, където трябваше да бъде отгледана дъщеря му, топло и любящо място, заобиколено от семейството си.

Сега само трябваше да убеди Бри, че това семейство трябваше да включва и него.

Първа от църквата излезе майката на Бри, която държеше Чарли за ръка. Още щом момиченцето му го видя, тя се хукна към него, мятайки ръце около него.

— О, божичко! Ти си тук! — Поглеждайки нагоре и правейки му знак да се приближи, тя прошепна заговорнически. — Ще я попиташ ли?

— Шшш — каза той. — Не знаеш кой подслушва.

Точно когато Джейк отговори, Бри излезе от църквата под ръка с баща си. Доктор Джървейз пръв го зърна и не можа да възпре намръщването си. Джейк го разбираше. Щеше да отнеме време, но бащата на Бри му бе дал одобрението си, когато помогна на Джейк да задейства плана си. Рано или късно баща ѝ щеше да разбере, че дъщеря му и внучка му бяха центъра в света на Джейк.

Бри спря, когато видя Джейк в подножието на стълбището. Косата ѝ бе изтеглена от двете страни, подчертавайки големите ѝ зелени очи. Тези нейни очи казаха на Джейк всичко, което му трябваше да знае. Тя бе негова. Точно сега тя може и да се тревожеше дали той ще остане, но Бри бе негова и той само трябваше да не прецака нещата.

Тя застана пред него и вдигна поглед. Бузите ѝ бяха порозовели от студа, косата ѝ се повдигаше от раменете заради лекия зимен вятър, идваш от залива. Ако беше подбрал точния момент, Бри щеше да получи изненадата на живота си.

— Тук си. Не мислех, че ще те видя.

Ръката му се вдигна, пръстите му погалиха лицето ѝ и очите на Бри светнаха. Но беше малко дистанцирана и хладна към него и Джейк предположи, че едноседмичното му отсъствие я бе накарало да се запита дали наистина иска да бъде с него. Дали той си струва риска. Изведнъж на Джейк му стана ясно, че може би вече бе объркал нещата.

— Съжалявам, че не дойдох по-рано.

— Всичко е наред. Имайки предвид какво каза, очаквах да си в Канада или в града, или нещо подобно. Не те очаквах в действителност.

Той присви очи, когато тя спомена града. Тя се тревожеше за Сидни и Дестин, но до този момент той не знаеше колко точно.

— Мислеше ли, че няма да видя двете си най-прекрасни момичета в Коледната нощ?

Бри сведе поглед, косата ѝ падна напред, за да скрие лицето ѝ. Да, беше разстроена. Той не бе очаквал това. Но Джейк предполагаше, че го заслужава. През изминалата седмица бе трудно да разговарят, просто защото не можеха да се засекаат; но освен това се тревожеше да не развали изненадата и да ѝ каже какво чувства, преди планът му да влезе в действие.

След всичко случило се между тях, Джейк разбираше, че Сабрина бе толкова изплашена от това, което можеше да се случи, че не би си позволила да повярва в бъдещето, което можеха да имат заедно. Той щеше да прекара остатъка от живота си, реванширайки се за начина, по който я бе накарал да се чувства.

Чарли наблюдаваше внимателно, докато стоеше с баба си, дядо си и чичо Райън. Точно когато Джейк щеше да изненада Сабрина с пръстена, който ѝ бе купил, групово ахване се понесе от тълпата.

Проблясък на светлина освети църквата и земята наоколо. А после още веднъж. И още веднъж. Бри се завъртя, вдигайки ръце до устата си от изненада.

— О, боже мой! Фарът. — Отивайки до издадената част от залива, Бри се загледа през пристанището към фара на Холи Пойнт, който не само работеше, но и цялата сграда бе опасана от коледни светлинки. Когато фарът на върха освети пристанището и града, празничните цветни светлини показаха на всички, че това бе една много специална Коледа.

Джейк последва Бри и застана близо до нея.

— Не мога да повярвам, че е отново тук — проплака тя. — Светлината се върна.

— Искам твоята светлина да се върне — каза той. — Само това искам.

— Какво?

Сабрина се обърна и Джейк реши, че бе сега или никога. Той взе ръцете ѝ и я придърпа близо.

— Джейк, какво правиш?

— Бри, обикнах те от първата минута, в която те зърнах. Знам, че сбърках по хиляди различни начини, но не мога да си представя нито ден без теб, затова пред... — Джейк се огледа наоколо и реши, че няма по-подходяща публика за това. Целият град беше там — хората, които

значеха най-много за нея. — Пред всички хора, които ги е грижа за теб, искам да те попитам нещо.

Моментално се понесоха одобрителни възгласи, когато Джейк застана на едно коляно и задържа ръцете ѝ.

Очите ѝ се затвориха и по бузите ѝ се търкулнаха сълзи. Беше я изненадал. Точка за него.

— Сабрина, Коледа е вълшебна, но бледнее пред чувствата ми към теб. Обичам те. Винаги съм те обичал. Затова те питам, моля те, би ли намерила сили в сърцето си да ми простиш и да се омъжиш за мен?

Той въздъхна от облекчение, когато тя дори не се замисли. Бри кимна в отговор, защото, когато размърда устни, нищо не излезе. Джейк се изправи и погледна към Райън, който му подхвърли малка кадифена кутийка. Той я отвори и ѝ показа пръстена.

— Ще носиш ли това? — Тази сутрин, точно когато се бе прибрал у дома, майката на Бри му бе довела Чарли, а той и дъщеря му се бяха отправили на най-важното пазаруване в живота му.

Джейк искаше да ѝ даде традиционен диамантен пръстен, но стилът бе проблемът. Бе предположил, че Чарли ще знае какво би харесала майка ѝ. Съдейки по реакцията на Бри, бяха успели. Сабрина бе така поразена, че промърмори едва чуто:

— Да.

Никой от двамата им не чу как гражданите ръкопляскаха, не видяха родителите и приятелите ѝ да плачат с нея. Дъщеря им изтича и ги прегърна, докато Джейк плъзваше пръстена на пръста на Бри.

Ръцете на Сабрина се обвиха около врата му и той я придърпа по-близо.

— Не мислех... — прошепна тя. — Не мислех, че го искаш. — Бяха прекарвали толкова тежък месец, че бракът не беше нещо, за което бяха говорили, но за Джейк, от минутата, в която я бе видял отново, не подлежеше на въпрос.

— Майтапиш ли се? Твой съм — пошепна той до слепоочието ѝ. — Винаги съм бил твой.

Той избърса сълзите от лицето ѝ с възглавничката на палеца си.

— Но те попитах тук, пред семейството и приятелите ти, на място, което знам, че е специално за теб, защото исках да видя светлината ти отново. Сега успях.

Тя се вгледа в очите му и изведнъж разбра.

— Фарът? Ти ли беше?

Той се усмихна.

— Намерих няколко корпоративни дарители, които направиха възможно да се пусне фара и допринесоха за поддръжката и реставрацията.

— О, Джейк. Направил си това?

— Направих го, защото винаги е било специално за теб, но и защото означава много за града. А Холи Пойнт... — Той огледа сцената, възприемайки мястото, което планираше да нарече свой дом. — Те се погрижиха за теб, когато мен ме нямаше. Длъжник съм им.

Имаше толкова много неща, които искаше да каже, но най-важното щеше да се изрече в следващите години. Бъдещите спорове, тържества и празници щяха да осигурят възможност за думи и желаниа, а Джейк и Бри щяха да отпразнуват всяко важно събитие, всеки празник с изпълнени с обич сърца.

Празниците бяха вълшебно време, но понякога магията и пожеланията бяха особено специални, точно както тази Коледа.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.